

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kendi Dilinden

HİZBULLAH

ve

Mücadele Tarihinden Önemli

Kesitler

İ. BAGASI

Yazışma Adresi:

can_susa@yahoo.com

İthaf: Cemaatsız İslami mücadele verilemez inancıyla, bereketli ömrünü Hizbullahi Cemaat'ı oluşturma, oturtma ve geliştirmeye vakfeden, bununla da yetinmeyip Cemaat yapısının ve aziz İslam davasının korunması için kanını feda eden şehid Rehberine ithaf olunur.

MUKADDİME	11
ÜMMET GENELİNDE İSLAMİ YENİDEN HAKİM KILMA	
ARAYIŞLARI	17
İSLAMİ HAREKETLERİN BİRBİRLERİNDEN ETKİLENMESİ	19
İSLAMİ HAREKET VE ŞAHSİYETLERİ DEĞERLENDİRİRKEN	
DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN HUSUSLAR.....	21
CEMAATIN MÜCADELE SAHNESİNE ÇIKIŞI VE O DÖNEME	
KISA BİR BAKIŞ	23
CEMAAT HİÇBİR HAREKETİN DEVAMI VE UZANTISI	
DEĞİLDİR	27
İSLAMİ CEMAATLER VE GRUPLAR ARASI VAHDETE	
BAKIŞIMIZ.....	31
CEMAAT VE GRUPLARA YAKLAŞIMIMIZDA VE	
İLİŞKİLERİMİZDE ÖNCELİKLERİMİZ	33
İSLAMİ CEMAAT VE GRUPLARLA İLİŞKİLERE VERDİĞİMİZ	
ÖNEM	35
CEMAATIN MÜCADELE TARİHİNE KISA BİR BAKIŞ	39
TC’NİN MÜSLÜMAN HALKA, ÖZELLİKLE DE KÜRDİSTANLI	
MÜSLÜMANLARA ZULMÜ VE İSLAM’A DÜŞMANLIĞI	49
TC, HER DÖNEMDE KÜRDİSTANLI MUHALİFLERİNİ VE	
ÖZELLİKLE DE İSLAMİ HAREKETLERİ YANLIŞ	
TANITMIŞTIR.....	53
CEMAATSEL KİMLİĞİMİZ İLE İLGİLİ BAZI AÇIKLAMALAR ...	55
KÜRTLERİN VE KÜRDİSTAN’IN TARİHİNE KISA BİR BAKIŞ...	59
KÜRT SORUNUNA BAKIŞIMIZ.....	67
GAYR-I İSLAMİ İLHADİ İDEOLOJİLERİN KÜRT SORUNUNU	
İSTİSMARI	71
PKK VE KÜRT SORUNU.....	75
PKK’NİN SAHNEYE ÇIKTIĞI YILLARA KISA BİR BAKIŞ	77
TC-PKK ÇATIŞMA ORTAMINDA İKİ ATEŞ ARASINDA KALAN	
BÖLGE HALKININ ÇEKTIĞİ SIKINTILAR.....	81
PKK’NİN İSLAMİ FAALİYETLERİ ENGELLEMESİ VE	
HİZBULLAHİ MÜSLÜMANLARA SALDIRILARINI	
YOĞUNLAŞTIRMASI.....	84
PKK İLE OLASI BİR ÇATIŞMANIN ÖNÜNE GEÇMEK İÇİN	
CEMAATIN GİRİŞİMLERİ	88
DİRENMEKTEN BAŞKA SEÇENEĞİMİZ YOKTU	90
HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASININ BAŞLAMASI	93

PKK’NİN İÇİNE DÜŞTÜĞÜ ZAAF VE ATEŞKES ÇAĞRILARI...	100
FARKLI KESİMLERİN ATEŞKES BEKLENTİSİ VE PKK’NİN YAYDIĞI UYDURMA ATEŞKES HABERLERİ	101
PKK’NİN ATEŞKES ÇAĞRILARINDAKİ SAMİMİYETSİZLİĞİ..	103
CEMAATIN ATEŞKESE BAKIŞI.....	107
PKK’NİN KAMUOYUNA İLAN ETTİĞİ HİZBULLAH-PKK ATEŞKES YALANI	110
HİZBULLAH İLE ÇATIŞMA ÖNCESİ DÖNEMDE PKK’NİN KAZANIMLARI VE ULAŞTIĞI BAŞARILI MERHALE.....	113
HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASI SONRASINDA PKK’NİN İÇİNE DÜŞTÜĞÜ KÖTÜ DURUM VE KAYIPLARI	119
HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASI ÖNCESİNDE TC’NİN KÜRDİSTAN’DAKİ KÖTÜ DURUMU VE YAŞADIĞI KRİZ	127
TC, HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASI SAYESİNDE KÜRDİSTAN’DA İÇİNDE BULUNDUĞU KRİZDEN KURTULMA ŞANSINI ELDE ETTİ	131
HİZBULLAH İLE ÇATIŞMALAR ÖNCESİ DÖNEMDE PKK’NİN İSLAMİ KESİM ÜZERİNDEKİ BASKILARI.....	135
HİZBULLAH’IN ETKİNLİK SAĞLAMASIYLA PKK’NİN İSLAMİ KESİME YÖNELİK BASKILARI SONA ERDİ	139
HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASI ÖNCESİ VE SONRASI BÖLGEDE SİYASİ PARTİLERİN DURUMU VE CEMAATIN BUNLARA KARŞI TUTUMU.....	141
HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASININ NETİCESİ.....	145
TC VE PKK TARAFINDAN BİLİNÇLİ OLARAK SAKLANAN BİR GERÇEK	147
KÜRT HALK ÖNDERİ(!) GEÇİNEREN ŞAHSIN İÇİNE DÜŞTÜĞÜ TRAJİKOMİK DURUM	149
PKK’YE BİRKAÇ SÖZ VE UYARI	153
KÜRDİSTAN KÖKENLİ TÜM PARTİ, GRUP VE HAREKETLERE ÇAĞRI.....	159
MÜNAFIKLAR	163
MENZİL İSİMLİ NİFAK GRUPÇUĞU	163
NİYE BAŞKA HİÇ KİMSEYE DEĞİL DE BU GRUBA MÜNAFIK DEDİK?.....	165
MENZİL GRUBUNUN TARİHÇESİ HAKKINDA KISA BİLGİ.....	167
CEMAATLE BÜTÜNLEŞME ÖNCESİ GELİŞMELER	169
BİRLİKTELİK SÜRECİNİN BAŞLAMASI VE BİRLİKTELİĞE BAKIŞIMIZ.....	173

BİRLİKTELİK SÜRESİNCE CEMAATIN SAMİMİ TAVRI.....	175
BİRLİKTELİK SÜRESİNCE BU GRUBUN ART NİYETLİ VE	
MÜNAFIKÇA HAREKETLERİ	177
BİRLİKTELİĞİN SONA ERMESİ.....	180
ÇATIŞMALAR ÖNCESİ GELİŞMELER.....	181
ÇATIŞMALARIN ÖNLENMESİ İÇİN YAPILAN GİRİŞİMLER....	185
ÇATIŞMALARI MENZİL GRUBU BAŞLATTI.....	188
BASİT BİRKAÇ YALAN İDDİAYA CEVAP	191
NİFAK GRUBUNA KARŞI CEMAATIN ÖNCEDEN	
TASARLANAN BİR SALDIRI PLANI YOKTU	195
ÇATIŞMALARIN DURDURULMASI İÇİN CEMAATIN ŞARTI..	196
NİFAK GRUBUNUN ARABULUCULUK GİRİŞİMİNDE	
BULUNAN MÜSLÜMANLARI ENGELLEMESİ.....	198
NİFAK GRUBUNUN PKK İLE GÖRÜŞÜP ANLAŞMASI	201
NİFAK GRUBUNUN TC TARAFINDAN CEMAATE KARŞI	
KULLANILDIĞININ ORTAYA ÇIKMASI.....	203
NİFAK GRUBUYLA YAŞANAN ÇATIŞMANIN NETİCESİ.....	205
NİFAK GRUBUNUN CEMAATE VE İSLAMİ DAVAYA VERDİĞİ	
ZARARLAR.....	209
HİZBULLAH' IN, TC VE ONA BAĞLI İSTİHBARAT VE	
KONTRA ÖRGÜTLERİYLE YOĞUN MÜCADELESİ.....	213
TC DERİN DEVLETİNE BAĞLI AJAN VE ÇETELERİN	
KÜRDİSTAN'DAKİ İNSANLIK DIŞI KARANLIK	
FAALİYETLERİ	217
İZZETTİN YILDIRIM OLAYI İLE İLGİLİ ZARURİ BİR	
AÇIKLAMA	229
AVRUPA ALANINDAKİ FAALİYETLERİMİZ VE AVRUPA	
ÜLKELERİNE ÇAĞRIMIZ	237
İSLAM İNKILABINA BAKIŞ VE İLİŞKİLER ÜZERİNE	239
17 OCAK 2000 OPERASYONUNUN DEĞERLENDİRİLMESİ.....	247
SON SÖZ.....	253

“Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir kavmin; babaları, oğulları, kardeşleri veya akrabaları da olsa Allah'a ve Peygamberine düşman olanlarla dost olduklarını göremezsin. Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları katından bir ruh ile desteklemiştir. Onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebediyyen kalacaklardır. Allah, onlardan razı olmuştur, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar Hizbullah'tır. İyi bilin ki, muhakkak kurtuluşa erecekler Hizbullah olanlardır.”
(Mücadele-22)

MUKADDİME

Alemlerin yegane yaratıcısı olan Allah'a hamd, önderimiz ve örneğimiz olan Hz. Muhammed'e (s.a.v), pak ehlibeytine, ashabına ve kıyamete kadar İslam'a tabi olup Tevhid mücadelesini yürütecek olan Müslümanlara salat ve selam olsun.

İslam'ın hayat sahnesinden dışlanıp inzivaya itildiği, küfrün zirveye ulaştığı, cehalet, şirk ve zulmün her yeri kapladığı, dünyanın her tarafında Müslümanların mazlum, korumasız, dağınık ve perişan bir şekilde saldırılara maruz kaldıkları, Emperyalist sömürgeciler tarafından maddi varlıklarının talan edildiği, İslami inanç ve kültürlerinin yok edilmek istendiği bir çağda, Müslümanların yeniden uyanışını ve dirilişini sağlayarak İslami inkılab ve hareketler dönemini başlatan, bunları görmeyi ve bu zaman diliminde yaşamayı bize nasip eden Allah'a binlerce hamdolsun.

İ'lay-ı kelimetullah uğruna, İslamı yeryüzüne hakim kılma amacıyla mücadele sahnesine atılan, sadece Allahın rızasını kazanmayı gaye edinen, bu uzun süreli mücadelesi neticesinde binlerce mahkum, mahpus, muhacir, yetim, dul ve ma'lulu olan, İslami hedeflerine ulaşmak için verdiği mücadelede rehberi dahil yüzlerce şehid vererek Kürdistan'ın çorak topraklarını bu aziz şehidlerinin kanıyla sulayıp yeniden gülistana çeviren Hizbullahi Cemaatı ve bu cemaate mensubiyeti bize bahşeden Allah'a binlerce şükürler olsun. Küfrü, şirki ve delaleti değil, İslamı, Tevhidi ve hidayeti nasip eden, tağutlara kul ve asker olmayı değil, Allah'a kul ve asker olmayı bize bağışlayan Rabbimize ne kadar şükredersek azdır.

İçinde bulunduğu merhale ve sahip olduğu imkanlar açısından hazırlıklı olmadığı halde imha amaçlı saldırı ve

dayatmalardan dolayı ağır bir çatışma süreci yaşayan, kimi İslam'a olan düşmanlığından, kimi içindeki kin ve nifaktan, kimi anlayışsızlığından, kimi bilgisizlik ve cehaletinden, aleyhine yürütülen çok yönlü düşmanlıklara ve acımasız saldırılara karşı değişik cephelerde savunma ve hayatta kalma mücadelesi vermek zorunda kalan, düşmanları tarafından aleyhine yalan ve iftiraya dayalı karalama kampanyaları yürütülen, dost ve Müslüman bildiği kişi ve grupların konuşunca ya hakkı söylemelerini veya susmalarını beklerken, maalesef hiçbir İslami ölçüye riayet etmeden, insafsız bir şekilde İslam düşmanlarının diliyle konuştuklarını görerek içi kan ağlayan, dost bildiği insanlar tarafından yalnız bırakılan veya dostça yaklaşanların ihanetine uğrayan, kendi diyarında muhacereti, mazlumiyeti ve yalnızlığı yaşamak zorunda bırakılan, bütün bu olup bitenleri sadece seyrederek öfkesini ve ahını içine gömen Hizbullahi Cemaat, bugüne kadar karşılaştığı sorunları ve çektiği bütün bu dert ve ızdırapları dile getirmedi ve kimseyle paylaşmadı. Bunları sadece Allah'a şikayet ederek, O'na tevekkül edip sabretti.

Bütün bu zahiri olumsuzlukların sebep olduğu mazlumiyet nedeniyle, insan olarak çektiğimiz sıkıntı ve ızdıraplara tahammülümüzün sınırlı olmasından kaynaklanan yakarış ve feryatlarımız olmuşsa da, durumumuzu en iyi bilen ve gören Allah'ın rahmetine ve şefkatine sığınarak, sadece O'nun rızasını gözeterek, O'nun dostluğu, gücü ve sağladığı imkanlar dışındaki bütün dostluk, güç ve imkanların geçici olduğunu bilerek, nasıl ki bugüne kadar yolumuza devam ettiysek, bundan sonra da O'ndan başka hiç kimseden yardım beklemeden, sadece O'na sığınarak ve O'ndan yardım dileyerek yolumuza devam edeceğiz. Kadir-i Mutlak olan Allah'ın bütün olumsuzlukları olumluya tebdil

etme kudretine sahip olduğuna inanarak, hiçbir olumsuzluk ve engele takılmadan ve bahane etmeden, sadece İslami inancımızın bize yüklediği sorumluluklarımızın bilincinde olup, bu sorumlulukların gereğini yaparak, takva ve samimiyeti elden bırakmadan hareket edip sabit kadem olursak, Allah-u Teala hiçbir zaman bizi yardımından, rahmetinden ve lutfundan mahrum etmeyecektir.

Çeyrek asırdır mücadele sahnesinde olan, bu uzun süreli mücadelesi neticesinde ciddi bir teşkilat gücüne kavuşan ve önemli oranda halk desteğini kazanan, kendisine yapılan haksız saldırılardan ve imha amaçlı dayatmalardan dolayı varlığını koruyabilmek için yıllarca şiddetli bir savaş hali yaşayan ve yüzlerce şehid veren, TC'nin binlerce ağır operasyonuna maruz kalması sonucu çok sayıda elemanı yargısız infaz edilen, binlerce insanı yakalanıp zindanlarda tutsak edilen, Rehberi şehit edilen ve arşivinin önemli bir kısmı ele geçen Cemaat, bütün bu belirgin özelliklerine ve yaşadığı önemli ve hayati olaylara rağmen, maalesef bugüne kadar doğru bir şekilde tanınmamıştır. Hakkında söylenenler ve yazılanlar gerçeği yansıtmaktan çok uzaktır. Çünkü, bugüne kadar Cemaat hakkında konuşan, TV programı düzenleyen, haber yapan, makale veya kitap yazan insanların çoğu TC'nin güvenlik ve istihbarat raporlarını esas almışlardır. TC'nin hazırladığı raporlar gerçeği yansıtmadığından, bu insanlar da TC'nin yaptığı ve içine düştüğü hataları tekrar ederek kendileri de aynı yanılgıya düşmüşlerdir. Ayrıca bu konuyu ele alan insanların çoğu ideolojik yapılarından dolayı Cemaate taraflı ve önyargılı yaklaşmış, bilinçli olarak düşmanca bir tutum içinde olmuşlardır. Bütün bunlardan dolayı, bugüne kadar Cemaat hakkında tarafsız, doğru, sağlıklı ve gerçeği yansıtan bir araştırma yapılmamış ve yayınlanmamıştır. Bugüne kadar

yazılmış, söylenmiş ve kamuoyuna yansıtılmış bütün yanlışları tek tek ele alıp düzeltme, ayrı bir çalışmayı gerektirdiğinden bu kitabın konusu değildir. Ancak bu kitap, şimdiye kadar Cemaat hakkında yazılan ve söylenen gerçek dışı hususların tümüne cevap niteliğinde değilse bile, birçok hususu açıklayıcı ve aydınlatıcı bilgiler içermektedir.

Bugüne kadar meselenin esas sahibi olarak Cemaatın konuşması ve bilgilendirmeyi yapması gerekirken, Cemaat bunu yapmadı ve suskun kalmayı tercih etti. Bu durumun aksine, Cemaat hakkında bilgisi ve konuyla ilgisi olmayan herkes konuştu ve bilinçli bir dezenformasyon kampanyası yürütüldü. Cemaat, ilk dönemlerde bölge özelinde açıklama yapmaya ve bilgilendirmeye ihtiyaç duymuyordu. Çünkü Cemaatın, bölge halkı tarafından tanınmama veya mesajını halka ulaştıramama gibi bir sorunu yoktu. Cemaat, ihtiyaç duyduğu zaman kendi iletişim kanalları ve yöntemleriyle vermek istediği mesajı halka ulaştırma imkanına sahipti. PKK ve nifak grubu ile çatışma dönemi başlayıp bu mesele kamuoyuna taşındıktan sonra, Cemaat aleyhine yoğun bir propaganda kampanyası başladı. Bütün bu yalan, iftira, karalama ve haksız saldırılara rağmen Cemaat, bu suskunluğunu bozmadı. Bu durumun mağduriyetine sebep olduğunu bildiği halde, bu tutumunu 17 Ocak 2000 tarihine kadar bilinçli olarak devam ettirdi. Cemaat, PKK ve nifak grubuyla yaşadığı uzun ve meşakkatli silahlı çatışma sürecinin ardından kazandığı siyasi, teşkilati ve askeri başarılarına rağmen bu tutumunu sürdürdü. Belki de aşırı derecede mütevazî davranıp kendisini ilan etme ve açıklama yapmada acele etmedi. 17 Ocak operasyonundan sonra ise yoğun bir şekilde yürütülen psikolojik savaş kampanyaları neticesinde oluşturulan atmosfer ve meydana getirilen ortamda yapılacak bir açıklamanın fayda vermeyeceğine, bu

ortamda akıldan ziyade hislerin hakim olduğuna inanarak, oluşturulan atmosferin değişmesini, ortamın sakinleşip arınmasını bekleyip bugüne kadar bir açıklama yapmadı.

Bu kitap, çeyrek asırlık Cemaat gerçeğini ve bu süre boyunca Kürdistan'da yaşanan ve bugüne kadar net bir şekilde ortaya konulmayan ve aydınlığa kavuşturulmayan önemli olaylara ışık tutacak ve açıklığa kavuşturacak somut bilgiler içermektedir. Bu çalışma, bir araştırma ve inceleme olmadığı gibi, yoruma da dayanmamaktadır. Tamamen Cemaatin mücadele tarihi boyunca bilfiil gördüğü, karşılaştığı ve yaşadığı önemli olayları dile getirmektedir. Aynı zamanda, son çeyrek asırlık süre içerisinde Kürdistan'da meydana gelen ve şu ana kadar kamuoyu nezdinde aydınlığa kavuşmayan birçok önemli olaya ışık tutmaktadır. Okuyan herkesin müşahade edebileceği gibi, Cemaatin zararına olabileceği endişesi taşımadan ve böyle bir telaşa kapılmadan, Cemaatin zararına dahi olsa olaylar gerçek yönleriyle, yorumsuz ve somut bir şekilde, çarpıtılmadan izah edilmiştir. Bundan dolayı bu kitaba Cemaatin propagandası gözüyle bakılmamalı ve peşin hükümle yaklaşılmamalıdır. Müslüman olarak özelliğimiz ve hareket olarak prensibimiz, konuşunca ya doğruyu ve hakkı söylemek veya susmaktır.

Rabbimizden dileğimiz hakikatin ortaya çıkması ve gerçeklerin anlaşılması için bu kitabı vesile kılmasıdır.

Mart 2004

ÜMMET GENELİNDE İSLAMİ YENİDEN HAKİM KILMA ARAYIŞLARI

Tarihi süreç içinde İslami hakimiyetin ve Ümmetin vahdetinin sembolü olacak, bütün Müslümanları bağlayıcı ve kuşatıcı tek bir İslami siyasi otoritenin kalmaması sonucu, ümmet coğrafyasının bir çok yerinde, yeniden Müslümanların vahdetini tesis etme ve İslamı hayata hakim kılma arayışları başladı. Bu arayışlar neticesinde, ümmet coğrafyasının değişik parçaları üzerinde, eş zamanlı veya farklı zaman kesitlerinde, değişik isimlerle bir çok İslami cemaat, hareket ve oluşum ortaya çıktı. Aynı temel inanç ve düşünceleri paylaşan, ortak amaç ve hedeflere sahip olan bu hareketlerin benzerlikleri yanında, toplumsal, kültürel ve coğrafik özel şartlardan veya tabi oldukları mezhep ve İslami yorum farklılığından kaynaklanan görüş, anlayış, bakış, yöntem ve davet uslubü gibi bir çok hususta bazı ayrılık ve farklılıkları da olmuştur. Bu farklılıklar, günümüzde varolan ve etkin bir şekilde faaliyet yürüten İslami hareketler için de söz konusudur. Bu, İslam ümmetinin bir gerçeği olup, derinlemesine bir inceleme ve araştırma yapılmadan, sadece yüzeysel bir bakış dahi bu gerçeği gözler önüne sermektedir.

İslam tarihinin her döneminde, farklı mezhep, içtihat ve ekoller varolmuştur. Bu durum bugün de geçerli olup, geçmişte nasıl normal karşılanmışsa, bugün de normal karşılanmaktadır. Bu, İslam'ın her dönemde Müslümanların ihtiyaçlarına cevap olabilecek ve sorunlarına çözüm getirebilecek zenginlikte evrensel ve kamil bir din olduğunu göstermektedir. Çünkü, kıyamete kadar farklı coğrafyalarda yaşayan Müslümanlar, karşılaştıkları bütün sorunlarına İslam'ın temel ilkelerine bağlı kalarak İslam müçtehitlerinin yapacakları içtihatlar sayesinde çözüm bulabileceklerdir.

İslam'ın bu özelliği ve Müslümanların tarihten devraldıkları bu miras nedeniyle, günümüzde de farklı coğrafyalarda yaşayan Müslümanlar arasında mezhep ve içtihat farklılıkları süregelmektedir. Bu durumla bağlantılı olarak, aynı inanç, düşünce ve hedef uğruna aynı coğrafyada veya farklı coğrafyalarda ortaya çıkan ve İslami mücadele veren birçok İslami hareketin varlığı ve bu hareketlerin farklı görüş, yorum, algılama, yöntem ve uygulamalara sahip olmaları da günümüz Müslümanlarının bir gerçeğidir.

Ancak, genelde Müslümanların ve özelde de İslami hareketlerin, kendi aralarında var olan mezhep farklılıklarını, fer'i ve içtihadî görüş ayrılıklarını, kültürel veya coğrafik farklılıklardan kaynaklanan farklı algılama, yaşama, uygulama ve cemaatleşme yöntemlerini ihtilafa, düşmanlığa ve çatışmaya dönüştürmeleri İslami değildir. Müslümanların güç ve enerjilerini birbirleriyle mücadele ederek tüketmeleri, kendi zararlarına, İslam düşmanlarının ise faydasıdır. Bu farklılık ve ayrılıkları İslam düşmanlarının istifade edeceği şekilde tırmandırıp düşmanlığa ve çatışmaya dönüştürmek, hiçbir şekilde hiçbir İslami nass ve yoruma uygun düşmemektedir. Maalesef, Müslümanlar için bir rahmet ve zenginlik olması gereken kendi aralarındaki bu farklılıklar, bugün Müslümanların vahdetine engel olan önemli bir soruna dönüşmüştür. Ortaya çıkan bu durumdan da en iyi şekilde İslam düşmanları istifade etmektedir.

Nasıl ki ümmet düzeyinde İslami vahdetin ve tek bir siyasi otoritenin olmaması sonucu Müslümanların içine düştüğü parçalanmışlık, dağılmışlık ve yaşadıkları içler acısı olumsuz durum Müslümanların istemediği ve arzulamadığı bir durum ise, günümüzde İslam ümmetinin bağımsızlığı ve vahdeti için mücadele vermek amacıyla varlık gösteren İslami cemaatlerin, hem ümmet bağlamında ve hem de yerel

ve bölgesel bağlamda birlik olmayışları, çok başlı, dağınık, ihtilaflı ve sürtüşme içinde olmaları da aynı şekilde içler acısı olup, Müslümanların istemediği ve arzulamadığı bir durumdur. Bu, aynı zamanda İslam'ın vahdet anlayışına ve İslami yükümlülöklere uygun düşmeyen bir durumdur. Müslümanlar, bu kötü durumdan kurtulmak için içinde bulundukları bu olumsuz duruma yol açan etkenleri çok iyi teşhis ve tespit etmelidirler. Bu teşhis ve tespiti yapmadan ve içine düştükleri bu kötü duruma neden olan yanlışlıklarını terk etmeden, bugün yüz yüze bulundukları sorunlarını halledemez ve bu olumsuz durumdan kurtulamazlar.

İSLAMİ HAREKETLERİN BİRBİRLERİNDEN ETKİLENMESİ

İslam, ilahi ve cihanşümöl bir din olduğundan Müslümanlar, İslam tarihinin bütün dönemlerinde İslam'a hizmet amacıyla değişik coğrafyalarda ve toplumlarda, ortak özelliklere sahip veya benzerlik arz eden bir şekilde, aynı gaye, amaç ve hedefler doğrultusunda mücadele etmiş ve bu doğrultuda farklı isim, üslup ve yöntemlerle bir çok İslami hareket ortaya çıkmıştır. Bu hareketlerin bir kısmı kısa sürede mücadele sahnesinden çekilmiş, bir kısmı ise uzun süre varlığını devam ettirmiştir. Bunlardan bazıları ise aynı isimlerle veya farklı isimlerle günümüze kadar varlığını sürdürmüştür. Bu hareketlerin bir kısmı sadece içinden çıktıkları ülke veya toplumla sınırlı kalmış, bir kısmı ise içinden çıktıkları ülke ve toplumu aşarak, ümmet düzeyinde etkinlik gösterebilmiş ve faaliyetler yürütmüştür. Bunların tümü kendi şartları ve imkanları dahilinde İslami davaya önemli hizmetlerde bulunmuşlardır.

Aynı şekilde, son bir asırda dağınıklık ve parçalanmışlık içinde bulunan İslam coğrafyasının farklı parçalarında birçok

İslami hareket, grup ve cemaat varlık göstermiştir. Bu İslami hareketlerin mücadelesi, ortaya çıktıkları toplum ve coğrafyalarla sınırlı kalmamış, aynı ortak sorunlara sahip olan, ancak başka coğrafyalarda yaşayan Müslümanları da etkilemiştir. Bu etkileşim çok yönlü olmuştur. Bazıları teorik açıdan İslami görüş, yorum ve düşünceleriyle, bazıları cemaatleşme yöntemleri ve davet metotlarıyla, bazıları da pratik uygulamalarıyla diğer coğrafyalarda yaşayan Müslümanları etkilemişlerdir. Bu hareketlerden bazıları ise sadece etkilemekle kalmamış, ümmet coğrafyası genelinde birçok ülkeyi kapsayan geniş bir alanda cemaatleşme ve İslami faaliyet yürütme imkanına kavuşmuştur.

Bölgesel, kültürel ve coğrafik farklılıklardan kaynaklanan özel durumlar ve buna bağlı farklı söylem ve uygulamaları bir kenara bırakırsak, İslam coğrafyasında ortaya çıkan bütün İslami hareketler, genel olarak ortak özelliklere sahiptir. Aynı gaye, hedef ve amaçlar doğrultusunda mücadele ettikleri ve aynı inancın gereği benzer bir İslami yaşam sergiledikleri gibi, temel konularda da aynı ortak görüşleri paylaşmaktadırlar. Bunun gibi, karşılaştıkları sorun ve problemler de benzerdir. Bütün bu benzerlik ve ortak noktalardan dolayı bir coğrafyada ortaya çıkan bir İslami hareketin; davet şekli, cemaatleşme metodu, yöntem ve taktikleri ve mücadele sürecindeki bütün olumlu veya olumsuz tecrübeleri, eş zamanlı olarak diğer parçalardaki İslami hareketler veya sonradan gelen İslami hareketler için ya örnek teşkil etmiş, ya tecrübe olmuş veya miras olarak kalmıştır. Bu anlamda İslam tarihi boyunca ümmet içinde ortaya çıkıp mücadele eden bütün İslami cemaat ve hareketler, dolaylı veya dolaysız olarak birbirlerinin uzantısı ve her biri bir öncekinin mücadeledeki varisi niteliğindedir diyebiliriz.

İSLAMİ HAREKET VE ŞAHSİYETLERİ DEĞERLENDİRİRKEN DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN HUSUSLAR

Gerek geçmişte yaşayıp günümüzde sadece eserleri ve kültürel mirasları kalan ve gerekse de günümüzde halen yaşayan ve mücadele sahnesinde olan İslami hareketleri, hareket önderlerini, ilim ve düşünce sahibi İslami şahsiyetleri değerlendirmeye tabi tutmak istediğimizde bunları, kendi dönemleri, tarihsel ve toplumsal şartları ve mücadele ortamları çerçevesinde ele alıp değerlendirmemiz gerekir. Eğer yaşadıkları zaman, mekan ve özel şartlarını göz önünde bulundurmada ele alıp değerlendirirsek, bunları iyi tanıyamayacağımız gibi, haklarında doğru ve müspet bir sonuca da varamayız. Ayrıca, yapacağımız yanlış değerlendirme ve eleştirilerimizle bunlara haksızlık etmiş oluruz.

İslami hareketleri, kazandıkları başarılar, ulaştıkları hedefler veya toplumsal destek ve kemiyetlerine göre değerlendirmemek gerekir. Eğer bir İslami hareket hedeflerine ulaşamamış, siyasi anlamda bazı başarılar elde edememiş ve İslami hükümet kurma düzeyine gelememişse, bu durum onun yanlışlığını, haksızlığını, samimiyetsizliğini veya İslami ölçülere uygun hareket etmediğini göstermez. Böyle bir mantıkla yaklaşım değerlendirmek ve hüküm vermek yanlış olur. Önemli olan, söz konusu hareketlerin İslami ölçüler açısından sağlıklı ve sıhhatli bir mücadele çizgisi üzerinde olmalarıdır. Eğer söz konusu hareketler her hususta İslami ölçüleri esas alıp, İslam'ın hayata hakim kılınması için mücadele etmişlerse, vardıkları sonuç ne olursa olsun, hak üzere olan İslami hareketlerdirler. Bu hareketlerin kısa ömürlü olmaları ve dar bir alanda mücadele

etmeleri, hedeflerine ulaşamamaları, başarı kazanamamaları veya bazı hatalar yapmaları onların hayırla yad ve takdir edilmelerine engel değildir. Çünkü, zafer ve başarı Allah'tandır. Her Müslüman, kulluk bilinciyle hareket edip, İslami teklif ve sorumluluğunu yerine getirmekle yükümlüdür. Önemli olan bu sorumluluğun eda edilmesidir. Yoksa hak üzere olmanın ölçüsü, bu yolda başarılı olup zafer kazanma veya iktidara ulaşma değildir.

İslami hareketleri ve ümmete mal olmuş İslami şahsiyetleri ele alıp değerlendirmek isterken veya mücadelelerini ve düşüncelerini incelerken, tümünden ret veya kabul şeklinde yaklaşmamak gerekir. Aynı şekilde bunları, kendi bakış açımız, duygularımız, ön yargılarımız, mezhep ve düşünce ekolumuz, teşkilati tercihlerimiz ve içinde yaşadığımız zaman ve toplumun kültürel değerleri çerçevesinde ele alıp değerlendirmekten kaçınmalıyız. Eğer bu şekilde hareket etmezsek, bunları doğru tanıyamayacağımız gibi, bunlara zulüm ve haksızlık da etmiş olabiliriz. Bize düşen; bunların mücadele tarihlerini, hayatlarını ve uygulamalarını İslami ölçüler ışığında ele alıp, her türlü tefrit ve ifrattan uzak bir şekilde, akıl, vicdan ve insaf ölçüleri çerçevesinde, kendi dönem ve şartları içerisinde değerlendirmektir. Bu inceleme ve değerlendirme neticesinde, bu hareket veya şahsiyetlerin iyi, güzel ve doğru yönlerini görüp tespit ederek istifade etmemiz gerekir. Bunların hayatlarını ve mücadelelerini birer tecrübe olarak kabul edip eğer varsa veya olmuşsa hatalarını görüp bunları tekrarlamamak için çaba göstermeliyiz.

CEMAATIN MÜCADELE SAHNESİNE ÇIKIŞI VE O DÖNEME KISA BİR BAKIŞ

Cemaatin ortaya çıktığı 1980'li yıllarda Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik, siyasi, toplumsal ve kültürel durum, o dönemde yaşanan ideolojik ve siyasi çatışmalar, var olan İslami grupların kendilerini ifade ve tanımlama şekli, İslami mücadele adına yürütülen faaliyetlerin ne derece İslami olduğu, niteliği ve niceliği, İslami kesimin yaşadığı düşünsel ve fıkri sorunlar, teferruata ait fıkhi konularda yapılan kısır tartışmalar, teori ve pratik arasında yaşanan çelişkiler, cemaatleşme yöntemleri ve mücadele metodu üzerine yapılan tartışmalar ve bunların bir türlü pratize edilemeyişi, oluşturulan sun'i gündemler, heder edilen zaman ve insan kaynakları üzerine söylenecek çok şey vardır. Ancak, amacımız o dönemi başlı başına detaylıca ele alıp değerlendirmek ve tahlil etmek olmadığından, Cemaatin kuruluşunu ve mücadele sahnesine çıkışını ele alırken, o döneme de kısaca değineceğiz.

Cemaatin mücadele sahnesine çıktığı dönem ve o dönemde İslami kesimin yaşadığı sorunlarla ilgili kısaca şunu söyleyebiliriz; O dönemde İslami mücadele diye nitelendirilen faaliyetler içerisinde yer alan Müslümanlar, o güne kadar legal yollarla, rejimin kontrolünde ve rejimin tayin ettiği sınırlar içerisinde kalınarak verilen mücadele ile İslami hedeflere ulaşamayacaklarını, o zamana kadar mücadelede takip edilen yol ve yöntemlerin yanlış ve gayr-ı İslami olduğu sonucuna varmışlardı. İslami mücadelede takip edilecek yol ve yöntemlerin İslami olması gerektiğini, gayr-ı İslami yol ve yöntemlerle verilecek bir mücadelenin İslami mücadele olamayacağı gibi, bu yol ve yöntemlerle İslami hedeflere ulaşamayacağına inanmışlardı. Bütün bu konular Asr-ı Saadet devri ve İslami nasslar esas alınarak

yoğun bir şekilde tartışılıyor ve Müslümanların gündemini teşkil ediyordu. Bu teorik tartışma ve sorgulamalar, İslami kesimde düşünce ayrılıklarına ve pratikte ayrışmalara sebep oluyordu.

Cemaat rehberi ile Cemaatin kuruluş ve yapılanmasında öncülük eden ilk kadrolar başta olmak üzere, o zamanki İslami faaliyetler içerisinde faal olarak bulunan şuurlu, sorumluluk sahibi ve samimi birçok Müslüman, genel olarak İslami kesimin o dönemde içinde bulunduğu kötü gidişatı ve yaşadığı sorunları görüyor, İslami davanın zararına olan bu kötü duruma bir çözümün bulunması gerektiğine inanıyorlardı. Ciddi olarak rahatsızlık veren bu sorunlara çözüm bulmak ve bu bunalımlı dönemi aşmak için hem düşünsel ve hem de pratik alanda yoğun çaba harcıyorlardı. Neticede bu Müslümanlar, yaşanan bu sorunların o güne kadar mücadelede takip edilen gayr-ı İslami metod ve yöntemlerden kaynaklandığını, mücadelede ve cemaatleşmede Peygamberimizin takip edip pratize ettiği Nebevi metoda ve İslami ölçülere uygun hareket edilmesi gerektiği hususunda ortak bir fikir ve kanaatte birleşiyorlardı.

O dönemin yoğun teorik tartışmaları içerisinde Müslümanların bu ciddi sorunu ya ihmal ediliyor veya bazı kesimler tarafından gayri ciddi, geçici ve basit yaklaşımlarla ele alınıyordu. Nitekim, daha önce farklı yerlerde, bazı fert veya gruplar tarafından cemaatleşme girişimleri yapılmış ve bunların çoğu başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Başarısızlıkla neticelenen bu cemaatleşme girişimleri ve denemeleri sonucu acı olaylar yaşanmış, düşmanlığa varacak şekilde ayrılık ve ihtilaflar meydana gelmiş ve bu kötü tecrübeler samimi birçok Müslüman üzerinde olumsuz etki yapmıştı. Bu durum, sorunun daha da ağırlaşmasına ve çözümsüz

kalmasına sebep olmuştı. Cemaatin kurucu kadrosu Müslümanlar, bütün bu olumsuzlukları ve yaşanan kötü tecrübeleri görüp yaşamakla beraber, samimi Müslümanların bir cemaat arayışı ve beklentisi içinde olduklarını da biliyorlardı. Hepsinden önemlisi, cemaatsız İslami mücadelenin verilemeyeceğine inandıkları için, varolan bütün olumsuzluklara rağmen, Müslümanların o dönemde yaşadıkları sorunlara çözüm olabilecek, İslami faaliyetlerin heba olmasını önleyecek, mevcut başıboşluk ve kargaşa ortamı nedeniyle birçok samimi insanın dökülüp davadan uzaklaşmasının önüne geçebilecek, Müslümanları bu bunalım ve kargaşa ortamından kurtarıp sağlıklı ve sıhhatli İslami bir mücadele zeminine kavuşturabilecek yeni bir cemaatleşme sürecinin başlatılmasına inanıyor ve bu doğrultudaki çabalarını sürdürüyorlardı.

Bu amaçla, Cemaatleşme süreci başlatılmadan önce, İslam dünyasında tarihi süreç içerisinde ortaya çıkan, varlığını sürdüren veya sürdüremeyen İslami hareketler ile günümüzde mücadele sahnesine çıkan İslami hareket ve gruplar hakkında araştırma ve incelemeler yapılıyordu. Aynı şekilde, yerel düzeyde varolan İslami grup ve cemaatlerin, yapısal ve düşünsel durumları, davet ve mücadele yöntemleri, o güne kadar ortaya koydukları pratik uygulamalarındaki başarı ve zaafı araştırılıyordu. Bütün bu araştırma, inceleme ve gözlem neticesinde, yerel düzeyde Müslümanların ihtiyaçlarına cevap verebilecek kamil anlamda kapsamlı ve kuşatıcı bir hareketin olmadığı kanaatine varıldığından, böylesine ağır, hassas ve önemli bir işe teşebbüs edildi. Müslümanların yaşadıkları ve karşılaştıkları sorunlar, mevcut imkanlar ve olumsuzluklar, zaman, mekan, toplumsal dinamikler ve insan unsuru iyice teşhis ve tespit edilmeden ve göz önünde bulundurulmadan,

bilgisizce ve körü körüne böyle bir cemaatleşme girişiminde bulunulmadı. Hepsinden önemlisi cemaatleşme işi, yerine getirilmesi gereken İslami bir farize olduğundan, İslami sorumluluk gereği, inanç, güven, kararlılık ve ubudiyet bilinciyle bu işe teşebbüs edildi.

Bu inanç ve düşünce temelinde, Cemaatın öncüleri 1979 yılında, o zamana kadar süregelen tartışmalardan, yanlış ve yetersiz çalışmalardan, içinde bulunulan kısır döngüden sıyrılarak, Müslümanların özlem ve beklentilerini karşılayacak, tamamen yeni, özgün ve bağımsız, her konuda İslami ölçüleri ve Asr-ı Saadet dönemini esas alan, sadece takva, fedakarlık, ihlas ve İslam kardeşliği temelinde bir araya gelen Müslümanların gönüllü birlikteliğinden oluşan Hizbullahi Cemaatı kurdular. Çekirdek kadrolardan ve az sayıda ders halkalarından oluşan faaliyetleriyle işe başlayan bu Müslümanlar, süreç içerisinde, sabırlı, ihlaslı, kararlı bir seyir ve direniş çizgisi takip ederek, iç içe geçmiş halkalar gibi birbirine kenetlenerek, yılmadan, yorulmadan, aşk ve heyecanla faaliyetlerini geliştirerek bugünlere kadar geldiler. Hizbullahi Cemaat, mensupları yeryüzünde yaşadıkça, İslami hedeflerine ulaşmak ve Allah'ın rızasını kazanmak gayesiyle, Allah'a kulluk ve ibadet bilinciyle mücadelesini sürdürmeye devam edecektir.

CEMAAT HİÇBİR HAREKETİN DEVAMI VE UZANTISI DEĞİLDİR

Cemaat olarak, genel anlamda kendimizi bizden önce yaşayan ve İslamı yeryüzüne hakim kılma mücadelesi veren bütün İslami hareketlerin kendilerinden sonra bıraktıkları zengin ve bereketli mirasın varisi olarak görüyoruz. Cemaatsel faaliyetlerimizin hem öncesi ve hem de sonrasında, yani mücadelenin her aşamasında bizden önce ortaya çıkan veya çağdaş olup halen mücadele sahasında bulunan bütün İslami hareketlerin hem teorik ve hem de pratik uygulama ve tecrübelerinden sürekli istifade etmişiz ve halen de ediyoruz. Bu anlamda Cemaat, diğer İslami hareketlerden hem etkilenmiş ve hem de faydalanmıştır.

Ancak özel anlamda Cemaat, ne yerel ve ne de ümmet düzeyinde kendisinden önce mücadele veren veya şu anda mücadele sahnesinde olan hiç bir hareketin aynısı, uzantısı ve devamı değildir. Ne ülke içinde ve ne de ülke dışında hiç bir hareketin uzantısı olmadığı gibi, mirasına da konmamıştır. Bunu, sadece bu gerçeği ifade etmek için söylüyoruz. Yoksa övünmek veya böyle olmasını istediğimiz için söylemiyoruz. Çünkü, bu durumun övünülecek veya arzu edilecek bir tarafı yoktur. Aksine böyle bir avantaja sahip olmamak sadece Cemaat için değil, bu durumda olan bütün Müslümanlar ve İslami hareketler için önemli bir eksiklik ve aynı zamanda büyük bir şanssızlıktır.

Gönül isterdi ki, günümüzde Müslümanların yaşadığı bütün coğrafyalarda İslamı hayata hakim kılma amacıyla mücadele sahnesine çıkmış bütün cemaat ve hareketler, kendilerinden önce ortaya çıkmış ve tarihi süreç içerisinde kesintiye uğramadan süregelen bir mücadele ve cemaatleşme geleneğinin devamı veya varisi hareketler olsaydılar. Hiç

şüphesiz çağımızda ortaya çıkan ve bugün halen mücadele eden İslami cemaat ve hareketler, eğer tarihten gelen kesintisiz bir mücadele geleneğinin devamı veya uzantısı yapılar şeklinde kendilerinden önceki mücadeleyi devralıp bugünlere gelselerdi, bu hareketlerin günümüze kadar ki başarı ve kazanımları, güç ve konumları çok daha iyi bir düzeyde olacağı gibi, genel olarak İslam ümmeti de bugün içinde bulunduğu bu kötü durumda olmayacak, bu acıları yaşamayacak ve çok daha iyi bir konumda olacaktı. Nitekim az sayıda da olsa bu şansa sahip olan hareketlerin daha farklı ve iyi bir durumda olduğunu müşahade etmekteyiz.

Cemaat olarak biz de, kendi coğrafyamızda tarihi kökleri, mücadele geleneği, tecrübe ve birikimleri olan bir hareketin uzantısı veya devamı olmak isterdik. Böyle bir hareketin tarihi süreç içerisindeki mücadelesiyle, günümüze kadar getirdiği bütün imkan, tecrübe ve mücadele geleneğini devralıp zengin birikimlerinin varisi bir hareket olmayı da çok arzularдық. Eğer böyle bir mirası devralmış, bu avantaj ve imkanlara sahip olmuş bir hareket olarak bu mücadeleyi sürdürmüş olsaydık, hiç şüphesiz bugün içinde bulunacağımız merhale, ulaşacağımız hedefler, İslami davamızın kazanımları ve genel olarak durumumuz her açıdan çok daha ileri düzeyde olacaktı. Fakat maalesef ümmet coğrafyasının birçok alanında olduğu gibi, bizim coğrafyamızda da Müslümanların böyle bir şansı olmamıştır. Özellikle Kürdistan'da, tarihi süreç içerisinde meydana gelen acı olaylar ve Müslümanlara karşı işlenen vahşice zulümler sonucu bu mücadele geleneği sürdürülememiş ve kesintiye uğramıştır.

Cemaat, kendisine kadar ulaşan bir mücadele geleneğini devralmadığından, mücadele sahnesine çıkınca sıfırdan başlamak zorunda kaldı. Dolayısıyla, Cemaatleşme sürecini

başlatınca, bu iş için ihtiyaç duyulan ve gerekli olan bütün altyapıyı ve imkanları kendisi oluşturdu. Bu nedenle her merhalenin gereği ve ihtiyacı olan yeteri düzeyde maddi imkan, yetişmiş insan gücü, teşkilatı tecrübe ve birikime sahip olmadığından, bu uzun ve meşakkatli yapılanma ve mücadele sürecinde birçok zorluk, sıkıntı ve olumsuzluklar yaşadı. Aynı zamanda imha amaçlı saldırılar dahil birçok komplo ve düşmanlıkla karşılaştı. Ancak bütün bu zorluk ve olumsuzluklara rağmen, Allah'ın lütfü ve yardımı ile Cemaat, kısa sürede birçok merhaleyi başarıyla atlattı. Yaşadığı bu zorlu ve meşakkatli merhaleleri aşarak yoluna devam ederken, birçok tecrübeler de elde etti. Bu uzun soluklu ve meşakkatli mücadele ortamında, yaşayarak ortaya koyduğu başarılı pratik uygulamalarıyla ulaştığı imkan, birikim ve tecrübeler ışığında yoluna devam edecektir.

İSLAMİ CEMAATLER VE GRUPLAR ARASI VAHDETE BAKIŞIMIZ

Kuran'ı Kerim ve onu tebliğ eden, açıklayan, uygulayarak pratize eden Peygamberin sünnetini her işte ölçü ve kaynak olarak kabul eden Müslümanlar, bireysel ve toplumsal hayatlarını Kur'an ve sünnete göre tanzim etmekle yükümlüdürler. Bu görev cemaatsiz yerine getirilemeyeceğinden, Müslümanların cemaatleşerek organizeli bir güç şeklinde faaliyet yürütmeleri ve mücadele etmeleri gerektiği de Kuran ve sünnetin kendilerine yüklediği bir sorumluluktur. Bu sorumluluğu yerine getirmek gayesiyle, hem yerel düzeyde ve hem de ümmet düzeyinde çok sayıda İslami grup ve cemaat mücadele sahasına çıkmıştır. Bu cemaatlerin istenilen anlamda görev ve sorumluluklarını yerine getirebilmeleri, hedeflerine ulaşabilmeleri ve etkin bir mücadele yürütebilmeleri için, işbirliği ve vahdet içinde olmaları zorunludur. Bu, İslami bir vecibe olduğu gibi, aklın ve mücadele mantığının da gereğidir. Ancak maalesef Müslümanlar, bu önemli işi ihmal ettiğinden veya gerçekleştiremediğinden, dünyanın her tarafında birçok ağır sorunla karşı karşıya kalmış, sorunlarına çözüm bulmada ve hedeflerine ulaşmada başarı gösterememişlerdir.

Cemaat olarak ilk günden beri, aynı amaç, gaye ve hedefler doğrultusunda mücadele eden, temel konularda ayrılık içinde olmayan İslami grup ve cemaatlerin, İslami kardeşlik hukuku çerçevesinde bir araya gelip, bir çatı altında yapısal bir birliktelik oluşturmaları, güç ve kuvvetlerini birleştirmeleri gerektiğini düşünüyor ve bunu İslami bir zorunluluk olarak görüyoruz. Ancak böyle bir vahdetin gerçekleşebilmesi, bunun sağlıklı ve kalıcı

olabilmesi için, ilkeli, bilinçli ve gönüllü birlikteliğe dayanması gerekir. Bu, tamamen içiçe geçmiş, aynı yapı içerisinde erimiş, hiçbir ayrılık düşüncesinin ve hesabının olmadığı bir birliktelik olmalıdır. Böyle önemli bir iş için bir araya gelip bu birlikteliği oluşturacak fert veya grupların, birlikte faaliyet yürütecekleri ortak cemaatleşme ve mücadele yöntemleri üzerinde anlaşarak, bir yapının temel taşları ve bir beden azaları gibi birbirine kenetlenerek bir bütünlük oluşturmaları gerektiğine inanıyoruz.

Bireysel ve grupsal çıkarlar gözetilerek, samimiyetten uzak bir şekilde, koalisyon türü ittifaklar veya ticari ortaklıklar benzeri birliktelikler oluşturup buna vahdet demek gerçekçi olmadığı gibi İslami de değildir. Bu şekilde gerçekleştirilen bir birlikteliğin hiç bir zaman kalıcı ve müspet sonuç vermeyeceğini ve Müslümanların faydasına olmayacağını, aksine İslam adına yapılan böylesi İslami dayanaklardan yoksun, gerçeklerden uzak, ilkesiz girişimlerin davaya zarar vereceğini düşünüyoruz. Daha önce bu şekilde İslami vahdet adına yapılan ve İslami bir temele dayanmadığı için hüsrarla neticelenen bazı deneme ve girişimleri görmüştük. Bu yanlış girişim ve denemeler bir çok Müslüman'ın davadan soğumasına ve bir çoğunun da bozulup verimsizleşmesine sebep olmuştu. Bunun için, hiç kimsenin menfi sonuçları bütün Müslümanları etkileyecek böylesi girişimlerde bulunup Müslümanların vahdeti gibi ciddi işleri basitleştirmeye ve İslami davaya zarar vermeye hakkının olmadığına inanıyoruz.

Bu inancımız gereği Cemaat olarak faaliyetlere başladığımız ilk günden bugüne kadar hiçbir zaman ilkesiz, şuursuz, bilinçsiz, sun'i, mevsimlik, zorlama, gösterişe veya maddi çıkarlara dayalı birlikteliklere tevessül etmedik. Bu doğrultudaki yaklaşım ve girişimleri ciddiye almadık ve

ehemmiyet vermedik. Böyle bir teklifle gelen veya böyle bir yaklaşım içinde olan hiçbir kişi veya gruba prim vermedik. Böyle oluşumların içinde yer almadığımız gibi, destek de vermedik. Değişik münasebetlerle Cemaatle irtibatı olan ve değişik düzeylerde Cemaatle görüşüp fikir alış verişinde bulunan bir çok İslami grup ve şahsiyet, Cemaatın tavrının bu olduğunu ve bu tavrında çok ciddi ve tavizsiz olduğunu çok net bir şekilde müşahade etmişlerdir.

Bugüne kadar bu doğrultuda Cemaate, paralel çalışma, dirsek teması, program birliği, ortak şura, eylem birliği vb. koalisyon türü sınırlı ve şartlı birliktelik teklifleriyle gelen Müslümanlara; “Müslümanların gönüllü birlikteliğini sağlamaktan uzak, yapay ve samimiyetten uzak bu tekliflerin hiç birisine gerek olmadığı gibi, bizim böyle işlere harcayacak fazla zamanız da yoktur. Hiçbir yere bağlı olmadığınızı, bağımsız İslami bir hareket olduğunuzun güvencesini bize verin, başka bir şey istemiyoruz. Grup taassubu ve liderlik sevdasında olmadığımızı size göstermek için, her şeyimizle size bağlanacağız ve siz bizi idare edin. Eğer bu ağır sorunlarımıza çözüm bulabilirseniz size minnettar da kalacağız” demişizdir. Menzil grubuyla yaşadığımız bütünleşmede de aynı samimi tavrımızı ortaya koymuştuk. Bu birliktelik sürecini başlatırken tamamen bu samimi anlayış ve İslami endişelerle hareket etmiştik. Ancak maalesef bu samimi tavrımızı istismar edip birçok acı olayın yaşanmasına sebep oldular.

CEMAAT VE GRUPLARA YAKLAŞIMIMIZDA VE İLİŞKİLERİMİZDE ÖNCELİKLERİMİZ

Cemaat olarak biz, gerek ümmet düzeyinde ve gerekse de yerel düzeyde olsun, faaliyete başladığı günden itibaren net bir şekilde İslamiliğini orataya koyan ve kendisini bu şekilde

deklare eden, samimi bir şekilde İslam'a hizmet eden ve İslam'ın hakimiyetini amaç edinen, İslami nasrlara dayanan temel itikadi, ibadi ve ahlaki prensiplerle tersleşmeyen, gayr-ı İslami yerel veya uluslararası güçlerin kendi amaç ve hedefleri doğrultusunda oluşturduğu bir hareket olmayıp her yönüyle bağımsız olan, zulüm rejimlerine düşmanlığını açıkça ifade eden, İslami mücadeleyi sekteye uğratmak ve engellemek için İslam düşmanlarının elinde bir araç durumuna düşmeyen, her grup, cemaat veya hareketi kardeş bilir, bu cemaat ve hareketlerle, İslam'ın öngördüğü kardeşlik hukuku çerçevesinde samimi ilişki içinde olmayı ve İslam'a hizmet yolunda iyilik ve takva üzerinde yardımlaşmayı İslami bir sorumluluk ve şer'i bir görev olarak kabul ederiz.

İslami inancımız ve bu inancımızın mücadeleye yansması olan cemaatsel ilkelerimiz gereği, faaliyetlere başladığımız ilk günden şimdiye kadar her zaman kendimize düşman olarak tağuti zulüm rejimlerini görmüşüzdür. Varlık sebebimiz, gayr-ı İslami Laik Kemalist zulüm rejimine karşı mücadeledir. Bütün İslami grup ve cemaatlerin kendi aralarında her türlü ihtilaf ve çatışmalardan uzak durmaları gerektiği, aksi taktirde aralarında meydana gelecek herhangi bir çatışma veya düşmanlığın zulüm rejiminin faydasına olacağına inanmışızdır. İslami inanç ve cemaatsel ilkelerimiz gereği, sürekli olarak İslami grup ve cemaatler arası dostluk ve kardeşliğe büyük önem vermişizdir. Rejimin İslami gruplar arasındaki fikir, düşünce ve bakış farklılıklarını derinleştirerek, bu farklılıkları çatışma ve düşmanlığa dönüştürmek için sürekli çaba sarf ettiği ve fırsat kolladığı gerçeğini göz önünde bulundurarak, böyle bir durumun yaşanmaması için sorumluluk duygusuyla hareket etmiş ve sürekli çaba sarf etmişizdir.

Sadece İslami gruplarla değil, rejime karşı mücadele eden diğer gruplarla da çatışmanın rejimin faydasına, çatışan grupların zararına olacağını düşünüyoruz. İsmi, ideolojisi ve siyasi eğilimi ne olursa olsun, aynı coğrafyada mücadele eden, ortak sorunlarla boğuşan ve ortak düşmanla yüz yüze bulunan bütün grup, cemaat ve hareketlerin, gerekirse düşünsel ayrılıklarını ve ihtilaflarını bir kenara bırakıp asgari müştereklerde anlaşarak, birbirleri ile çatışmadan uzak, ortak düşmanları olan zulüm rejimine karşı mücadele etmeyi kendilerine prensip edinmeleri ve bu anlayışla birbirlerine yaklaşımda bulunmaları gerektiğine inanıyoruz.

İSLAMİ CEMAAT VE GRUPLARLA İLİŞKİLERE VERDİĞİMİZ ÖNEM

Hem Kürdistan'da ve hem de Türkiye genelinde, mücadele sürecinin her döneminde İslami grup ve cemaatlerin birçoğuyla dostluk ve kardeşlik ilişkilerimiz var olmuştur. Hiçbir zaman bilerek ve isteyerek ilişkileri zedeleyecek ve koparacak bir tutum ve davranış içerisinde olmadık. Özellikle 79-91 yılları arasını kapsayan dönem böylesi ilişki ve irtibatlar için müsait bir ortam olduğundan, bu süreç boyunca, Türkiye genelinde bir çok grup, cemaat ve İslami şahsiyetle değişik münasebetlerle her düzeyde ilişkilerimiz, görüşmelerimiz, sohbetlerimiz ve karşılıklı ziyaretleşmelerimiz oldu. İslami kardeşlik hukuku çerçevesinde bu ilişkiler samimi ve dostane bir şekilde devam etti.

1991 yılından sonra Cemaat olarak yeni bir mücadele süreci içine girdik. Eski döneme nazaran mücadele şartlarının ağırlaştığı ve rahat hareket edemediğimiz yeni bir dönem başladı. Bu yeni dönemde birçok ciddi sorun ve zorlukla karşılaştık. Bütün bu zorluk ve olumsuzluklara,

yaşadığımız hassas savaş ortamının ağır şartlarına rağmen Türkiye genelinde bir çok İslami şahsiyet, grup ve cemaatle ilişkilerimizi sürdürmek için azami gayret gösterdik. Kendi alanlarında bir çok Müslüman'ı temsil ettiğini düşündüğümüz İslami grupların temsilcileriyle imkanlarımız el verdiği ölçüde görüşmelerimiz uzun süre devam etti. Cemaat olarak çok zor bir dönem olan ağır çatışma ortamında dahi, Müslümanlar arası kardeşlik ve dayanışmaya verdiğimiz ehemmiyet nedeniyle bu ilişkilerimizi ve görüşmelerimizi kesmedik. İrtibatın kopmaması ve dostluk bağlarının zedelenmemesi için sürekli gayret gösterdik.

Cemaat ile beraber olmayan kişi ve grupları düşman görme, tekfir etme, itham etme veya dışlama gibi yanlış bir tutum içinde olmadık. Aksine böylesi yanlış tutum, tavır ve davranışları İslami bilmediğimiz için eleştirdik ve mahkum ettik. Türkiye'nin değişik bölgelerinde faaliyet gösteren bazı grup ve cemaatlerle en üst düzeyde sürdürdüğümüz ilişki ve görüşmelerimiz bu tavrımızın en bariz örneğidir. Mücadele ortamı açısından en zor şartlarda olmamıza rağmen, imkanlarımızı zorlayarak ve güvenlik açısından birçok tehlikeyi göze alarak, bu grup ve cemaatlerin temsilcileriyle görüşmelerimizi sürdürmeye ve ilişkileri koparmamaya özen gösterdik. Cemaat açısından şartların ve imkanların bu ilişkiyi sürdürmeye müsait olmadığı ve irtibatın zorunlu olarak kesildiği dönem ve sonrasında da hiçbir zaman bu kopukluk ve irtibatsızlığı ihtilaf ve ayrılığa dönüştürmedik. İslami uhuvvet ve dostluğu zedeleyici hiçbir söz, tavır veya davranış içinde olmadık. Ancak bu grupların bazıları Cemaate karşı aynı olumlu tavrı sergilemediler. Aksine söz, tavır ve davranışlarıyla Cemaate karşı düşmanca bir tutum içine girdiler. Bütün bu olumsuz tavırlarına rağmen,

kendilerine bir şey söylemediğimiz gibi, aynı müspet tavır ve tutumumuzu sürdürdük.

Hiçbir zaman “Cemaatimiz haktır, dışımızdaki bütün grup ve cemaatlar ise batıldır” şeklinde yanlış ve bağınaz bir anlayış içinde olmadık. Böyle dar ve bağınaz bir görüş ve anlayış içinde olanlara karşı çıktık ve sert tepki gösterdik. Üstat Bediüzzaman’ın deyişiyle; “Herkes benim meşrebim, mesleğim ve mektebim haktır diyebilir. Ancak, hak yalnızca benim meşrebim, mesleğim veya mektebidir demeye hakkı yoktur” şeklindeki veciz beyanını kendimize prensip olarak kabul ettik. Mücadele hayatımızın her döneminde sürekli bu prensibe bağlı kaldık. İslam dairesi içindeki bütün Müslüman grup ve cemaatlara bu anlayışla yaklaşım gösterip, ilişkilerimizi buna göre düzenledik.

CEMAATIN MÜCADELE TARİHİNE KISA BİR BAKIŞ

Cemaatin faaliyetlere başlamasının üzerinden henüz iki yıl geçmemişti ki, 12 Eylül askeri darbesi gerçekleşti. Askeri cunta, Türkiye'deki legal ve illegal bütün siyasi hareketlere ve örgütlere ağır darbeler vurdu. Aldıkları darbeler neticesinde birçok hareket dağılma sürecine girdi. Özellikle İslami kesim, illegal düzeyde örgütlü ve güçlü bir harekete sahip olmadığından, İslami faaliyetleri devam ettirmede ciddi sorunlar yaşadı. Cemaat, faaliyetlerini tamamen gizli yürüttüğünden ve bu iki yıllık mücadele süresi boyunca faaliyetleri deşifre olmadığından, bu dönemi en az zararlarla atlattı. Ayrıca darbe sonrasının zorlu döneminde de süregelen gizli cemaatleşmesi sayesinde faaliyetlerini sürdürebildi. Cunta rejiminin baskı ve zulümleri sonucu özellikle İslami kesimin içine düştüğü dağınıklık, pasiflik ve faaliyetsizlik durumu, süregelen örgütlü bir mücadele geleneğinin olmayışından kaynaklanıyordu. Müslümanların hareket düzeyinde yaşadıkları bu sorunlar ve karşılaştıkları olumsuzluklar, Cemaatin uygun zamanda ve yerinde bir çıkış yaptığını, hareket noktasının, cemaatleşme ve mücadele yöntemlerinin doğruluğunu ve haklılığını ortaya koyuyordu.

1979 yılında başlayıp günümüze kadar devam eden İslami mücadelemizin ve cemaatsel faaliyetlerimizin geçirdiği değişik dönem ve merhaleler vardır. Mücadele süreci boyunca her dönem ve merhalede karşılaşılan sorunları ve yaşanan olayları, her merhale ve dönemde uygulanan ve takip edilen strateji ve programları, pratikte karşılaşılan ve yaşanan zorlukları, değişik dönemlerde ve değişik kesimler tarafından Cemaate karşı geliştirilen komplo ve düşmanlıkları, imha amaçlı dayatmaları ve

Cemaat içinde oluşturulmak istenen fitneleri burada tek tek ele alıp bunlar hakkında detaylıca açıklama yapma bu çalışmanın konusu değildir. Çünkü bu, bir kitaba sığmayacak kadar geniş kapsamlı bir çalışmayı gerektirir. Biz burada sadece Cemaatın mücadele tarihine kısaca bir göz atıp bu tarihi süreç içinde farklı dönem ve merhalelerde yaşanan ve karşılaşılan önemli olaylara kısaca değineceğiz. Ayrıca, önemine binaen bu olayların bazılarını bu kitapta müstakil başlıklar altında ele alıp, konuyla ilgili yeterince açıklamalarda bulunacağız.

Cemaatın mücadele tarihini iki temel dönem teşkil etmektedir. Birincisi kuruluş tarihi olan 1979 yılından 1991 yılına kadar olan dönem, ikincisi ise 1991 yılından 2000 yılına kadar olan dönemdir. Aslında bu iki temel dönemin her biri kendi içinde farklı dönem ve merhalelere sahiptir. Ancak belirgin, hayati ve önemli olayların yaşandığı tümünden farklı özelliklere sahip iki ayrı dönem söz konusu olduğundan, Cemaatın mücadele seyrinin iyi anlaşılması için iki temel döneme ayırıp bu şekilde ele almayı uygun gördük. Birinci dönem, tamamen cemaatleşme, tebliğ, davet ve eğitim ağırlıklı olup silahlı mücadele ve çatışmanın olmadığı dönemdir. İkinci dönem ise, birinci dönemdeki faaliyetlere ilaveten, PKK, Nifak grubu ve TC'nin derin devletine bağlı istihbarat örgütleri, ajan ve çetelerle yoğun bir mücadele ve çatışmanın yaşandığı dönemdir.

Birinci dönem olan 1979-91 yılları arasını kapsayan süreç içinde Cemaat, Kürdistan ağırlıklı Türkiye genelinde toplumun her kesimini kapsayan çok geniş bir alanda faaliyet sürdürdü. Bu süreç boyunca, bölgenin tümünü harmanlayarak Kürdistan'ın bütün il, ilçe, köy ve hatta mezralarına kadar İslami davet ve tebliği götürerek yoğun bir cemaatleşme çalışması ve faaliyet yürüttü. Cami-medrese-

okul ağırlıklı olan bu çalışması, bölgenin bütün faki okutan medrese, üniversite, lise, ortaokul, işçi, esnaf, memur ve köylü olmak üzere, halkın bütün kesimlerini içine alan geniş kapsamlı bir çalışmaydı. Bu faaliyetleriyle, toplumun bütün kesimlerine daveti ulaştırmayı amaçlıyordu. Özellikle okumuş, dindar, İslam'a temayülü olan insanlara ulaşmaya çalışarak, bunları İslami mücadele ve Cemaat çalışmalarına kazandırmayı hedefliyordu. Her dönem ve merhalenin yapısına uygun, yerine göre gizli cemaatleşme-gizli davet, yerine göre gizli cemaatleşme-açık daveti esas alarak, bölgede çok yoğun bir kültürel, siyasi, itikadi, teşkilati, ahlaki eğitim, bilinçlendirme ve cemaatleşme faaliyeti yürüttü. Böylece, bu faaliyetleriyle 1991 yılına kadarki süreç içerisinde bölge genelinde yoğun bir kültürel aktivitenin yaşanmasını sağladı. Cemaat, bölge genelindeki bu etkin kültürel faaliyetleriyle bölgeyi adeta bir kültür panayırına çevirdi.

Cemaatın bu etkin ve geniş kapsamlı eğitim faaliyetleri, bölgede büyük bir kültürel değişim ve dönüşüme yol açtı. Bölge sathında yürütülen bu kültürel faaliyetlerle, İslami eğitim ve bilinçlendirme çalışmaları yapıldığı gibi, o güne kadar TC'nin okuma yazma öğretmekten aciz kaldığı çok sayıda insan yapılan bu çalışmalar neticesinde okuma-yazma öğrenip itikadi, ahlaki, siyasi, toplumsal ve kültürel konularda kitap okuyacak düzeye geldi. Cemaatın o dönemdeki eğitim, davet ve tebliğ içerikli kültürel faaliyetlerine başta Kürdistan halkı olmak üzere, İslami fert ve gruplar ile kitap basım ve dağıtım işleriyle uğraşan yayıncı ve dağıtımcılar yakından tanınırlar. Özellikle İstanbul'daki kitap dağıtım ve pazarlama şirketleri, eğer muhasebe kayıtlarına baksalar ve Cemaatle bağlantılı kitapevlerine sattıkları kitapların listelerini çıkarıp

yayınlasalar, Cemaatin o dönemde bölgede nasıl bir kültürel aktiviteye öncülük ettiği açıkça görülecektir.

Kürdistan'da geleneksel İslami ilim merkezleri durumunda olan ve tarihi süreç içinde birçok İslam alimi yetiştiren medreseler günümüzde de varlığını sürdürmektedir. Toplumun tamamen gönüllü katkıları ve maddi yardımlarıyla yaşatılan bu medreselerden bugüne kadar molla denilen binlerce İslam alimi ve bilgini yetiştirmiştir. Günümüzde dahi bu medreselerde çok sayıda faki ders okumaya devam etmektedir. Kürdistan tarihinde, siyasi, ilmi ve toplumsal bir çok alanda etkin rol almış, bir çok İslam alimi bu medreselerden çıkmıştır. Kemalist rejimin kurulması ve harf devrimiyle beraber faaliyetleri yasaklanan bu medreselere karşı sistematik bir zulüm, baskı ve sindirme politikası yürütülmüştür. Rejimin şiddetli maddi baskılarına ilaveten, bu medreselerde eğitim dilinin Arapça ve Kürtçe olması nedeniyle, bunlara karşı ırkçı, ayrımcı ve düşmanca bir tutum sergilenmiş, karalama ve küçük düşürme gibi propaganda kampanyalarıyla toplumsal destekten yoksun bırakılmaya ve faaliyetleri engellenmeye çalışılmıştır.

Rejimin kesintisiz zulüm politikaları sonucu, tarihi süreç içinde bu camia, kültürel, düşünsel, siyasi ve ekonomik bir çok sorunla yüz yüze kalmış, karşılaştığı bu sorun ve olumsuzluklar neticesinde zayıf duruma düşürülmüş, böylece kendisini yenileyememiş ve asli fonksiyonlarını icra edemez bir hale gelmiştir. Ancak bu camia, Kemalist rejimin dayatma, baskı, engelleme, sindirme, etkisizleştirme ve dışlama politikalarına rağmen günümüze kadar varlığını sürdürebilmiştir. İçinde bulundukları ağır hayat şartlarına, kısıtlı imkanlara, baskı ve engellemelere rağmen, sadece İslamı öğrenmek ve bu geleneği devam ettirmek amacıyla,

bütün bu zorluklara tahammül ederek, sınırlı da olsa günümüze kadar faaliyetlerini devam ettirmiştir.

Cemaat, bu kesim üzerinde faaliyetlerini yoğunlaştırarak ve onlara daveti götürerek yakın ilişki içine girdi. Bu kurumların tekrar asli fonksiyonlarını icra etmeleri, yeniden bir canlanış ve silkiniş içine girmeleri, genel İslami uyanışa paralel olarak çağdaş İslami akım ve düşüncelerle tanışmaları, yeniden bir düşünsel ve kültürel diriliş yaşamaları ve tekrar cazip hale gelebilmeleri için bunlara yönelik programlı ve planlı bir çalışma yürüttü. Bunların eğitim müfredatlarının gözden geçirilip yenilenmesi, klasik ders kitaplarına ilaveten bir çok çağdaş İslam aliminin kitaplarının ders olarak okutulması sağlandı. Cemaatleşme, davet, tebliğ, çağdaş akım ve ideolojiler gibi bir çok konudaki kültürel ihtiyaçlarını karşılayacak kitapları basarak veya temin ederek, bu konulardaki eksikliği gidermeye ve bu kurumlarda bir yenilik ve değişimi vücuda getirmeye çalıştı. Bu şekilde bu kesimin, Cemaat tabanını oluşturan ve günümüz eğitim kurumlarında okumuş insanlarla kültürel kaynaşmalarının sağlanması için çalışıldı.

Cemaat, takip ettiği program gereği bu kesim üzerinde bir dönem etkin ve yoğun bir çalışma yürüttü. Bu kurumlara yönelik uygulamaya koyduğu ve takip ettiği genel programa ilaveten, özel olarak da bu kesim üzerinde yoğun bir eğitim ve bilinçlendirme çalışması yaptı. Bu çalışma neticesinde bu kesimde ciddi anlamda bir değişim ve uyanış yaşandı. Azımsanmayacak derecede önemli bir kısmı davet ve cemaatleşme teklifini kabul edip Cemaat çalışmasına katıldı. Bunlardan bir kısmı bir süre çalışmalar içinde kaldıktan sonra cemaatsel gelişmelere ve çalışma temposuna ayak uyduramayarak, çalışmalardan ayrılıp kenara çekildi. Bir kısmı ise, Cemaatle birlikteliklerini sürdürüp aktif olarak

Cemaat içerisinde her düzeyde faaliyet yürütmeye devam etti. Bir kısmı da sadece sempatizan olarak kaldı. Cemaatle organik bağları olmayanlar dahi, Cemaatın bu kurumlara yönelik yürüttüğü genel çalışmanın tesirinde kalarak, kendi medreselerindeki ders programlarında yenileme ve düzenlemeler yapıp, kültürel ve ilmi faaliyetlerini daha etkin ve verimli bir hale getirdiler. Daha önce Cemaatle beraber olup sonradan bazı ihtilaflar nedeniyle veya Cemaat faaliyetlerine ayak uyduramadıkları için ayrılanların bir kısmı, kendi başlarına bazı girişim ve yapılanmalar içine girdiler. Bu yeni faaliyet ve girişimlerini, Cemaatle beraber oldukları süre içerisinde öğrendikleri, gördükleri ve edindikleri bilgi ve tecrübelerden yararlanarak yaptılar. Neticesi ne olursa olsun, bu alanda ve bu kesim üzerinde böyle bir çalışmanın yapılmasına ihtiyaç vardı. Cemaat İslami sorumluluğunun gereğini yaparak bu ihtiyaca cevap verdi. Yani Cemaatın bu kesim üzerinde bir dönem yoğun olarak yürüttüğü faaliyetleriyle, her açıdan iyi ve faydalı bir çalışma yapıldı ve verimli bir süreç yaşandı.

Cemaat, o dönemde bütün bu genel ve geniş kapsamlı çalışmalarının yanında, özel olarak da, kendi fertlerinin yetiştirilmesi ve geliştirilmesine yönelik özel eğitim programları uyguluyordu. Cemaat mensuplarına ait özel mekanlarda veya bu işe uygun muhtelif yerlerde; itikadi, siyasi, sosyal, kültürel, teşkilati, ahlaki, ibadi vb. bir çok konuda bilinçlendirme ve eğitim çalışmaları yapıyordu. Bununla beraber, Cemaatın genel davet ve tebliğ çalışmaları esnasında, toplumun değişik kesimlerinden Müslüman fertlerle kurulan birebir ilişki sonucu, davaya ilgi duyan ve Cemaat faaliyetlerine katılmaya müsait hale gelen fertler, Cemaatın eğitim programlarına alınıyor, değişik konularda eğitilip bilinçlendirildikten sonra, aktif olarak Cemaat

faaliyetlerine katılmaları sağlanıyordu. Bütün bu takip edilen programlar ve yürütülen etkin çalışmalarla Cemaat faaliyetlerinin oturması hedefleniyordu. Bu şekilde, cemaatleşme sürecinin tamamlanması için planlı, programlı, kararlı, temkinli ve aşamalı bir süreç takip ediliyordu.

Cemaat, bu minval üzere Kürdistan ağırlıklı, Türkiye genelinde gizli cemaatleşme açık davet esasına göre çok yoğun bir İslami faaliyet yürütüyorken, PKK tarafından kendisine dayatılan, kaçınılmaz ve zorunlu bir savaşın içine itildi. PKK, Kürdistan'da kendisi dışında hiç kimsenin örgütlü çalışma yapmasına ve varlık göstermesine tahammül etmiyordu. Bu anlayış ve tutumunun sonucu olarak, Cemaate imha amaçlı bir savaş dayattı. Cemaat, ya o güne kadar büyük emek vererek elde ettiği bütün başarı ve kazanımlarını, ulaştığı teşkilati güç ve potansiyeli ile tüm İslami faaliyetlerini terk edip yok olmasına göz yumacaktı veya bunları korumak için savunma savaşına girecekti. İslami sorumluluğunun gereğini yerine getirip teslimiyeti kabul etmeyerek, varlığını, onurunu ve davasını korumak için meşru savunma hakkını kullandı ve direnmeyi tercih etti.

İkinci dönem olan 1991-2000 yılları arası dönemi kapsayan süreç böylece başlamış oldu. Bu imha amaçlı dayatılan savaş nedeniyle Cemaat, yoğun ve uzun bir çatışma dönemi yaşadı. Bu yoğun ve ağır çatışma ortamında dahi Cemaat, hiçbir zaman cami-okul ağırlıklı tebliğ, davet ve eğitim çalışmalarını tatil etmediği gibi, tam aksine bunları daha da geliştirerek devam ettirdi. Ancak silahlı çatışmaların yoğunluk kazandığı bu yeni dönemde, eski faaliyetlere ilaveten dönemin özelliğinden kaynaklanan geniş bir askeri faaliyet alanı gelişti. Bu askeri faaliyet ve eylemlilik sonucu Cemaat, bu yeni merhalede 1991 öncesine nazaran gelişkin,

güçlü, etkin ve dinamik bir askeri kanada sahip oldu. Cemaat genelinde ise, eskiye nazaran bütün işlerde daha fazla gizliliği esas alan, disiplinli bir faaliyet ve mücadele dönemine girilmiş oldu.

1993-94 yıllarına gelindiğinde Cemaat, PKK ile devam eden çatışmaya ek olarak Menzil grubuyla zorunlu bir çatışma sürecine girdi. PKK ile çatışma döneminde TC'nin Cemaat hakkındaki bilgisi çok azdı ve bu bilgiler tehlike arz etmiyordu. Çünkü, TC'nin Cemaatı tanıması ve darbe vurması için istifade edebileceği nitelikte bilgiler değildi. Ancak Münafıkların gerek TC'ye direkt olarak ve gerekse de basın organları ve propaganda yoluyla verdikleri bilgiler neticesinde TC, Cemaat hakkında daha çok bilgi elde etme imkanı buldu. Bu bilgiler sayesinde Cemaate yönelik yoğun ve etkin operasyonlar gerçekleştirdi. TC'nin Cemaate yönelişi ve yoğun operasyonlar gerçekleştirmesi sonucu çok sayıda Cemaat mensubu yakalandı. Ayrıca, bir çok kişi deşifre olup polis tarafından aranır duruma düştü.

1991-1995 yılları arasında PKK ve nifak grubuyla yaşanan yoğun ve şiddetli çatışma dönemini Cemaat, Allah'ın yardımı ve şehitlerin kanının bereketiyle başarıyla atlattı. Bu çatışmalar, her iki kesimin de Cemaat karşısında gerilemesi ve yenilgiye uğraması ile neticelendi. Cemaatin, PKK ve Münafıklarla yaşadığı çatışmalarda üstünlük sağlaması, çok yönlü başarılı bir performans sergilemesi, istikrarlı ve gittikçe büyüyüp gelişen bir seyir takip etmesi neticesinde, Kürdistan'da halk arasında gözle görülür ciddi bir etkinliği oluştu. Her geçen gün halkın Cemaate güven ve itimadı artmaktaydı. Bu itimat ve güven, halkın her konuda Cemaatin hakemliğine başvurmasında kendini gösteriyordu. Öyle ki, toplumun yıllardır halledilemeyen ve TC'nin mahkemeleri tarafından o güne kadar çözüme

kavuşturulamayan arazi ve kan davaları gibi ailevi veya toplumsal birçok hukuki anlaşmazlık Cemaate getiriliyordu. Yapılan müracaatlar neticesinde, konu Cemaatin ilgili birimlerince ele alınıp, İslami ölçüler dahilinde adil bir şekilde çözüme kavuşturuluyordu. Hatta diyebiliriz ki, o dönemde Cemaate yapılan müracaat ve şikayetler sonucu getirilen hukuki davaların sayısı, TC'nin mahkemelerine yapılan müracaatlardan çok daha fazla idi.

Gerek PKK ve gerekse de münafıklarla yaşanan çatışma döneminde TC, bu çatışmalardan azami derecede istifade etmek için değişik yollara başvurdu. Çatışmaların tırmanması ve yoğunluk kazanması için provokasyon dahil her yola başvurarak bir yandan olayları kendi lehine kullanmaya çalışıyor, diğer yandan da Cemaatin etkinliğini kırmaya çalışıyordu. Buna rağmen Cemaatin gücünü kırma ve önünü almada ciddi bir başarı elde edemiyordu. TC, Cemaatin bu gelişen gücünü ve etkinliğini gördükçe, işin ciddiyetini ve boyutunu kavırıyor ve bunun kendisi için ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyordu. Bundan dolayı, bu gücü imha edip etkisizleştirmek için elindeki bütün imkanları kullanarak, Cemaate karşı çok yönlü bir mücadeleye girişti.

Özellikle 1995-96 yıllarından itibaren TC, PKK ve münafıklarla yaşanan çatışma sürecinin kendisine sağladığı avantajlar sayesinde eskiye nazaran Cemaati daha iyi tanımış ve hakkında daha fazla istihbarat sahibi olmuştu. Elindeki bu bilgilerden istifade ederek Cemaate yönelik kapsamlı operasyonlar başlattı. Böylece, camilere baskın, köylere baskın, Cemaatten bildikleri veya zan ettikleri kişileri takibe alma, gece ev baskınlarıyla gözaltına alma veya kaçırma, yakalayarak yoğun işkencelere tabi tutma, yargısız infaz etme, uzun süre mahkemelere çıkarmadan gözaltında tutma, sorgularda insanın söylemekten haya ettiği insanlık dışı

yöntemlerle bilgi almaya çalışma, utanç verici tuzak ve şantajlarla ajanlaştırma çabaları gibi, birçok çirkin yöntem ve taktikle Cemaate darbe vurma ve yok etmeye yönelik geniş kapsamlı bir mücadele içerisine girerek yoğun operasyonlar gerçekleştirdi.

Cemaat, PKK ve Münafıklarla çatışma döneminin başlamasıyla TC'nin bu ortamdan her yönüyle azami derecede istifade etmeye çalışacağını biliyordu. Bunun için, TC'nin provokasyon ve kontra faaliyetlerini teşhis ve tespit edip ortaya çıkarma ve planlarını bozma doğrultusunda yoğun bir hassasiyet gösterip çaba harcıyordu. Cemaat, kendi istihbarat kanalları vasıtasıyla TC'nin bu tahripkar çalışmaları hakkında değişik yollardan detaylı bilgiler toplayarak, elde ettiği bu sıhhatli bilgiler ışığında o güne kadar karanlıkta kalan bir çok noktayı aydınlığa kavuşturdu. Böylece Cemaat, TC'ye bağlı istihbarat ve kontra örgütlerine karşı kapsamlı bir mücadele içine girdi. Ulaştığı yeni bilgiler sayesinde geniş çaplı karşı eylemler gerçekleştirdi. Bu faaliyetleri ve etkin eylemleri sonucu o güne kadar Kürdistan genelinde derin devlete bağlı olarak çalışan bir çok ajan ve çete yakalanarak sorgulandı. Bu ajan ve çetelerin bir kısmı Cemaate yönelik çalışıyor, bir kısmı da, diğer rejim muhaliflerine karşı TC'nin yürüttüğü gizli ve çirkin faaliyetlerin içinde yer alıyordu. Bunların verdiği bilgiler sayesinde TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın içyüzüne dair önemli bilgi ve belgelere ulaşıldı. Cemaatın bu etkin eylemleri rejimi çılgına çeviriyor, Cemaate yönelik daha da vahşice saldırılar gerçekleştirmesine sebep oluyordu. Bu şekilde 17 ocak 2000 Beykoz operasyonuna kadar TC ile derinden, sessiz ve şiddetli bir çatışma süreci yaşandı.

Yukarıda kısaca Cemaatın mücadele seyri içinde yaşadığı iki belirgin dönem ve bu iki dönem boyunca

yürüttüğü faaliyetler ile karşılaştığı önemli sorunlara işaret ettik. Özellikle ikinci dönem diye nitelendirdiğimiz süreç içerisinde gelişen ve üzerinde çokça konuşulan, aynı zamanda bilinçli bir şekilde yalan ve yanlış bilgilerle Cemaatı yıpratma malzemesi olarak kullanılan Cemaatin PKK, nifak grupçuğu ve TC'ye bağlı kontra örgütleri ve çetelerle mücadelesi ve bu dönemde meydana gelen olaylar, ileriki sayfalarda ayrı başlıklar olarak ele alınacak ve detaylı bir şekilde izah edilecektir.

TC'NİN MÜSLÜMAN HALKA, ÖZELLİKLE DE KÜRDİSTANLI MÜSLÜMANLARA ZULMÜ VE İSLAM'A DÜŞMANLIĞI

Laik Kemalist rejim, kuruluşundan günümüze kadar, İslamı toplumsal alan dışına itmek ve etkisizleştirmek amacıyla İslam'a ve Müslümanlara karşı genel bir sindirme politikası izlemiştir. Kemalist rejim, kendisine düşman ve tehlike olarak gördüğü İslamı sadece yönetimden uzaklaştırmakla kalmamış, İslam'ın kültürel varlığına ve toplumda bireysel olarak yaşanmasına dahi tahammül etmemiştir. İslam ve Müslümanlara karşı olan kin ve nefretinden dolayı, İslam'ın fert ve toplum hayatından uzaklaştırılması doğrultusunda sürekli ve aralıksız bir mücadele yürütmüştür. Bu tutum ve uygulamalarından dolayı tarihi süreç içerisinde Müslüman halk, büyük acılar çekmiş ve mağdur edilmiştir.

TC, kuruluşunun ilk dönemlerinde İslam'a karşı sergilediği katı tutumuna ve Müslümanlara karşı uyguladığı baskı ve zulüm politikalarına ilaveten, gelecekte İslam'ın yeniden toplumsal hayatta etkinlik kazanmasının önüne geçmek, halkın İslami uyanışına ve bilinçlenmesine engel olabilmek için dini hizmetleri kurumlaştırarak kendi

kontrolüne alıp organize etmiş ve bu doğrultuda uzun vadeli plan ve programlar uygulamaya koymuştur. Bu hedeflerine ulaşmak için bütün güç ve imkanlarını kullanmıştır. Bütün bu çabalarıyla, kamusal alan dışına itilmiş, kendisi için tehlike olmaktan çıkmış ve zararsız hale getirilmiş, ehilleştirilmiş ve özünden uzaklaştırılmış bir İslami anlayış ve bu anlayışın şekillendirdiği pasif, uyuşuk, tepkisiz, toplumsal ve siyasi meselelere ilgisiz, rejimin uygulamalarının doğruluğunu ve İslamiliğini sorgulamadan boyun eğen ve itaat eden bir insan tipi ve böyle insanlardan oluşan bir toplum oluşturmayı amaçlamıştır.

TC, tarihi süreç içerisinde, toplumda yerleştirmek istediği din anlayışına aykırı olan, siyasi amaç ve hedeflerine uygun düşmeyen İslami düşünce sahibi fert ve hareketlere karşı çok sert davranmış, acımasızca üzerlerine gidip imhaya çalışmıştır. Kemalist Rejimin oluşturduğu zulüm ortamının zor şartlarında, bütün olumsuzluk, yokluk ve imkansızlıklara rağmen sadece İslam'a hizmeti amaçlayan ve rejime zarar verebilecek örgütlü siyasi faaliyetleri olmayan fert ve gruplara karşı da aynı tutum içinde olmuştur. Kendisi için tehlike olarak gördüğü İslami hareketlerin güç ve kuvvet kazanmalarına fırsat vermeden, yoğun baskılarla etkisizleştirmeye ve sindirmeye çalışmıştır. Aynı zamanda, bu İslami hareketleri asli mecralarından uzaklaştırmak ve dejenere etmek için her türlü fitne, hile ve oyuna başvurmuştur. Müslüman halkın özlem ve arzularını dile getiren İslam alimlerini, İslami şahsiyetleri ve hareket önderlerini sürekli karalamış, halkın gözünden düşürmeye çalışmıştır.

Özellikle Kürdistan ve Müslüman Kürt halkı söz konusu olunca, faşist, ırkçı, inkarcı ve asimilasyoncu karakterinden dolayı Kemalist rejimin zulmü daha da katmerleşmiştir. TC,

Kürdistan’da genel olarak bütün halka karşı sistemli zulüm politikaları yürütmekle beraber, özel olarak da baş gösteren İslami kıyam ve halk hareketlerine karşı imha amaçlı saldırı ve operasyonlar gerçekleştirmiştir. Hatta rejime karşı örgütlü bir faaliyet yürütmedikleri ve fiili bir kıyam teşebbüsü içinde olmadıkları halde, sadece İslamı tebliğ ve toplumu irşat amaçlı bireysel faaliyet yürüten bir çok İslam alimi ve önemli şahsiyet, acımasız bir şekilde baskı ve işkencelere tabi tutulmuştur. Bunların çoğu zindanlara atılmış, bir kısmı şehid edilmiş ve çok sayıda insan da sürgüne gönderilmiştir. Ancak, son bir asırdır Kürtlere karşı aralıksız bir şekilde sürdürülen baskı ve sindirmelere, zulümlere ve kültürel dejenerasyonu amaçlayan asimilasyoncu politikalara rağmen, Müslüman Kürt halkı rejime entegre edilememiş, İslami inanç, kültür, yaşam ve değerlerini muhafaza etmiştir.

Kürdistan’da doğup büyüyen her insan, ya direkt olarak kendisi bu zulümleri yaşamış, ya bu zulümlere tanıklık etmiş veya büyüklerinden yaşadıkları ve tanık oldukları zulüm uygulamalarıyla ilgili binlerce olay duymuştur. Özellikle TC’nin kuruluşunun ilk dönemlerinde, Kürdistan’da gerçekleştirilen zulümlerin canlı tanığı olan insanların bir kısmı halen hayattadır. Eğer gerçek anlamda tarafsız bir şekilde, bilimsel, tarihi ve arkeolojik bir araştırma ve çalışma yapılır, geçmişte yaşanmış olaylar ve işlenmiş zulümlerin mağdurları ve tanıkları dinlenirse, o karanlık dönemde yapılan zulümler bütün çıplaklığıyla gün yüzüne çıkacaktır. Böylece, TC’nin zulüm tarihi net bir şekilde gözler önüne serilecek, herkesi şaşırtacak derecede gerçekler aydınlığa kavuşacaktır.

TC, sürekli olarak Müslüman Kürtlere hem İslami ve hem de Kürt kimliklerinden dolayı zulmetmiştir. Aynı şekilde, diğer rejim muhalifi Kürtler de hem ideolojik

kimliklerinden ve hem de Kürt kimliklerinden dolayı zulüm görmüşlerdir. Ancak Müslüman Türkler ile diğer rejim karşıtı Türkler ise, ya sadece İslami kimliklerinden veya sahip oldukları ideolojik düşüncelerinden dolayı haksızlık ve zulme uğramışlardır. Böylece, bu ırkçı ve ayrımcı tutum nedeniyle rejim muhalifi Kürtler, laik şovenist Kemalist rejim tarafından sürekli olarak her iki kimliklerinden dolayı iki yönden zulme uğramış ve mağdur edilmişlerdir.

TC, kuruluşundan günümüze kadar özellikle Kürdistan'da baş gösteren İslami ve insani hak taleplerine karşı silah kullanarak çok şiddetli tepki göstermiştir. Halkın, İslami ve insani taleplerini ortaya koymaması ve suskun kalması için sürekli olarak baskı ve sindirme politikası uygulamıştır. Silah zoruyla bastırma ve imha amaçlı uygulamaları en belirgin politikası olmuştur. Bu anlamda TC'nin tarihi, tam anlamıyla karanlık bir zulüm tarihidir. Bugüne kadar zulmün her çeşidinin yapıldığı bu karanlık döneme ilişkin dar kapsamlı bazı çalışma ve araştırmalar yapılmıştır. Bu dar kapsamlı araştırma ve çalışmalar her ne kadar tarihi gerçekleri tümüyle ortaya koymuyorsa da, TC'nin değişik dönemlerde yaptığı zulüm ve baskı uygulamalarına ışık tutacak nitelikte olup yeterince bilgi vermektedir. TC'nin genelde bütün Türkiyeli Müslümanlara, özellikle de Kürdistan Müslüman halkına karşı zalimce uygulamaları hakkında söylenecek çok şey vardır. Ancak bu konu, başlı başına ele alınması gereken geniş bir konu olduğundan, burada bu tarihi olayların detaylarına girmiyor, sadece değinip geçiyoruz.

TC, HER DÖNEMDE KÜRDİSTANLI MUHALİFLERİNİ VE ÖZELLİKLE DE İSLAMİ HAREKETLERİ YANLIŞ TANITMIŞTIR

TC, kuruluşundan günümüze kadar her dönemde kendisine karşı çıkan bütün İslami hareketleri, hareket önderlerini ve İslami şahsiyetleri çirkince karalayarak yanlış bir şekilde tanıtmıştır. Özellikle Kürdistan’da, Kemalist rejimin insanlık dışı zulüm politikalarına karşı çıkıp kıyam eden ve sadece insani ve İslami haklarını talep eden hareketleri, sürekli olarak “Kökü dışarıda, yabancı destekli, ayrılıkçı, gerici” gibi ithamlarla karalayarak yanlış bir şekilde tanıtmak için yoğun çaba harcamıştır. Bu hareketleri, iç kamuoyuna; vatan haini, bölücü, ayrılıkçı ve terörist olarak tanıtırken, dış kamuoyuna, özellikle Batı dünyasına; gerici, yobaz, çağ dışı, laiklik ve demokrasi düşmanı şeklinde tanıtmaya özen göstermiştir. Böylece, amacına ulaşmak için, çıkarlarına uygun düşen her yola başvurmuş ve her vasıtayı kullanmıştır. Baş gösteren bu hareketlerin iç ve dış kamuoyu tarafından doğru tanınmamaları, gerçeklerin saklı kalması ve olayların bütün yönleriyle anlaşılmaması için bütün psikolojik savaş unsurlarını kullanarak yoğun bir propaganda kampanyası yürütmüştür.

TC, Kemalist rejime karşı olan hareketleri yanlış tanıtır etkisiz hale getirmek için geçmişte kullandığı taktik ve yöntemleri bugün de aynı şekilde kullanmaktadır. Özellikle, Müslümanların haklı taleplerini dile getiren İslami Cemaat, grup ve hareketleri olduğundan farklı tanıtmak için yoğun bir çaba göstermektedir. Bu, onun belirgin ve karakteristik bir özelliğidir. Bu hususta sadece Hizbullahi Cemaat aleyhinde yaptığı yalan ve iftiraya dayalı propagandalarından binlerce örnek verebiliriz. TC’nin psikolojik savaş unsurları olan ve rejimin resmi görüşleri doğrultusunda yazan kiralık

kalemler, Cemaatin ortaya çıkışı, tarihçesi, mücadelesi, amaç ve hedefleri hakkında gerçekte ilgisi olmayan çok yalan ve yanlış bilgilerle Cemaati olduğundan farklı göstermeye ve Müslüman halkı yanıltmaya çalışmaktadırlar. Bunların bu şekilde davranmaları gayet normaldir. Çünkü, bu belam sınıfının ve kiralık kalemlerin varlık sebebi, efendilerinin çıkarları doğrultusunda hakkı ve gerçeği olduğundan farklı göstererek tahrif etmektir. TC'den ve onun güdümündeki kiralık kalemlerden bundan farklı bir şey de beklenemez.

CEMAATSEL KİMLİĞİMİZ İLE İLGİLİ BAZI AÇIKLAMALAR

Cemaat, bugüne kadar her konuda suskun kalmayı tercih ettiğinden, kimliği, amaçları ve hedefleri hakkında da görüş beyan etmemiş ve resmi bir açıklama yapmamıştır. Bu durumu fırsat bilen düşmanları, kimliği, hedef ve amaçları hususunda gerçeğe ilgisi olmayan yalan ve yanlış birçok şey söylemişlerdir. Böylece, Cemaatı gerçek dışı birçok şeyle itham ederek karalamış ve olduğundan farklı bir şekilde kamuoyuna göstermeye çalışmışlardır. Ancak, İslam düşmanlarının bütün bu karalama ve tahrif çabalarına rağmen Müslüman halkımız, Cemaatın İslami kimliği hakkında hiçbir tereddüde düşmemiştir. Çünkü Müslüman halkımız, Cemaatin bütün faaliyetleri hakkında detaylı bilgiye sahip değilse bile, İslam'ın hakim olacağı bir toplumsal yapı oluşturma amacıyla çeyrek asırdır İslami bir mücadele yürüttüğüne yakından tanıklık etmiştir. Başta Kürdistan halkı olmak üzere Türkiye'deki bütün İslami çevreler, Cemaatin bu mücadelesini çok iyi bilmekte ve tanımaktadırlar. Cemaat, kurulduğu günden bugüne kadar Allah'ın rızasını kazanmak gayesi ve ubudiyet bilinciyle, Müslüman halkının içinde ve ondan aldığı destekle mücadelesini sürdürmüştür. Bu uzun süreli mücadele pratiği Cemaatin kimliğini ortaya koymakla beraber, hem şimdiye kadarki düşmanca yaklaşımlara, tek yanlı ve yanlış bilgilendirmelere cevap olması ve hem de Cemaatin daha iyi tanınması için bu konuyu somut ve özlü bir şekilde izah etmekte fayda vardır.

Hizbullahi Cemaat, Kürdistan çıkışlı, Kürdistan merkezli ve mensuplarının büyük çoğunluğunu Kürtlerin teşkil ettiği İslami bir harekettir. Ancak bu, Cemaatin sadece Kürt

insanlarından oluşan bir hareket olduğu anlamında değildir. Hem Kürdistan'da ve hem de Türkiye genelinde yaşıayan değişik kavimlerden Müslümanları içinde barındırmaktadır. Aynı zamanda, İslamiliğinden dolayı isteyen her Müslüman'ın içinde yer alıp mücadele verebileceği bir harekettir. Çünkü İslami bir hareket, İslam'ın evrensel ilke ve ideallerine uygun bir dünya görüşüne sahip olmak ve her hususta İslami ölçülere uygun hareket etmek mecburiyetindedir. İslam'ın ilahi mesajı evrensel olup muhatabı bütün insanlar olduğundan, İslami hareket de aynı şekilde her kavimden insanı muhatap alarak İslam'ın ilahi mesajına uygun hareket etmekle yükümlüdür. İslami bir hareket, İslam'ın evrenselliğine aykırı olan ve İslami naslarla çelişen hiçbir hedef ve amaç peşinde olamaz. Nihai hedefi ve tek amacı sadece bir sınıfın, bir bölgenin veya bir ırkın kurtuluşu olamayacağı gibi, kendisini İslami olmayan isim ve sıfatlarla da vasıflandıramaz ve tanıtamaz.

İslami hareketin evrensel olması, blgeci veya ulusçu olmaması, onun mücadele verdiği coğrafyada bulunan insanların ve özellikle içinde doğup, büyüyüp geliştiiği toplumun ve mensubu bulunduğu ulusun sorunlarına duyarsız kalması anlamında değildir. Tam tersine İslam, her Müslüman ferdin veya İslami hareketin içinde doğup büyüdüğü, mücadelesini içinde yürüttüğü toplumun ve halkın dertleriyle ilgilenmeye ve sorunlarını çözüme kavuştırmaya öncelik vermektedir. Bunun için, hedefi zulmü, adaletsizliği, ayrımcılığı ve sömürüyü yok etmek olan İslam dinini yeryüzüne hakim kılmak için mücadele eden ve bu mücadelesinde bu dinin temel ilkelerini esas alan İslami bir Cemaatın, kendi halkının ve içinde yaşıadığı toplumun sorunlarına duyarsız kalması düşünülemez. Hizbullahi cemaat olarak sahip olduğumuz bu inanç ve

düşüncemiz gereği, Allah'ın doğuştan her insana yaratılışıyla beraber verdiği haklardan halkımızın her ferdinin en iyi şekilde, hiçbir sınırlama olmadan özgürce yararlanabileceği toplumsal bir düzenin oluşması için çalışmak, halkımızın uzun süredir yaşadığı sorun ve problemleri çözüme kavuşturmak, çektiği eziyet ve sıkıntıları sonra erdirmek, İslam'ın hayat bahşeden adaletinin gölgesinde, özgür, onurlu ve mutlu bir yaşama ulaşması için mücadele etmek Müslüman olarak görevimiz olduğu gibi, İslami bir hareket olarak da varlık sebebimizdir.

KÜRTLERİN VE KÜRDİSTAN'IN TARİHİNE KISA BİR BAKIŞ

Kürt ulusu, tarihi kaynaklara göre en az 3500 yıldır kesintisiz bir şekilde bugünkü yaşadığı topraklar üzerinde yerleşik bir hayat sürdürmektedir. Türk devlet şovenizmi bir asırdır bu gerçeğin aksini iddia etmiş, asılsız ve boş iddiasını ispat etme gayreti içinde olmuştur. TC, bu nafil çabaları doğrultusunda her ne kadar Kürt halkının kökleri, tarihi ve diline dair çeşitli safsata tezler ileri sürmüştü de, bunlara kendisi dahil kimseyi inandıramamıştır. Bir asra yakındır sürdürülen bu ırkçı çabalar bilimsel ve tarihi gerçekleri değiştirememiştir. Müslüman Türk kardeşlerimiz şu gerçeği bilmelidirler ki, kendileri henüz yerleşik hayata geçmeden ve bu topraklara gelmeden çok önceleri Kürtler, bugün yaşadıkları bu topraklar üzerinde yerleşik bir hayat sürdürmekteydiler. Bu, inkar edilemez tarihi bir gerçektir. Kürtlerin kökleri, tarihleri ve dilleri hususunda çağımızda yapılan bilimsel araştırmaların dışında, Osmanlı, İran, Arap ve Avrupa arşivlerinde bu konuyla ilgili yeterli derecede bilimsel veriler ve tarihi belgeler mevcuttur. Bu konuları merak eden ve bu hususta araştırma yapmak isteyen herkes bu kaynaklara müracaat edebilir. Amacımız Kürtlerin soy, dil, tarih ve kültürleri ile ilgili konuları irdelemek olmadığından, burada bu konuların detayına girmiyoruz.

Kürt halkı İslamla müşerref olduktan sonra, İslam'ın ilahi mesajının insanlığa ulaştırılması ve İslam adaletinin yeryüzünde yayılması amacıyla, cihad dahil yürütülen bütün hizmetlerin içinde yer almıştır. İ'lay-ı kelimetullah için hiçbir fedakarlıktan geri kalmamış, İslam'ın hakimiyeti uğruna sadıkane bir şekilde bütün imkanlarını seferber etmiştir. İslam tarihinin her döneminde, İslam ümmetinin

vahdet ve bütünlüğünün korunması için her türlü özveride bulunmuştur. Kürtler, İslam tarihi boyunca İslami hakimiyet ve İlahi adaleti esas alan ve bu doğrultuda hizmet eden bütün yönetimlerle yardımlaşma ve işbirliği çerçevesinde samimi ve dostane ilişkiler içerisinde olmuş ve bu yönetimlerle beraber hareket etmişlerdir. Aynı topraklarda beraber yaşadıkları veya komşu oldukları Müslüman kavimlerle İslami kardeşlik ve iyi komşuluk ilişkileri içerisinde dostça yaşamışlardır. Tarihi süreç içerisinde Allah'ın kendilerine verdiği bazı fırsatları kendi ulusal çıkarları doğrultusunda kullanmamış, tam aksine herkese örnek teşkil edebilecek bir uygulamayla ve üstün bir ahlaki meziyetle bu fırsatları, İslam dininin yükselişi ve İslam ümmetinin çıkarları doğrultusunda kullanmışlardır. Selahattin-i Eyyubi bu örneklerden sadece bir tanesidir.

Kürtler, tarihin bazı dönemlerinde bağlı bulundukları yönetimlerin hakim idarecileri tarafından ihanete uğradıkları, arkadan hançerlendikleri, İslami kardeşlik ve dostlukla bağdaşmayan gayr-ı insani uygulamalara tabi tutuldukları halde, hiçbir zaman o zalim yöneticilerin mensubu oldukları Müslüman kavimlerle bir düşmanlık veya kavim çatışması yaşamamışlardır. Bugüne kadar yaşanan savaş ve çatışmalar içiçe beraber yaşadıkları Müslüman kavimlerle değil, zalim idareci ve yönetimlerle olmuştur. İslam birliğinin dağılma sürecine girdiği ve ümmet topraklarının Emperyalist güçlerin saldırısına uğradığı ve işgal edildiği dönemlerde Kürtler, Emperyalist işgalci güçlere karşı sürekli beraber yaşadıkları diğer kavimlerle omuz omuza İslam topraklarının savunulması ve bağımsızlığı, Müslüman halkların kurtuluşu ve özgürlüğü uğruna savaşmışlardır. Bu savaşlarda çok sayıda şehid vermiş, büyük oranda can ve mal kaybına uğramışlardır. Kürtlerin bu tutumu; Türkiye, İran, Irak ve

Suriye olmak üzere, yaşadıkları bütün ülke ve toprak parçalarında aynı şekilde olmuştur.

Kemalist zulüm rejiminin iddialarının aksine Müslüman Kürt halkı, kendi ulusal çıkarları için Emperyalist işgalcilerle işbirliğine yanaşmamış ve beraber yaşadıkları diğer Müslüman kavimlere hiçbir zaman ihanet etmemiştir. Özellikle, TC'nin sürekli olarak dış destekli olmakla itham ettiği, yalan ve iftiralarla karaladığı Kuzey Kürdistan'da Şeyh Said ile Güney Kürdistan'da Şeyh Mahmut Berzenci'nin İslam-i ve insani hak taleplerine dayalı kıyımları, Emperyalist güçler tarafından hiçbir şekilde desteklenmemiştir. Bu kıyam önderleri, maddi ve siyasi çıkarlarını değil, İslami inanç ve düşüncelerini esas aldıklarından Emperyalistlerle işbirliğine girmemişlerdir. Eğer bunlar Emperyalistlerle işbirliği içine girselerdi, bu kıyımların siyasi sonuçlarının çok daha farklı olacağı bilinen bir gerçektir. Birinci dünya savaşı sonrasında dünyanın ve özellikle Ümmet coğrafyasının yeniden şekillendiği, Emperyalist işgalciler tarafından masa başında haritaların çizildiği ve paylaşımın yapıldığı o dönemde, Emperyalistlerle işbirliği sonucu bir ulusun içinden bir çok devlet meydana getirilirken veya toplam nüfusları birkaç yüzbini veya bir milyonu geçmeyen bir çok devletçik oluşturulurken, çok açıktır ki eğer Müslüman Kürt halkı işgalci Emperyalistlerle işbirliğine girseydi, bu büyük nüfusu ve stratejik ehemmiyeti olan coğrafyasıyla devletsiz kalmayacak, bugünkü dağınıklık ve parçalanmışlık içinde olmayacaktı. Bu bir hakikat olup hiç kimse tarafından inkar edilemeyecek kadar açık ve ortadır.

Emperyalist devletler, Osmanlılar zamanında kısmen varolan İslam birliğinin bozulması için uzun süre çaba sarf ettiler. Osmanlı devletinin yıkılması ve Ümmet içerisinde

ulus devletlerin meydana getirilmesiyle hedeflerine ulaşan Emperyalist güçler, fiili işgale son verip İslam coğrafyasını terk ederken, geriye bazı sorunlu bölgeler ve çözüme kavuşturulmayan ihtilaflı konular bıraktılar. Aynı şeyi dünyanın başka alanlarında da yaptılar. Gelecekte bu ihtilafları kendi siyasi ve ekonomik çıkarları doğrultusunda kullanmak ve buraları kendilerine bağlı tutup, bu alanlardaki etkinliklerini sürdürebilmek için, bilinçli olarak böyle sorunlu bölgeler ve noktalar meydana getirdiler. Kürdistan'ın parçalanmışlığı ve Kürt sorunu, Emperyalist işgaleilerin geride bıraktıkları bu sorunlu bölgelerden ve ihtilaflı konulardan bir tanesidir. Çıkarlarına uygun düştüğü için Kürdistan'ı birkaç parçaya bölen Emperyalist devletler, sanki ortaya çıkan bu haksız durumun sorumluları kendileri değilmiş gibi, sonraki dönemlerde de sürekli olarak kendi siyasi amaçları ve çıkarları doğrultusunda Kürt sorunuyla yakından ilgilenmiş, sözde sorunun çözümü doğrultusunda bazı yaklaşımlar içinde olmuş ve bu konuyu kendi politik çıkarlarına alet etmeye devam etmişlerdir.

Nispeten var olan İslam birliğinin dağılma sürecine girdiği ve Ümmet içerisinde ulus devletlerin ortaya çıktığı yirminci asrın başlarında Kürdistan dört önemli parçaya bölünerek farklı ülkelerin egemenliğine bırakıldı. Kürtleri kontrollerinde bulunduran ve Kürdistan'a egemen olan bölge ülkeleri, sürekli olarak zulüm ve baskı politikalarıyla Kürtlerin haklı taleplerine karşı çıkmış, bu hakları inkar edip görmezlikten gelmişlerdir. Bu ülkeler, insani ve İslami olan haklarını isteme doğrultusunda Kürt halkı içinden çıkmış hareketlere sert bir şekilde müdahale etmiş, bu hareketleri çoğu zaman acımasız bir şekilde kanla bastırmışlardır. Sözde Kürt sorununa ilgi gösteren ve Kürtleri destekliyormuş gibi görünen Emperyalist Batılı devletler de, bu ülkelerdeki siyasi

ve ekonomik çıkarlarını gözeterek, Kürtlere yapılan bu zulümlere ya seyirci kalmış veya bu ülkelere askeri, siyasi ve ekonomik destek sunarak bu zulümlerine ortak olmuşlardır.

Kürtleri egemenliklerinde bulunduran bölge ülkeleri, süregelen baskı ve zulüm politikalarının yanında, zaman zaman bu soruna el atıp sahiplenmiş, açık veya gizli bir şekilde bu sorunu birbirlerine karşı koz olarak kullanmış, böylece sürekli olarak siyasi emelleri ve ekonomik çıkarları doğrultusunda istifade etmeye çalışmışlardır. Bu samimiyetten uzak, art niyetli, çıkarıcı yaklaşımlar, Kürt sorununun çözümsüz kalmasına ve daha da ağırlaşmasına sebep olmuştur. Ayrıca bu ülkeler, ilişki kurdukları ve sözde destekledikleri Kürt hareketlerinin yozlaşmalarına, hedef ve amaçlarından sapmalarına ve neticede başarısızlığa uğramalarına da bir noktaya kadar neden olmuşlardır. Hem Kürtleri egemenliklerinde bulunduran bölge ülkelerinin ve hem de bölge dışındaki güçlerin bu çıkarıcı, fırsatçı ve sömürücü politik müdahaleleri sonucu Kürt sorunu çözümsüz kalmaya devam ettiği gibi, Kürt toplumunun bünyesinde telafisi ve tedavisi kısa sürede mümkün olmayan; toplumsal, kültürel, inançsal, ekonomik ve siyasi birçok sorun ortaya çıkmıştır. Bu çok yönlü müdahaleler neticesinde Kürt halkına inanılmaz acılar çektirilmiş, Kürt halkı rahat yüzü görmemiş ve Kürdistan hiçbir zaman sükunete kavuşmamıştır.

Yirmi birinci asrın başında bulunduğumuz bugünlerde dahi Kürt sorunu halen çözüme kavuşturulmamış ve aynı şekilde önemli bir sorun olarak canlılığını ve tazeliğini korumaya devam etmektedir. İlgili bölge ülkelerinin sorunun çözümü hususunda bir irade ortaya koyamamaları, kendi başlarına soruna çözüm bulmaktan uzak oluşları ve çözümsüzlükte direnmeleri, bölge dışındaki Emperyalist

güçlere daha fazla müdahale imkanı ve gerekçesi sunmaktadır. Günümüzde Emperyalist güçlerin Kürt sorununa ilgi ve alakaları daha da artmış, geçmişe nazaran daha açık bir şekilde müdahale ettikleri görülmektedir. Kürt sorununun çözümsüz kalması ve bu şekilde varlığını devam ettirmesi, bölgesel ve uluslararası güçlerin kendi çıkarları doğrultusunda soruna el atmalarına ve bu sorunu kullanmalarına zemin oluşturmaktadır. Bu çok yönlü müdahaleler sonucu, günümüzde Kürdistan'daki siyasi ve toplumsal istikrarsızlık ve huzursuzluk belirgin bir şekilde müşahade edilmektedir. Bu sorundan kaynaklanan çatışma, sürtüşme, ihtilaf, gerginlik ve huzursuzlukların, gelecekte daha da yoğunluk kazanarak devam edeceği, hem ilgili bölge ülkelerinin ve hem de uluslararası büyük güçlerin gündemlerini uzun süre işgal edeceği kesindir.

Kürdistan merkezli bütün örgütlerin, özellikle de Kürdistan'ın Müslüman halkının inancının ve kültürünün temsilcisi, toplumsal, siyasi ve insani haklarının gerçek savunucusu olan Hizbullahi hareketin ve bütün Kürt halkının, tarihten gelen bu önemli soruna; hissiyattan uzak, sorumlu, akıllı, bilinçli ve ciddi bir şekilde yaklaşmaları gerekir. Soruna ilgi duyan, samimi ve dürüstçe yaklaşım sergileyen herkesin, uzak ve yakın tarihte bu sorun etrafında gelişen ve yaşanan olayları, sorunun günümüzde ulaştığı boyutu ve gelecekte yaşanması muhtemel gelişmeleri çok iyi bilip görmesi ve buna göre hareket etmesi lazımdır. Aynı şekilde, geçmişte ve günümüzde bölgesel ve bölge dışı güçlerin Kürdistan'da oynadıkları oyunlar, takip ettikleri ve uyguladıkları strateji ve politikalar, soruna yaklaşım tarzları, niyet, hedef ve amaçları çok iyi anlaşılmalı ve kavranmalıdır. Bu şekilde bütün yönleriyle bu sorunu ve bu sorunla bağlantılı gelişmeleri anlamadan, görmeden, kavramadan, iyi

tahlil ve teşhis etmeden, zamanında ve yerinde doğru bir tutum ve tavır ortaya konulamayacağı gibi, hedefe ulaştırıcı doğru bir mücadele tarzı da geliştirilemez. Dolayısıyla, bütün bunlar bilinmeden ve yapılmadan, sağlıklı çözüm yolları da bulunamaz.

Kürdistan toprağı İslam toprağıdır ve buranın gerçek sahibi Müslüman Kürt halkıdır. Bu halkın bütün sorunlarının çözümü ancak İslamla mümkündür. Müslüman Kürt halkının İslami inancına aykırı ve iradesi dışında dayatılacak çözümler geçerli ve kalıcı olmayacaktır. Bu gerçek göz önünde bulundurulmadan, çözüm adı altında yapılacak her düzenleme veya dayatma beraberinde başka sorunlar ile zulüm ve haksızlıklar getirecektir. Böyle bir durum ise sorunu daha da ağırlaştırıp çözümsüzlük içerisine itecektir. Kürdistan merkezli İslami bir hareket olarak, Müslüman halkımızın İslami ve insani haklarını savunmak, tarihten gelen siyasi, ekonomik, toplumsal ve kültürel sorunlarına İslam adaleti çerçevesinde çözümler bulmak, yüz yüze bulunduğu adaletsizlik, baskı ve zulmü sona erdirip özgürlüğüne kavuşması için mücadele etmek bizim İslami görevimizdir.

KÜRT SORUNUNA BAKIŞIMIZ

Emperyalist sömürgecilerin, kültür emperyalizmi yoluyla uzun süre devam eden çalışmaları ve çabaları sonucu İslam Ümmetinin içine yerleştirdikleri kavmiyetçilik fitnesi neticesinde, nispeten var olan Müslümanların siyasi birliği bozuldu. Bu birliğin bozuluşu ve dağılışı sonrasında Ümmet coğrafyasında ulus devletler dönemi başladı. Kürdistan'ın parçalanmışlığı ve Kürt sorununun bugünkü şekliyle boy göstermesi, ortaya çıkan bu yeni durumla önemli derecede bağlantılıdır. Her ne kadar ulus devletler döneminden önce Kürdistan coğrafyası tek parçalı değildiyse de, günümüzdeki gibi çok parçalı da değildi. Aynı zamanda, ırkçılık ve ayrımcılık ulus devletler dönemindeki düzeyde olmadığından, Kürtler bugünkü boyutta sorunlar da yaşamıyordu. Kürtlerin bugün yaşadığı ağır ve acı sorunlar, büyük oranda, ulus devletler döneminin başlamasıyla beraber Kürtlere yönelik uygulamaya konulan ayrımcı ve asimilasyoncu politikaların sonucudur.

Cemaat olarak Kürt ve Kürdistan sorununu, bugüne kadar İslam ümmetinin içinde bulunduğu parçalanmışlık ve yaşadığı ciddi problemlerden kaynaklanan olumsuzluklarla bağlantılı bir sorun olarak gördük. Kürtlere yönelik varolan zulüm, adaletsizlik, ayrımcılık, inkar, asimile ve sömürünün, yaşadıkları coğrafyalarda İslami hükümlerin ve ilahi adaletin hakim olmayışından, buralarda hakim olan gayr-ı İslami rejimlerin yapısından kaynaklanan bir durum olduğuna inandık. Aynı şekilde, bu sorunun çözümünü de ümmetin sorunlarının çözümü içinde gördük ve bu şekilde yaklaşımda bulunduk. Yani, eğer İslam coğrafyasına İslami adalet hakim olursa ve gayr-i İslami Tağuti rejimler ortadan kalkarsa, Kürtlere yapılan haksızlık ve zulümlerin de son bulacağına

inandık. Bu inanç, düşünce, tavır, tutum ve yaklaşımlarımız İslami ölçülere dayanmakta olup, İslami ve tevhidi dünya görüşümüzün bize kazandırdığı değerler ve bakış açısı gereği böyle inanıyoruz.

Müslümanların ümmet ve imamet şuuruyla birbiriyle kenetlendiği, zulüm ve ayrımcılığın olmadığı, herkesin yaratılış itibariyle eşit sayıldığı, üstünlüğün sadece takvada olduğu, kimsenin kimseye üstünlük sağlayamayacağı, kimsenin dilinden, renginden, isminden, yaşadığı coğrafya veya mensubu olduğu sınıf, kavim veya aileden dolayı ayrıcalığa sahip olamayacağı veya aksine bu özelliklerinden ve sıfatlarından dolayı hiç kimsenin haksızlığa uğrayıp aşağılanamayacağı, ilahi adaletin ve hududullahın hakim olduğu birleşik bir İslam ümmeti oluşturmayı arzulayarak, bu inanç ve hedefe ulaşmak amacıyla mücadele etmeyi İslami akidemiz ve Nebevi İslam'ın gereği olarak gördük. Böyle kutsal bir hedef uğruna mücadele etmeyi, çile çekmeyi, işkence görmeyi ve hatta şehid olmayı iftihar olarak bildik. Bundan sonra da bu kutsal dava ve değerlere bağlı kalarak, bunların uğruna mücadele etmeyi onur ve iftihar olarak bileceğiz. Bu bizim İslami anlayışımız, şer'i görev ve sorumluluğumuzdur.

İslam'ın hakikatını anlamış Müslümanlar, hiçbir zaman dünyanın hiçbir yerinde zulme rıza göstermez ve mazlumlara sırt çeviremezler. Çünkü mazlumun dinine, diline, rengine ve soyuna bakmaksızın, sadece mazlum olduğu için desteklenmesi gerektiğini İslam kendilerine emretmektedir. Zira zalim kim olursa olsun kimliğine bakmaksızın zalime ve zulme karşı mücadele etmeyi, mazlum kim olursa olsun kimliğine bakmaksızın yardımına koşmayı emreden çok sayıda ayet olduğu gibi, örnek ve önder olan Peygamberimizin hayatında da bu konuda bize öğretici ve

yol gösterici birçok örnek ve uygulama vardır. Dolayısıyla, mazlum Kürt halkının sorununu sadece Müslüman Kürtlerin sorunu olarak değil, hangi kavimden olursa olsun bütün Müslümanların ve İslam Ümmetinin sorunu olarak görüyoruz. Bu sorunun, adil bir şekilde ve İslam'a uygun olarak çözüme kavuşturulması için bütün Müslümanların soruna el atmaları ve sahiplenmeleri gerektiğini düşünüyoruz. Nasıl ki, İslam Ümmetinin diğer parçalarında veya dünyanın herhangi bir yerinde haksızlığa uğrayan Müslümanların veya mazlum insanların sorunlarıyla ilgilenmek ve maruz kaldıkları baskı ve zulmün son bulması için çabalamak İslami sorumluluk gereği bütün Müslümanların görevi ise, aynı şekilde, Müslüman Kürt halkına uygulanan baskı ve zulme karşı çıkmak ve bunun son bulması için mücadele etmek de, her kavimden Müslümanların İslami görevi ve şer'i sorumluluğu olduğuna inanıyoruz.

Bugüne kadar Kürt ve Kürdistan sorununu özele indirgemeyip, öncelikli bir konu olarak öne çıkarmayışımız ve genel Ümmet sorunu içerisinde görüp bu şekilde ele almamız sorunu görmezlikten geldiğimiz, inkar ettiğimiz veya ehemmiyet vermediğimiz anlamında değildir. Tam aksine, bu konuda bizim de Cemaat olarak İslam'ın dünya görüşü çerçevesinde bir bakış açımız, sorunun çözüme kavuşturulması doğrultusunda İslami bir çözüm şeklimiz vardır. Çünkü, bir hayat nizamı olan İslam, en büyük sorundan en küçük soruna kadar insanların bütün sorunlarına çözüm getirdiği gibi, bu sorunu da çözmeye muktedirdir ve bununla ilgili çözümü vardır. Bu sorunu İslami dünya görüşümüz çerçevesinde ele alıp, değerlendirip, tahlil ve teşhis edip İslam'ın ölçüleri dahilinde çözüme kavuşturmak için mücadele etmek İslami sorumluluğumuz olduğu gibi

Cemaati görevlerimizdendir. Bizim istediğimiz çözüm, Müslüman halkımızın inancına ve kültürüne uygun düşen ve isteği olan İslam'a uygun çözümdür. Bununla beraber, Müslüman halkımızın çıkarına uygun düşen ve İslam'a aykırı olmayan her türlü çözümü desteklemek de İslami ve insani görevimizdir.

Kürdistan coğrafyasının dört bir yanında çeyrek asırdır cemaatleşerek İslami faaliyet yürüten, bu faaliyetleri ve mücadelesi neticesinde halkın büyük bir kesiminin destek ve sempatisini kazanarak geniş bir kitleyi temsil gücüne kavuşan Hizbullahi Cemaat, Kürdistan merkezli ve mensuplarının çoğunu Müslüman Kürtlerin oluşturduğu İslami bir hareket olarak Kürdistan ve Kürtlerle ilgili her türlü sorun ve gelişmeyle direkt ilgilidir. Bu coğrafyada mücadele eden bir İslami cemaat olarak Kürt ve Kürdistan sorunuyla ilgili gelişmelere, sorunun çözümü doğrultusundaki yaklaşımlara ve bu çerçevede yapılan tartışmalara ilgisiz kalması düşünülemez. Bu konuyla ilgili olumlu olumsuz bütün gelişmeler bölge insanları olarak bizi de etkileyeceğinden Hizbullahi Cemaat, Kürt sorunu ve Kürdistan davası ile ilgili bütün tarafların meseleye yaklaşım tarzını, maksat ve hedeflerini, tutum ve uygulamalarını, takip ettikleri politika ve önerdikleri çözüm yollarını yakından takip etmektedir.

Herkes şunu çok iyi bilmelidir ki; bugüne kadar Kürdistan davasını ve Kürt sorununu kendi siyasi ikballeri için malzeme olarak kullananlar, Kürtlerin haklı istek ve taleplerini bireysel veya örgütsel çıkarları için pazarlık konusu yapanlar, bugüne kadar Kürt halkını ve davasını kendi tekelinde görüp, Kürt halkının tek temsilcisi olduklarını iddia edenlerin hepsi bu davanın peşini bıraksalar veya zaman zaman yaptıkları gibi, Kürt halkına ihanet edip

teslimiyet içine girseler dahi, biz Hizbullahi Cemaat olarak ve Kuran'ın hayat bahşeden mesajına inanan Kürdistanlı Müslümanlar olarak, ilahi sorumluluğumuz gereği hiçbir zaman Allah'ın doğuştan her insana bahşettiği ve İslam'ın her kişi ve kavme tanıdığı haklar kapsamında olan Müslüman Kürt halkının temel İslami ve insani haklarını savunmaktan vazgeçmeyeceğiz. Bu haklı istek ve taleplerin peşini bırakmayacağız ve bu hakların elde edilmesi için mücadelemize devam edeceğiz.

GAYR-I İSLAMİ İLHADİ İDEOLOJİLERİN KÜRT SORUNUNU İSTİSMARI

Özellikle son elli yılda Kürtlerin haklarını savunmak iddiasıyla Kürt sorunu bağlamında ortaya çıkan örgüt ve partilerin çoğu Marksist-Leninist çizgide olup, Kürt sorununu gayr-ı İslami ilhadi ideolojileri çerçevesinde ele almışlardır. Bunların bu ideolojik yaklaşımları, büyük ekseriyeti Müslüman olan ve İslam'a bağlılıkta hassasiyet gösteren Kürt halkının çıkarına olmamıştır. Bu örgüt ve partiler, Kürt halkının mazlumiyetini ve ezilmişliğini kendi ideolojilerine malzeme yapmış ve ideolojik çıkarları doğrultusunda kullanmışlardır. Bu örgüt ve partilerin çoğu, ideolojileri gereği teoride enternasyonalist bir dünya görüşünü savunurken, pratikte ise kendi ideolojileriyle çelişen bir şekilde ulusalcı ve milliyetçi bir politika izlemişlerdir. Bu çelişkili tutumları, bilinçli olarak Kürt sorununu kendi ilhadi ideolojileri için kullanmak istemelerinden kaynaklanmıştır. Bu şekilde, halkın temiz ve saf duygularını sömürmek için gerçek niyetlerini gizlemiş, özgürlük, bağımsızlık, adalet, eşitlik vb. güzel ve cazip kavramları kullanarak, Müslüman Kürt halkının inanç, kültür

ve yaşamına aykırı ve yabancı olan ilhadi ideolojilerini halka benimsetmeye çalışmışlardır.

Bu örgüt ve partiler, bu ideolojik yaklaşımlarıyla Kürt halkının sorunlarına çözüm olmaktan ziyade, sorun ve sıkıntılarının daha da artmasına sebep olmuşlardır. Kürt halkının çektiği acı ve mazlumiyet yetmiyormuş gibi, bu örgütlerin ilhadi Materyalist ideolojilerini halka dayatmalarıyla halkın inanç ve kültürüne büyük darbeler vurulmuştur. Emperyalist sömürgeci güçler ve onların Kürdistan'daki piyonları, kültür Emperyalizmi yoluyla bu ilhadi ideolojileri Müslüman Kürt halkına dayatarak, halkı benliğinden, İslami inanç, kültür ve değerlerinden uzaklaştırmayı, bu değerlerin yerine kendi beşeri ve ilhadi ideolojik değerlerini yerleştirmeyi amaçlamışlardır. Bu ideolojilerin mensupları, İslam'ı, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığının önünde bir engel ve her açıdan geri kalmasının sebebi olarak görmüşlerdir. İslam'ın, Kürt halkının kurtuluşuna öncülük edemeyeceğini, sorunlarına çözüm getiremeyeceğini, Kürt halkının, özgürlüğe ve bağımsızlığa kavuşabilmesi için İslami inanç ve kültürünü terk edip, gayr-ı İslami olan Komünist, Sosyalist vb. ilhadi düşünceleri benimsemesi gerektiğini ısrarla savunmuşlardır. Emperyalist güçler, yürüttükleri propaganda kampanyalarıyla bu ilhadi ideolojileri ilerici, modern ve çağdaş akımlar şeklinde tanıtip, adeta moda akımlar gibi cazip hale getirerek Kürt toplumuna yerleştirmek ve Kürt insanına benimsetmek için misyonerler gibi yoğun bir çalışma yürütmüşlerdir. Kemalist rejimin bir asırdır Müslüman halkın inanç ve kültüründe yapmak istediği ancak başaramadığı tahribatı bu mülhid örgütler, halkın özgürlüğü ve bağımsızlığı için mücadele adı altında daha kısa süre içerisinde yapabilmışlerdir. Her ne kadar tümünden bu işte

başarılı olamamışlarsa da, bugün kendi halkına, halkının İslami inanç ve değerlerine yabancılaşmış ve düşman hale gelmiş, Batılı düşüncelere meftun, garbzede bir kesimin ortaya çıkmasına sebep olmuşlardır.

PKK VE KÜRT SORUNU

PKK, Kürt sorunu eksenli, Marksist-Leninist ideolojik temelli olarak Kuzey Kürdistan'da ortaya çıkan Kürt örgütlerinin en belirgin olanıdır. Kürtleri temsil hakkını ve Kürt sorununu kendi inhisarında gören, günümüze kadar bu sorunun sırtından varlığını sürdüren ve bu doğrultuda siyaset yapan PKK'nin, ortaya çıktığı günden şimdiye kadar ki mücadele pratiğine bakılacak olursa, Kürt halkını temsil etmekten, haklarını savunmaktan ve sorunlarına çözüm bulmaktan çok uzak olduğu görülecektir. Bu parti, gayr-ı İslami ideolojisi bir yana, uzun süreli mücadelesinde takip ettiği yanlış politika ve stratejiler ile uyguladığı gayr-ı insani taktikler neticesinde, Müslüman Kürt halkının özgürlüğü ve kurtuluşu doğrultusunda bir başarı gösteremediği gibi, halkın toplumsal yapısına, değerlerine, inanç ve kültürüne de büyük darbeler vurmuştur. Kürt halkının haklı talepleri hususunda samimiyetsiz, kaypak ve ilkesiz bir seyir çizgisi izlediği, Kürt halkının özgürlüğü ve bağımsızlığı gibi bir endişesinin olmadığı bugün geldiği noktada daha net bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Derinlemesine bir inceleme ve araştırmaya gerek duymadan, sadece PKK'nin mücadele seyrinde bugün ulaştığı son nokta olan Kemalist çizgideki duruşunu, TC'nin hizmetine girmek ve gulamlık payesini elde etmek için can atışını ve bu doğrultudaki yoğun çabaları göz önünde bulundurulursa, bugüne kadar kendi inhisarında gördüğü ve sözde mücadelesini verdiği Kürt halkının davası hususunda ne kadar samimiyetsiz olduğu ve şimdiye kadar Kürt sorununu kendi ilhadi ideolojisine ve örgütsel çıkarlarına nasıl malzeme yaptığı açıkça görülecektir. PKK'nin enternasyonalizm, komünizm ve sosyalizmden ulusalcılık ve

milliyetçiliğe, oradan liberalizm ve laikliğe, oradan demokratik cumhuriyete ve Kemalizm'e, oradan da Amerika ve İsrail muhipliğine baş döndürücü bir hızla geçiş ve atlayışı, ortama ve şartlara göre renkten renge bürünmesi, gömlek değiştirir gibi isim ve program değişikliği yapması, günübürlük oportünist bir politika izlemesi, çizgisiz, kaypak ve ilkesiz bir parti olduğunu açıkça göstermektedir.

PKK'nin içine girdiği bu durumun ve geldiği noktanın bizce pek şaşılacak bir yanı yoktur. Eğer sorun sadece PKK'yi bağlayan ve ilgilendiren bir sorun olsaydı, fazla önemsemez ve üzerinde durmaya değer bir sorun olarak görmezdik. Ancak, meseleyi önemli kılan PKK'nin bütün bu ihanetine, teslimiyetçi ve işbirlikçi tutumuna rağmen, bazı güç odaklarının Kürt sorununu PKK'ye endekslemeye çalışmalarıdır. Bu güç odakları ısrarla PKK'yi Kürt halkının tek temsilcisi ve Kürt sorununu da PKK'nin tekelinde göstermek için özel çaba harcamaktadırlar. Kürt halkının büyük çoğunluğu tarafından seilmeyen ve kabul görmeyen PKK'nin, bu şekilde bilinçli olarak Kürt sorunuyla eşanlamlı anılması ve gündemde tutulması, Kürt halkına yapılan büyük bir haksızlık olduğu gibi, Kürt davasına da ihanettir. Bununla, Kürt halkının haklı talep ve isteklerinin içi boşaltılarak, meşru mücadelesi asli mecrasından uzaklaştırılmak istenmektedir. Bu doğrultuda sahnelenen senaryolar, Kürt halkının ne kadar vahim ve ciddi bir durumla yüz yüze olduğunu göstermektedir.

PKK, çeyrek asırdır sözde Kürdistan'ın bağımsızlığı, Kürt halkının özgürlüğü ve kurtuluşu uğruna; Emperyalizme, sömürgeciliğe, zulüm ve adaletsizliğe karşı mücadele adı altında on binlerce Kürt insanını peşinden koşturup dağlarda savaştırdı. Aralarında binlerce masum ve günahsızın da bulunduğu binlerce insanın ölümüne sebep olan ve bölgeyi

kan gölüne dönüştüren PKK'nin bu savaşının, Kürtlerin kurtuluşu ve Kürdistan'ın bağımsızlığıyla bir ilgisinin olmadığı Apo'nun yakalanmasıyla daha net bir şekilde ortaya çıktı. Apo, işbirlikçi ve teslimiyetçi tavrını şahsıyla sınırlandırmayıp, PKK'yi de peşinden sürükleyerek, Kemalist rejimin milis gücü haline dönüştürme sürecini başlattı. Böylece, Kürt sorununu bugüne kadar kendi ilhadi ideolojilerine malzeme yapanlar, şimdi de şahsi çıkarları ve siyasi ikballeri için bir araç ve pazarlık unsuru olarak kullanmak istemektedirler. Müslüman Kürt halkının gözü önünde gerçekleşmekte olan bu ihanet, zillet ve onursuzluk durumu, Apo ve partisinin gerçek mahiyetini ve içyüzünü net bir şekilde ortaya koyduğu gibi, halkın PKK gerçeğini tüm çıplaklığıyla görüp tanınmasını da sağlamaktadır.

PKK'NİN SAHNEYE ÇIKTIĞI YILLARA KISA BİR BAKIŞ

PKK, Marksist-Leninist ideoloji temelli, silahlı propagandayı esas alan bir örgüt olarak mücadele sahnesine çıktı. Silahlı propaganda ilkesi gereği eylemler gerçekleştirerek varlığını ilan etti. Ortaya çıktığı 1980 öncesi dönemde kendisine engel olarak gördüğü veya kendisiyle işbirliğine yanaşmayan bazı aşiret ağalarını düşman hedef olarak belirleyip, feodalizmle savaş adı altında birkaç alanda bunlarla silahlı çatışmaya girdi. Ayrıca, bölgede bazı aşiret ve aileler arasında eskiden beri süregelen düşmanlık ve kan davalarını çok çirkin bir şekilde kullanıp, toplumda varolan bu ilkel ve cahili düşmanlıklarda aynen gerici feodaller gibi taraf oldu. Bazı aileler ve aşiretlerle işbirliği yapıp bunların muhalifi diğer aile ve aşiretlere savaş açtı. PKK, hiçbir ahlaki ilke ve kural tanımadan, amaçlarına ulaşmak için her yolu mubah gören bir anlayışla, toplumsal çelişkileri ve

ihtilafları örgütsel çıkarları için kullanarak, muhaliflerini bertaraf etmeye ve bu şekilde bölgede hakimiyet kurmaya çalıştı.

Bu mücadele tarzı ve taktiklerle bölgede varlık gösterip kısmi bir etkinlik sağladıktan sonra, bu sefer kendisi ile aynı ideolojiyi paylaşan ancak farklı örgütlenmeler içinde olan diğer Kürt sol gruplara baskı uygulayarak aralarında var olan ayrılıkları çatışmaya dönüştürdü. Özellikle 12 Eylül askeri cuntası öncesinde bölgede, diğer sol gruplarla çok yoğun bir çatışma süreci yaşadı. Bu çatışmalar sonucunda taraflardan çok sayıda insan öldürüldü. Hiçbir tarafla ilgisi olmayan, sadece çatışmaların sürdüğü alanlarda yaşayan sade vatandaş ve köylülerden de bir çok insan bu çatışmalarda hayatını kaybetti. PKK, bu çatışmalar neticesinde Marksist Kürt gruplarından bazılarını o dönemde etkisiz hale getirmeyi başardı. Aynı şekilde o dönemde, İslamcı gençlik olarak bilinen kesimle özellikle Batman'da aylarca süren silahlı bir çatışma dönemi yaşadı. Ancak birçok sol grupla ittifak oluşturduğu ve eylem birliği yaptığı halde, bu çatışmalarda İslami kesime karşı bir üstünlük veya başarı elde edemedi. Böylece, ortaya çıktığı ilk günden günümüze kadar Kürdistan'da çok sayıda insanın ölümüyle sonuçlanan ve çok kanın akmasına sebep olan birçok çatışmaya öncülük etti. Kendisi dışında kimseyi kabul etmeme ve tahammülsüzlük, ortaya çıktığı günden beri PKK'nin en belirgin yapısal özelliğidir.

12 Eylül askeri cuntasının Türkiye genelinde olduğu gibi Kürdistan'da da tüm halka, özellikle de ideolojik hareketlere uyguladığı yoğun baskı, işkence, imha ve sindirme politikası sonucu bütün örgüt, parti ve siyasi kadrolar önemli ölçüde etkisiz hale getirildi. Sadece örgüt kadroları değil, ideolojik ve siyasi düşünce sahibi insanların çoğu yakalandı.

Yakalanamayanlar ya yurt dışına kaçtı veya uzun süre gizlenmek zorunda kaldılar. PKK'nin bazı kadroları, 12 Eylül öncesi veya sonrasında yurtdışına kaçma fırsatı buldular. Bu şekilde PKK, yurtdışında yeniden örgütlenme ve toparlanma şansını yakaladı. (Yurtdışına çıkma şekilleri ve bu fırsatı nasıl elde ettikleri, yurtdışında kaldıkları süreç boyunca gördükleri destek ve yardım ayrı bir konu olup, burada bunlara girmiyoruz). Yurtdışında yeniden örgütlenip toparlanan PKK, 1984 yılında ülkeye dönen küçük bir militan grubunun yaptığı bazı eylemlerle yeniden mücadele sahnesine çıkma fırsatını buldu. Bu eylemlerle birlikte yeniden içine girdiği silahlı mücadele süreci, diğer Kürt örgüt ve partilerine nazaran PKK'ye büyük bir avantaj sağladı. Bölgenin tek silahlı ve savaşan örgütü olması nedeniyle Kürdistan'daki diğer gruplardan daha etkin bir konuma ulaştı.

Yeniden mücadele sahnesine çıkıp silahlı eylemler başlatmanın kendisine sağladığı avantajı ve elde ettiği başarıyı fırsat bilen PKK, bu güçlü konumunu diğer gruplara karşı çok kötü bir şekilde kullandı. Aynen 12 Eylül öncesi dönemde olduğu gibi, kendisine boyun eğmeyen grup, aşiret, aile ve şahısların tümüne savaş açtı ve acımasızca saldırdı. Muhalif düşünce sahiplerinin yapılanmasına ve varlık göstermesine müsamaha göstermedi. Sadece ideolojik muhaliflerine değil, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi bu dönemde de, kendisi gibi Marksist olan Kürt gruplarına da baskı uygulayarak, bunların varlık göstermelerine tahammül etmedi. Bu grupların çoğu PKK'nin silahlı mücadeledeki yanlış strateji ve taktiklerini onaylamadıkları ve PKK ile aralarında derin görüş ayrılıkları olduğu halde, ya güçsüzlüklerinden veya PKK ile TC arasındaki çatışmalarda taraf olmak istemediklerinden dolayı PKK ile çatışmaya

girmekten kaçındılar. Bu Kürt gruplarının bazıları da ideolojik ve siyasi olarak meseleye yaklaşıp, PKK'nin kendileri için bir şans olduğunu düşünerek, aralarındaki örgütsel ve düşünsel ayrılıklara rağmen PKK'ye destek verdiler. Ancak buna rağmen PKK, kendisi dışında Kürdistan'da hiçbir Kürt sol grubunun varlık göstermesine izin vermedi ve yaşama hakkı tanımadı. Bu grupların birçoğuna baskı uygulayıp maddi güç kullanarak, ya imha edip dağıttı, ya bölgeden kaçmalarını sağladı, ya da teslim alıp kendisine katarak etkisiz hale getirdi.

PKK, bu acımasız ve vahşi tutumunu sadece muhalifleriyle sınırlı tutmadı. Kendi içinde yaşadığı örgütsel ihtilaf ve ayrılıkları da her zaman şiddet kullanarak bastırma yoluna gitti. PKK içinde bugüne kadar çok sayıda örgüt içi infaz olayı yaşanmıştır. Ancak bu infazların çok cüzi bir kısmı kamuoyuna yansımıştır. Özellikle Apo'nun yakalanmasından sonra TC'ye karşı sergilediği teslimiyetçi tavrıyla beraber PKK'nin içine sürüklendiği yeni süreç ve benimsediği politikalara karşı çıkan ve örgütün bu tavrını kabul etmeyen dağ kadrolarından çok sayıda elaman PKK tarafından değişik taktiklerle öldürülmüştür. Bu infaz olayları PKK mücadelesinin her döneminde olmuş ve bugüne kadar süregelmiştir. Hiç şüphesiz PKK'nin Kürt örgütleriyle yaşadığı çatışmalarda öldürdüğü veya ölümüne sebep olduğu insanlar ile örgüt içi ihtilaflar ve ayrılıklar nedeniyle öldürdüğü insanların toplam sayısı, TC ile uzun süre yaşadığı silahlı çatışmalarda verdiği kayıpların çok daha üzerindedir.

TC-PKK ÇATIŞMA ORTAMINDA İKİ ATEŞ ARASINDA KALAN BÖLGE HALKININ ÇEKTİĞİ SIKINTILAR

1984 yılından itibaren PKK'nin TC'ye karşı başlattığı ve geliştirerek devam ettirdiği silahlı mücadele dönemiyle beraber bölge halkı, iki ateşin ortasında sıkışmış bir vaziyette kaldı. Müslüman Kürt halkının büyük çoğunluğu gayr-ı İslami ideolojik yapılarından dolayı hem TC'yi ve hem de PKK'yi sevmiyordu. Çatışmalardan uzak duran, çatışan taraflara mesafeli yaklaşan ve destek vermeyen bölge halkının bu tavrı, büyük acı çekmesine ve zorluklar yaşamasına neden oldu. Hem TC ve hem de PKK, halkı kendi yanlarına çekmek için baskı politikası uyguluyorlardı. Her ikisini de gönülden sevmeyen ve desteklemeyen bölge halkı, bu tavrının bedelini çok ağır bir şekilde ödedi. Bölge halkını korku ve baskıyla sindirip yanına çekmeyi amaçlayan TC ve PKK'nin saldırıları sonucu bölgede; çocuk, kadın, yaşlı, genç günahsız çok sayıda insan feci bir şekilde öldürüldü. PKK, TC'nin zorla koruculaştırdığı köylere veya düşman hedef olarak belirlediği yerlere baskınlar düzenleyerek, toplu öldürmeler dahil birçok insanı acımasız bir şekilde katletti. Aynı şekilde, TC tarafından birçok insan PKK'ye yardım veya yataklık iddiasıyla gözaltına alınarak, işkencelere tabi tutulup zindanlara atıldı. Bölge halkının bir kısmı bu ağır hayat şartlarına ve baskılara dayanamayıp asırlardır yaşadıkları topraklarını, köylerini ve evlerini içleri yanarak terk etmek ve Batı bölgelerine göç etmek zorunda kaldı. Sadece TC'nin değil, PKK'nin baskıları nedeniyle de çok sayıda köy boşaltıldı ve çok sayıda insan göçe zorlandı.

PKK ile hiçbir ilişkisi olmayan bir çok insan, istemediği ve karşı olduğu halde silah zoru ve ölüm korkusuyla PKK'ye yardım etmek zorunda kalıyordu. PKK tarafından bir çok

ailenin erkek ve kız çocukları zorla evlerinden alınarak dağa çıkarılıyordu. Halkın büyük çoğunluğu vermek istemediği halde, cezalandırma veya vergilendirme adı altında büyük paralar ödemek zorunda bırakılıyordu. Buna karşı çıkan, para vermek istemeyen veya isteksiz davrananlar çok sert ve acımasız bir şekilde cezalandırılıyordu. Birçok insan hem PKK'yi sevmediğinden ve hem de TC'nin zulmünden korktuğu için PKK'nin evlerine veya köylerine uğramasını istemiyordu. Ancak PKK'liler, bilinçli olarak bu tip insanların köylerine veya evlerine gidiyordu. Özellikle TC, bu insanların, köylerine ve evlerine gelen PKK'lileri engelleyecek ve karşı çıkacak güçlerinin olmadığını çok iyi bildiği halde, PKK'liler evlerine veya köylerine gelmiş, buralardan ihtiyaçlarını temin etmiş suçlamasıyla çok sayıda insanı gözaltına alıp uzun süre gözaltında tutup işkence ediyor veya zindanlara atıyordu.

TC'nin silahlı kontra güçleri bazen PKK'liler gibi giyinip köylere gidiyor, kendilerini PKK'li olarak tanıtıp, bir müddet misafir kaldıktan sonra köyü terk ediyorlardı. Daha sonra, PKK'liler kılığında gittikleri bu köylere bu sefer jandarma veya özel tim olarak gidip köylülere “Aldığımız istihbarata göre buraya PKK'liler gelmiş ve siz de onları barındırmış ve yardım etmişsiniz” diyerek bu insanları gözaltına alıyorlardı. Bu şekilde, çok çirkin ve gayr-ı insani bazı taktiklerle kendilerince halkın samimiyetini ölçmeye çalışıyorlardı. Oysa ki bunlar, Kürt halkının, örf, gelenek ve kültürü gereği evine düşmanı dahi giderse onu kovmadığını, evine alıp ikramda bulunduğunu biliyorlardı. Aynı şekilde bu insanların, sevmedikleri ve istemedikleri halde köylerine giden TC'nin silahlı güçlerine de ikramda bulunduğuna kendileri defalarca şahit olmuşlardı. Ayrıca TC güçleri, çok iyi biliyorlardı ki bu insanların silahlı ve örgütlü böyle bir

güce karşı koyup, onları köylerine veya evlerine almama gibi bir imkanları da yoktu. Oysa ki PKK ile ilişkileri olmuş, köylerine veya evlerine PKK'liler gelmiş diye TC güçlerinin bu şekilde hışmına ve zulmüne maruz kalan bölge halkı, bazı alanlarda TC'nin silahlı güçleriyle PKK'lilerin anlaşmalı bir şekilde yan yana yaşadıklarını çok iyi biliyordu. Çünkü bir dönem bölgenin bazı yerlerinde bazı karakollar veya askeri birlikler, kendi sorumluluk alanlarında eylem yapmamaları için PKK'nin o alandaki birimleriyle ilişki kurup anlaşıyorlardı. Bu ilişki ve karşılıklı anlaşma gereği birçok karakol ve askeri birliğin bulunduğu köylere, askerlerin gözleri önünde PKK'lilerin giriş çıkış yaptığına ve barındığına bölge halkı tanıklık etmişti.

TC, bölge halkına olan yabancılığından, halkı tanımadığından ve güvenmediğinden dolayı, bölge insanların hepsini suçlu ve düşman gören bir tutum içine giriyor ve bu doğrultuda halka acımasızca baskı ve dayatmalarda bulunuyordu. Bu şekilde TC, bilerek veya bilmeyerek bu zulüm ve baskı politikalarıyla, PKK'nin taktik ve stratejilerini daha kolay ve hızlı bir şekilde hayata geçirmesine yardımcı oluyordu. TC'nin bu yanlış uygulamalarını bilen ve bunlardan istifade etmeyi amaçlayan PKK, tarafsızlığıyla bilinen veya kendisini desteklemeyen birçok köy ve aileye taktik icabı açıktan giderek, TC'nin bu insanlara baskı yapmasının ortamını bilinçlice hazırlıyordu. Bu taktik uygulamalarıyla binlerce insanın TC tarafından yakalanıp baskı ve işkence görmesini sağlıyor, böylece Kürdistan'da TC ile halk arasındaki çelişkiyi ve düşmanlığı derinleştirmeyi amaçlıyor ve bunda başarılı da oluyordu.

Şu bir gerçektir ki, PKK'yi bugünlere getiren, böylesine hızlı ve kısa bir süre içinde gelişip, büyüüp, güçlenmesini sağlayan PKK'nin kendi marifeti, başarısı, doğru ideolojisi,

stratejisi, taktik ve politikaları veya hareket tarzı değildir. Tam aksine TC'nin bölge halkı nezdindeki gayr-ı meşruluğu ve zulme dayalı yanlış politikaları, PKK'nin bu şekilde güçlenmesini ve gelişmesini sağladı. PKK'nin o dönemde bölgede alternatifinin olmaması, halkın başka bir tercih ve seçeneğinin bulunmaması, TC'nin yanlış uygulamaları ve baskılarıyla birleşince, bütün bu yanlış strateji ve taktiklerine rağmen PKK'nin layık olmadığı ve hak etmediği bir şekilde büyüüp gelişmesi için uygun ortam ve şartlar sağlanmış oldu.

PKK'NİN İSLAMİ FAALİYETLERİ ENGELLEMESİ VE HİZBULLAHİ MÜSLÜMANLARA SALDIRILARINI YOĞUNLAŞTIRMASI

1991 yılına gelindiğinde Cemaatin faaliyetleri, Kürdistan'ın birçok il, ilçe ve köylerini kapsayacak şekilde geniş bir alana yayılmıştı. Bu faaliyetler işçi, esnaf, memur ve toplumun her kesimini kapsayacak şekilde geniş bir yelpazede yürütülüyordu. Şehir merkezlerinde, üniversitelerde, orta dereceli okullarda ve camilerde yürütülen bu yoğun faaliyetler çok belirgin bir şekilde kendisini hissettiriyordu. Çünkü, sürdürülen bu İslami faaliyetlerin gizli olmayan davet ve tebliğ kısmı herkesin göreceği veya hissedeceği kadar açıktı. O dönemde Kürdistan'da örgütlü ve etkin bir güç düzeyine ulaşan ve yıllardır silahlı mücadele veren PKK'nin, Cemaatin bu faaliyetlerinden haberdar olmaması düşünülemezdi. Nitekim Cemaatin değişik alanlardaki bu faaliyetleri ve çalışmaları PKK'nin de dikkatini çekiyor ve rahatsız ediyordu. Bölgenin değişik yerlerinde, özellikle kırsal alanda PKK'liler barınma, propaganda, yiyecek ve yardım toplama gibi değişik

amaçlarla gittikleri yerleşim alanlarında Cemaat mensuplarıyla karşılaşıyorlardı. Bu karşılaşmalarda, Cemaat mensuplarıyla PKK'liler arasında ideolojik ve siyasi sohbet veya tartışmalar yaşanıyordu. PKK, bu gerçeği görünce bir yandan Cemaatın varlığına inanmak ve kabullenmek istemiyor, diğer yandan da bu durumu hazmedemiyordu.

PKK, o güne kadar Kürdistan'da kendisi dışında örgütlü bir gücün varlık göstermesine ve gelişmesine izin vermemişti. Sadece ayrı örgütlenmelere değil, bireysel olarak dahi kendisiyle görüş ayrılığı içerisinde olan, kendisine bağlanmayan veya kontrolüne girmeyen hiç kimsenin varlık göstermesine tahammül etmiyordu. Kendisine karşı çıkan ve boyun eğmeyen herkesi; işbirlikçi, ajan, hain vb. yalan, iftira ve ithamlarla karalıyordu. Böylece ileride bu insanlara karşı yapacağı eylemlere gerekçe ve zemin hazırlıyordu. Bu taktik ve politik yöntemlerle teşhir ettiği insanlara sonradan darbe vurup etkisiz hale getiriyordu. Aynı taktiği Cemaate karşı da uygulamak istiyordu. Bu amacına ve taktik hedeflerine ulaşmak için Cemaate karşı yoğun bir karalama kampanyası yürütüyordu. Cemaatın İslami faaliyetlerini çok çirkin bir şekilde, yalan ve iftiraya dayalı propaganda ve psikolojik savaş kampanyalarıyla engellemeye çalışıyordu.

Marksist ilhadi ideolojisi gereği İslam'ın tevhid inancını ve onun değerler sistemini kabul etmeyen, hiçbir İslami ilke ve kurala saygı göstermeyen, İslam dinini Kürt halkının geri kalmışlığının ve köleliğinin sebebi olarak gören ve sürekli İslam'a düşmanlık yapan PKK, hayatlarında bir sefer dahi olsun cami yüzü görmeyen ve camiye uğramayan kendisine bağlı ayak takımı, cahil bazı erkek ve kadınları organize edip kışkırtarak camilere gönderiyordu. Cami kapılarında toplanan, bazen cami içine gelişigüzel ayakkabılarıyla

saygısızca giren bu zavallı insanlar, cami içinde kargaşa çıkararak Cemaat mensuplarının çocuklara Kuran dersi vermesine engel oluyorlardı. Bu insanlar, utanmadan terbiyesiz bir şekilde camideki Müslüman gençlere ve Cemaat mensuplarına; “Camiler halkın malıdır. Sizin burada Kuran dersi vermenize ve İslami faaliyet yürütmenize müsaade etmeyeceğiz” diyecek kadar küstahlaşıyorlardı. Bu gözü dönmüş yaratıklar, cami içinde namaz kılan ve Kuran okuyan Müslüman genç ve çocuklara saldırıp dövüyor ve olay çıkarıyorlardı.

Cemaatın gerek şehirlerde ve gerekse de köylerde; okul, cami ve diğer bütün alanlarda gelişip büyüyerek devam eden İslami faaliyetleri PKK’yi çok rahatsız ediyordu. PKK bu faaliyetleri engellemeye çalıştığı için, Cemaatle arasında Kürdistan genelinde bir sürtüşme yaşıyordu. Yoğun bir şekilde yaşanan bu gerginlik ve sürtüşmeler bazen iki kesim arasında kavgayla neticelenen olaylara da sebep oluyordu. Tüm bunlara rağmen Cemaatın İslami faaliyetlerinde ısrarla diretmesi PKK’yi çılgına çeviriyordu. O güne kadar kendisine muhalif veya alternatif olabilir diye, kendisiyle aynı ideolojiyi paylaşan ve aynı hedefler için mücadele eden hiçbir Kürt sol örgütün bağımsız bir şekilde varlık göstermesine müsaade etmeyen PKK’nin, kendisine tamamen zıt ve muhalif bir ideoloji ve dünya görüşüne sahip, bağımsız bir yapı olan Hizbullahi hareketin varlık göstermesine müsamaha etmesi veya böyle bir hareketin gözleri önünde gelişmesine seyirci kalması düşünülemezdi. Nitekim PKK, o güne kadar uyguladığı ve olumlu sonuç elde ettiği, kendisi dışında kimsenin varlık göstermesine müsamaha etmeme tavrının ve mantığının gereği olan dayatma politikasını Cemaate karşı da uygulamaya başladı.

Halkı korku ve baskıyla sindirerek, halkın İslami inanç ve değerlerini yok edip, kültür ve inancına yabancı gayr-ı İslami ideolojik değerleri toplumda yerleştirmeye çalışması, PKK'nin hedefi ve varlık sebebiydi. Aynı şekilde çıkarına uygun düştüğü için bu derece bencil ve despot davranarak kendisi dışında kimseye hayat hakkı tanımaması ve varlık göstermesine tahammül etmemesi de bilinçli bir politikasıydı. Çünkü PKK, bölgede bir başka gücün etkin bir şekilde varlık göstermesinin kendisinin büyük oranda güç kaybetmesine ve o güne kadar gizlediği gerçek yüzünün ortaya çıkmasına sebep olacağını çok iyi biliyordu. Bundan dolayı, Kürdistan'da kendisine alternatif bir hareketin ortaya çıkmaması için her yol ve taktiğe başvuruyordu. Ancak bu tavrıyla PKK, içinde doğup büyüdüğü ve kurtuluşu uğruna mücadele verdiğini iddia ettiği Kürdistan'ı ve Müslüman Kürt halkının gerçeklerini bilmeyecek, tanımayacak, bölgede olup bitenleri anlamayacak ve doğru tahlil edemeyecek kadar bilgisiz ve cahil olduğunu ortaya koyuyordu.

Cehalet, idraksizlik, kavrayışsızlık, bağnazlık, siyasi ferasetsizlik, dar görüşlülük ve bunların neticesi olan tahammülsüzlük ve saldırganlık sadece bir eksiklik değil, bir hareketin yıkımına sebep olabilecek önemli özelliklerdir. PKK bu özelliklerinden dolayı olayları doğru teşhis edip, doğru okuyup akıl ve mantığa uygun değerlendiremediğinden geleceği göremedi. Bu basiretsizliğinin sonucu olarak yıllarca süren ve büyük can ve mal kaybına yol açan bir çatışmanın fitilini ateşledi. Bu yanlış tutum, tavır, taktik ve stratejilerinden kaynaklanan bu çatışmanın bedelini çok acı bir şekilde ödedi. Ancak bu ateş sadece kendisini yakmadı ve bu çatışmanın zararı sadece kendisiyle sınırlı kalmadı. Aynı şekilde Cemaate ve bölge

halkının tümüne zarar veren, pahalıya mal olan ve uzun süre devam eden büyük bir çatışmanın başlatıcısı oldu.

PKK İLE OLASI BİR ÇATIŞMANIN ÖNÜNE GEÇMEK İÇİN CEMAATIN GİRİŞİMLERİ

PKK, ileriye görmeden ve geleceği düşünmeden, eylemlerinin sonucunun nereye varacağını ve zararının ne olacağını hesaplamadan, Cemaate yönelik baskı ve saldırılarını arttırarak devam ettirdi. Bu saldırılar neticesinde bazı Cemaat mensupları şehit edildi ve bazıları da yaralandı. Buna rağmen Cemaat, bölge genelinde PKK ile süregelen gerginlik ve sürtüşmenin geniş kapsamlı silahlı bir çatışmaya dönüşmemesi için çabalarını sürdürüyordu. Olası bir çatışmanın önünün alınması amacıyla Cemaat değişik girişimlerde bulundu. Bu girişimlerinden müspet bir netice almak ve böyle bir çatışmanın önüne geçmek için dört-beş aydan fazla bir süre PKK'nin saldırılarına cevap vermeden bekledi. Ancak bu süre içerisinde bütün bu girişimlerinden müspet bir netice alamadı. PKK ise, bu süre zarfında hiçbir endişe taşımadan ve adeta Cemaatı tahrik edercesine yoğun saldırılarını sürdürüyordu.

Cemaat, çatışmalar öncesi dönemi kapsayan bu dört beş aylık süre içerisinde hem ülke içinde ve hem de ülke dışında imkanları dahilinde bildiği sağlam irtibat yollarını ve kanalları kullanarak PKK ile irtibata geçti. Özellikle yerel düzeyde çok iyi tanıdığı ve güvendiği şahıslar vasıtasıyla, bu sürtüşmenin genel bir çatışmaya dönüşmemesi için PKK'ye mesaj gönderdi. Cemaat, bir elçisi vasıtasıyla PKK'nin bölgedeki sorumlularına gönderdiği mesajda; “Bağımsız İslami bir hareket olarak bölgede sürdürdüğümüz İslami mücadelemin esas hedefinin zulüm rejimi olduğunu, PKK'ye yönelik özel bir düşmanlık ve faaliyetimizin

olmadığını, bölge genelinde varolan sürtüşme ve gerginliklerin PKK'nin baskı ve saldırılarından kaynaklandığını, Cemaatin PKK ile çatışmak istemediğini, patlak verecek bir çatışmanın lokal olmaktan çıkıp bütün bölgeyi kapsayan bir savaşa dönüşeceğini, böyle bir çatışmanın uzun süre devam edeceğini ve maliyetinin ağır olacağını, bunun her iki tarafın da zararına olacağını, özellikle şu anda fiili bir çatışma ortamı içinde olan PKK'nin kendisine yeni bir cephe açmakla daha fazla zarar eden taraf olacağını, iki taraftan ziyade bu savaştan TC'nin kazançlı çıkacağını, Cemaate yönelik saldırılarını durdurmalarını, aksi takdirde bizim de kendimizi savunmak zorunda kalacağımızı, bu mesajımızı iyi değerlendirmelerini, böyle bir çatışma başlarsa bunun sorumlusunun kendileri olacağını'' açık bir şekilde PKK tarafına ilettiler.

PKK, o dönemin zafer sarhoşluğu içinde mesajımıza kulak asmadı ve bu fırsatı iyi değerlendirmede. Cemaatin mesajına müspet cevap vermeyen PKK, hiç bir insani ve ahlaki kurala riayet etmeden ve hiç bir parti veya teşkilatta örneği görülmeyecek bir kabalık ve terbiyesizlik örneği sergiledi. Mesajı alan PKK sorumluları, weké hové seré çiya bu mesajı götüren Cemaat mensubuna keleş dipçigiyle vurup, başından yaralayarak kanlar içinde bıraktılar. Cemaatin mesajına da şu cevabı verdiler; "Biz, neyin çıkarımıza ve neyin zararımıza olduğunu sizden daha iyi biliyoruz. Bunları siz bize öğretemezsiniz. Sizin nasihatlarınıza ihtiyacımız yoktur. Eğer gerçekten devlete muhalifseniz gelin PKK'ye katılın ve PKK'nin önderliğinde bu mücadeleyi sürdürün. Eğer bunu yapmıyorsanız bu işi bırakın ve bölgeyi terk edin. Eğer bunu da yapmıyorsanız, size yönelir ve sizi imha ederiz. Buna göre hangisini

istiyorsanız kendinize tercih edin” diyerek, bizi üç seçenekten birini tercihle başbaşa bıraktılar.

DİRENMEKTEN BAŞKA SEÇENEĞİMİZ YOKTU

Cemaatın mesajına PKK’nin verdiği cevap ve sunduğu seçeneklere bakılacak olursa, bu her üç seçeneğin de aynı anlama geldiği ve sonuçlarının aynı noktaya vardığı görülecektir. Akli başında her insan bilir ki, bu üç seçeneğin hangisi kabul edilirse, sonuç itibarıyla bir hareket için ölüm ve yokluktan başka bir netice vermez. Bu üç seçeneği tek tek ele alıp, bunları niçin kabul etmediğimizi ve kabul etme durumunda sonuçlarının ne olacağına kısaca bakalım.

Birinci seçenek olan Cemaatın PKK’ye katılıp önderliği altında mücadele etmeyi kabul etmesi, uzun yıllara dayanan mücadelesini terk edip kendisini fesh etmesi demektir. Cemaat, PKK’den farklı bir inanç, dünya görüşü ve düşünce yapısına sahip olduğu, PKK’nin inanç, ideoloji ve mücadele yöntemini kabul etmediği ve gayr-ı İslami olarak gördüğü için ayrı bir mücadele ve örgütlenme içine girmişti. Eğer yılların birikimi ve emeği olan bu çalışmasından vazgeçip PKK’ye katılacaksa, bu kadar uzun bir süre zahmetler çekip zorlu bir mücadele ve örgütlenme faaliyeti yürütmesine ne gerek vardı? İlk günden bunu kabul eder, bütün bu zahmetleri çekmez ve bu sıkıntıları yaşamazdı. Ayrıca, rejime muhalif olmanın şartı PKK’ye katılmak ve onun önderliği altında mücadele etmektir şeklindeki akıl ve mantık dışı saçma bir kuralı kim koymuş? Hangi onurlu insan veya hareket bu saçmalığı kabul edebilir? Bu seçeneği kabul etmek bir hareket için kendisini feshetme, teslimiyet ve yok olma olduğundan, Cemaatın böyle bir zilleti kabul etmesi mümkün değildi. Bundan dolayı böyle bir teklifi kabul etmedi.

İkinci seçenек olan bölgeyi terk etme de aynı zamanda bir başka şekilde yokluk ve ölümdü. Cemaat; beş fert, on fert, yüz fertten oluşan küçük bir grup, bir kaç aile veya bir kabile değildi ki bölgeyi terk etmesiyle iş bitsin. Ayrıca bütün bu insanların bölgeyi terk etmesini teklif etmek, gerçekleşmeyecek akıl ve mantık dışı bir teklifti. Uzun bir mücadele geçmişі olan, çile, emek, kan ve gözyaşıyla yoğrulmuş bugünlere kadar gelen, on binlerce elemanı, yüz binlerce sempaticanı, büyük bir potansiyeli ve halk tabanı olan bir hareket olarak Cemaat, bütün bu değerleri ve kazanımlarını PKK gibi mulhid bir parti ve ideoloji için terk edemez ve bir kenara bırakamazdı. Böyle bir teslimiyet veya tavizkar tutum, bütün bu insanlara ihanet olup, hepsini ölüme terk etmekten başka bir anlam ifade etmezdi. Dolayısıyla bu şartı kabul veya böyle bir eğilim sergilemek cemaatsel faaliyetlere son vermek, mücadele sahnesinden kaçmak ve yok olup gitmekti. Böyle bir şartı kabul etmek, ne İslami sorumluluk ve ne de mücadele onuru ile bağdaşmayan bir tutum olup bağışlanmayacak bir suçtu.

Üçüncü seçenек ise direkt olarak maddi güç ve imhayla karşı karşıya kalmaktı. Yani ilk iki seçenек, Cemaatı silahsız ve savaşız bir şekilde teslim almayı, sindirmeyi, eritmeyi, hareket olarak yok edip mücadele sahnesinden bertaraf etmeyi hedeflerken, üçüncü seçenек doğrudan savaşı ve imhayı dayatarak yok etmeyi amaçlıyordu. Eğer dikkat edilirse her üç seçeneğin netice itibarıyla ulaştığı nokta, Cemaat olarak yok olma, mücadele sahnesinden silinme ve ölümdür. Yani açıkça ve net bir şekilde PKK, kendi aklınca Cemaat için sadece tasfiyeyi, imhayı ve yok olmayı öngörmüştü.

Görüldüğü gibi bu seçeneklerin hiçbirisi onurlu ve bağımsız bir hareketin kabul edebileceği türden değildi.

Müslüman, muttaki, gayretli, onurlu, sabırlı, çilekeş ve mustaz'af insanların yıllarca emek vererek, alınteri ve gözyaşı dökerek, kanlarıyla yoğurup, bir usta hassasiyetiyle örerek bina edip bu günlere kadar getirdikleri Hizbullahi hareketin, bu aşağılık baskılara boyun eğip böyle bir zilleti kabul etmesi elbette düşünülemezdi. Cemaat, yılların birikimi olan İslami mücadelesini, Marksist, Leninist ideolojinin Kürdistan'daki taşeronu, İslam düşmanlarının Kürdistan'daki piyonu mülhid ve zalim PKK'nin keyfi arzuları için terk edemezdi. Bir kanser tümörü gibi daha fazla büyüyüp gelişsin, Müslüman Kürt toplumunu içeriden kemirip ifsada sürüklesin ve şimdiye kadar yaptığı gibi zulümlerine yenilerini eklesin diye cemaatsel İslami çalışmalarından vazgeçemez ve tatil edemezdi. Nitekim böyle bir onursuzluğu kabul etmeyip Allah'a tevekkül ederek, şereflice direnmeyi seçti.

HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASININ BAŞLAMASI

Bugüne kadar Hizbullah-PKK çatışmasının başlangıç noktası olarak, PKK'nin İdil'de Karaaslan ailesinin evine yaptığı silahlı baskın gösterilmektedir. TC'nin resmi raporlarına bu şekilde girdiğinden ve bu konuda kitap yazan veya görüş beyan edenlerin çoğu da bu raporları esas aldığından, aynı yanlışlığı tekrar ederek çatışmaların başlangıç noktasını ve tarihini PKK'nin İdil baskını olarak vermişlerdir. Oysa ki bu, doğru bir tespit değildir. Çünkü, bu olaydan çok önce PKK bölge genelinde Cemaat mensuplarına yönelik çok sayıda silahlı eylem yapmıştı. Bu silahlı saldırılar sonucu yaralanan ve şehid düşen Cemaat mensupları olmuştu. Ancak İdil olayı, o güne kadar sessizce süren Hizbullah-PKK sürtüşme ve gerginliğinin su yüzüne çıkıp alenileşmesi ve kamuoyuna yansımaya neden oldu. Ayrıca Cemaat, PKK'nin İdil eylemine kadar PKK'ye karşı saldırıya geçmeyip, genel bir çatışmanın önünü alabilmek ümidiyle çabalarını ve girişimlerini sürdürüyordu. PKK'nin İdil saldırısı bardağı taşıran son damla oldu. Cemaat, PKK'nin İdil eyleminden sonra saldırılara cevap vermeye başladı ve böylece bölge genelini kapsayan çatışma süreci başlamış oldu.

Cemaat, o dönemde süreç olarak içinde bulunduğu cemaatleşme şekli ve yapısı, takip ettiği program ve stratejisi, ulaştığı merhale, sahip olduğu maddi imkanlar, bu iş için gerekli olan eğitilmiş insan gücü ve askeri teçhizat açısından böyle bir silahlı çatışmaya hazırlıklı değildi. Ancak, varlığını korumak amacıyla direnmekten başka seçeneği de yoktu. PKK'nin dayatması sonucu, varlığını korumak ve kendisini savunmak amacıyla istemediği ve karşı olduğu bu savaşın içine kaçınılmaz bir şekilde girmek

zorunda kaldı. Cemaat, bütün bu olumsuzluklara ve imkansızlıklara rağmen Allah'a tevekkül edip direnmeye karar verdi. Bu direnme kararıyla beraber, 1991 yılının sonlarına doğru bölge genelinde PKK-Hizbullah çatışması başladı. Böylece, yoğunlaşmış gelişerek uzun süre devam eden ve Kürdistan'la sınırlı kalmayıp yer yer Türkiye'nin başka bölgelerine de sıçrayan şiddetli çatışma sürecine girilmiş oldu.

PKK, o dönem itibarıyla içinde bulunduğu merhale, örgütlenme şekli, ulaştığı askeri ve siyasi güç, elde ettiği başarılar, silahlı mücadelede kazandığı tecrübeler, sahip olduğu maddi imkanlar ve kontrolünde bulundurduğu iletişim ve propaganda araçları açısından her yönüyle Cemaatten çok ileri düzeydeydi. Bütün bu güç, avantaj ve imkanlarını, çok acımasız bir şekilde Cemaate karşı harekete geçirdi. Elindeki bütün iletişim ve propaganda araçlarını kullanarak, yoğun bir yalan, iftira, itham ve karalama kampanyası başlattı. Hiçbir ahlaki kural tanımadan, gerçekleri çarpıtarak Cemaatı çok yanlış bir şekilde tanıtıyordu. Cemaatı; devlet destekli, kontra örgütü, Hizbikontra gibi çirkin bir şekilde kötü isim ve sıfatlarla vasıflandırıyor. Cemaate böyle isim ve sıfatlar takarak karalamakla, kendisince Cemaatın imhası için gerekçe hazırlıyordu. Bunlar halk düşmanı ve kötü insanlar oldukları için bunları vuruyoruz, diyerek propaganda yapıyor, böylece kısa süre içerisinde Cemaatı imha edip tasfiye edeceğini düşünüyordu.

Cemaate yönelik bu saldırılarını sözde ve propaganda düzeyinde bırakmayıp bütün askeri güç ve imkanlarını da Cemaate karşı harekete geçirdi. Cemaatı yıldırma, güç kazanmadan sindirip etkisiz hale getirmek ve darbe vurup yok etmek için her türlü eylem, komplo ve tuzağa

başvuruyor, bütün yol ve taktikleri kullanıyordu. Kısa süre içerisinde Cemaatı etkisiz hale getirip imha etme hedefine ulaşmak için bölge genelinde Cemaat mensuplarına karşı yoğun saldırılar gerçekleştiriyordu. Cemaat mensuplarının işyerlerine ve evlerine saldırıyor, evlerini bombalıyor, yollarını kesip ya kurşuna diziyor veya kaçırıyor, köylerine baskınlar düzenliyor, köy yollarına mayın döküyor, köylerde camileri basıp cami içerisinde topluca katliamlar yapıyordu.

Çatışmaların başlangıcında Cemaatın güç ve imkanları, PKK'nin güç ve imkanlarıyla kıyaslanmayacak kadar azdı. Ayrıca Cemaat o güne kadar böyle bir çatışma yaşamadığı için silahlı eylem tecrübesine de sahip değildi. Cemaat, takip ettiği strateji ve içinde bulunduğu merhale gereği bu büyüklükte bir silahlı çatışma için gerekli hazırlığı yapmadığı gibi, bu çapta bir saldırıya cevap verebilecek etkin bir askeri kanat da oluşturmamıştı. Aynı zamanda, böyle bir çatışmanın ihtiyaç duyduğu silah ve diğer araç-gereçlerden de yoksundu. Bu hazırlıksızlık, imkansızlık ve tecrübesizlik, Cemaatın bir çok zorluk yaşamasına, ağır sorunlarla karşılaşmasına, kayıplar vermesine ve önemli oranda zarara uğramasına sebep oldu. Cemaat, çatışmaların başlamasıyla, bu çatışmayı sürdürebilmek ve başarı elde etmek için birçok alanda sıfırdan işe başlamak zorunda kaldı. Özellikle, bu yeni mücadele döneminin gereklerinden olan askeri ve istihbarat alanında yoğun ve ciddi bir örgütlenme içine girdi. Bir yandan bu örgütlenmesini gerçekleştirirken, diğer yandan silahlı mücadele için zorunlu olarak ihtiyaç duyduğu levazım, araç-gereç ve diğer imkanların tümünü çatışma sürecinin başlamasıyla tedrici olarak elde etmeye ve oluşturmaya çalıştı.

Cemaat, uzun süreli ve örgütlü mücadelesi nedeniyle, PKK'nin teşkilat yapısı, faaliyetleri ve elemanları hakkında

önceden bazı bilgilere sahipti. Zira o döneme kadar PKK, Kürdistan'da kendisine muhalif veya alternatif böyle bir yapıyla karşı karşıya gelmediğinden, böyle bir çatışma yaşamadığından ve böyle bir gücün varolabileceğini hesaba katmadığından çok rahat davranıyordu. Elde ettiği başarılar ve bölgede sağladığı etkinlik sayesinde, PKK'nin bazı sorumluları ve önemli bazı elemanları kendilerini gizlemeye ihtiyaç duymayacak kadar açık hareket ediyorlardı. Bu tutumlarından dolayı sadece Cemaat tarafından değil, sade halktan birçok insan tarafından dahi tanınıyorlardı. Ancak Cemaat, elindeki bu kısıtlı ve yüzeysel bilgilerle yetinmedi. Çatışmaların başlamasıyla beraber, bölge genelinde PKK hakkında çok detaylı bir araştırma ve bilgi toplama çalışması başlattı. Cemaatin Kürdistan genelini kapsayan teşkilati faaliyetleri ve var olan kadroları sayesinde, PKK'yi tanıma ve hakkında yeterli derecede sağlıklı bilgi toplamada zorluk çekmedi. Başlatılan bu çalışma neticesinde Cemaat, kısa süre içerisinde PKK hakkında çok önemli bilgiler elde etti.

Cemaatin bu istihbari çalışması ve araştırmasıyla elde edilen bu bilgiler, daha önce Cemaatte var olan bilgilerle birleştirilince, PKK hakkında çok detaylı bir bilgi birikimine ulaşıldı. Yerleşim alanlarında faaliyet yürütüp TC'nin ve halkın bilmediği, ancak Cemaatin tespit ettiği çok sayıda PKK'nin önemli adamı hakkında bilgi toplandı. Bunlar, dağdaki kadrolarla ve PKK'nin dışarıdaki merkezleriyle irtibatlı ve olayları bilfiil yönlendiren önemli kişilerdi. Böylece Cemaat, içine girdiği bu çatışma sürecinde ihtiyaç duyacağı ve istifade edeceği oranda bilgi toplayarak, bu bilgileri değerlendirip test ederek gerekli hazırlığı yaptıktan sonra eylemlere başladı. Bütün bunlardan sonra bölge genelini kapsayan yoğun ve etkin bir eylemlilik süreci başlamış oldu. Cemaat, kendine has mücadele tarzı ve

taktiklerle direniş gösteriyordu. Cemaatın geliştirdiği bu taktikler ve m¼cadele tarzı, PKK'nin anlamadığı, bilmediği ve o g¼ne kadar karşılaşmadığı t¼rden olduğundan PKK'yi sarsıyor ve şaşkına çeviriyordu. Cemaatın bu şekilde b¼t¼n b¼lgeyi kapsayan direnişi, isabetli ve doğru hedefler seğerek geręekleřtirdiđi eylemleri karşısında PKK ciddi bir varlık g¼steremiyordu.

PKK, o d¼nemde önemli bir milis g¼c¼ ve cephe örg¼tlenmesine sahipti. Bunlar, PKK'nin merkezi ve dağ kadrolarıyla irtibatlı önemli faaliyetler y¼r¼t¼yorlardı. Çatışma s¼recinin başlamasıyla bu alanda faaliyet y¼r¼ten önemli biręok adamı bertaraf edildi. Bu şekilde PKK'nin temel faaliyetlerinin ana unsuru durumundaki milis ve cephe örg¼tlenmesi ve bunların idarecilerinin darbe yeyip etkisiz hale getirilmesiyle, PKK önemli oranda g¼c¼n¼ yitirdi. Eskisi gibi b¼lge genelinde aktif ve etkin faaliyet y¼r¼temez hale geldi. Aynı şekilde kırsal alanda Cemaat mensuplarıyla girdikleri çatışmalar sonucunda PKK'nin dağ kadrosundan biręok militan öld¼r¼ld¼đ¼ gibi, bunlardan bir kısmı Cemaate sığındı ve bir kısmı da yakalandı. Yakalanan veya Cemaate sığınan bu şahışlar, PKK'nin faaliyetleriyle ilgili Cemaate önemli bilgiler verdiler. Bu bilgiler neticesinde PKK'nin bazı alanlardaki arşivi ve silah depoları Cemaatın eline geçti. Bu şekilde b¼lge genelinde PKK, kısa s¼rede önemli darbeler yiyip, çok sayıda önemli elemanını kaybederek, etkinliğini yitirdi ve rahat hareket edemez duruma geldi.

Gelişerek ve yoğunlaşarak devam eden bu çatışmalarda PKK, Cemaatı tanımadığından ve hakkında yeterli derecede bilgi sahibi olmadığından, Cemaate karşı etkili bir savaş y¼r¼temiyordu. Bu bilgisizlik ve istihbarat eksikliğinden dolayı doğru hedefler seğemiyor ve isabetli eylemler

gerçekleştiremiyordu. Eylemlerinde gelişigüzel ve yanlış hedefler seçiyordu. Bu şekilde Cemaatle ilgisi olmayan birçok insanı katletti. Daha çok vahşet, panik ve korku ortamı yaratmak amacıyla eylem yapıyordu. Böylece bu eylemleriyle Cemaat mensuplarını yıldırmayı ve halkı Cemaatten uzaklaştırmayı hedefliyordu. Bu şiddet politikası ve sansasyonel eylemlerle Cemaatın mücadele sahnesinden çekileceğini ve direnmekten vazgeçeceğini düşünüyordu. Çünkü bu yöntem ve taktikleriyle o güne kadar birçok fert ve grubu ya korkutarak teslim almış veya mücadele sahnesinden çekilmelerini sağlamıştı.

TC'nin Kürdistan'daki görevlilerinin, bölgede gelişen olaylarla ilgili verdikleri yalan ve yanlış bilgilere dayalı raporlarla Ankara'daki üst makamları yanıltıp yönlendirdikleri, TC'nin de bu raporlara dayanarak yanlış politikalar oluşturması ve birçok hatayı ısrarla savunmak zorunda kalması gibi, aynı şekilde PKK'nin yerel kadro ve yöneticileri de bölgedeki olaylar ve özellikle Cemaatle yaşadıkları çatışmalar, karşılaştıkları sorunlar, Cemaatın bölgedeki gücü ve etkinliği hakkında PKK merkezini yalan ve yanlış bilgilere dayalı raporlarla çok kötü bir şekilde yanıltıyorlardı. PKK merkezinin bu şekilde yanlış bilgilendirilmesine ve yönlendirilmesine defalarca şahit olduk. Hem Cemaatle ilgili ve hem de bölgede gelişen diğer bazı olaylar, tamamen gerçeğe aykırı bir şekilde PKK merkezi tarafından kamuoyuna açıklanıyordu. Bunu bilerek veya bilmeyerek, bir taktik icabı veya ihanet gereği, her ne amaçla yaptılarsa bu durum PKK'nin faydasına değildi. Özellikle Cemaatle ilgili bu şekilde yanlış bilgilendirilmenin faturası PKK'ye çok ağır ve pahalıya mal oldu.

Yoğun bir şekilde devam eden dört-beş yıllık çatışmalar neticesinde 400'e yakın Müslüman şehid oldu. Birçok

Cemaat mensubu TC tarafından yakalandı veya deşifre olup firari durumuna düştü. Binlerce Cemaat mensubunun düzenli yaşantıları ve ticari hayatları bozuldu. Bir çok Cemaat mensubu, can güvenliği veya başlayan yeni dönemin yaşam ve mücadele şartlarının gereği olarak işyerini kapatmak, evini değiştirmek ve normal hayatını terk etmek zorunda kaldı. Sadece Cemaat mensupları değil, bölge genelinde yaşanan çatışma ortamından dolayı halkın ekonomik ve ticari hayatı önemli oranda etkilendi ve zarara uğradı. Bölge üzerinde hesapları olan ve o güne kadar Cemaatın gücünü bilmeyen, hesaba katmayan veya bu şekilde tasavvur edemeyen güç odaklarının hesapları bozuldu. Aynı zamanda bölgeyle ilgili yapılan siyasi ve toplumsal değerlendirmelerin ve ileri sürülen varsayımların çoğunun yanlışlığı ortaya çıktı. Bölgede var olan ve değişmezmiş gibi görünen siyasi ve toplumsal dengeler sarsıntı geçirip değişime uğradı.

1994-95 yıllarına kadar yoğun bir şekilde süren bu çatışma neticesinde, Allah'ın yardımı, şehitlerin kanının bereketi, Cemaat mensuplarının samimiyet, fedakarlık, cesaret, sabır ve direnişleri sayesinde PKK, Cemaat karşısında büyük oranda etkisiz hale getirildi. Bu savaş, PKK'nin Kürdistan'ın bütün yerleşim alanlarında gücünün kırılması ve kan kaybetmesine sebep oldu. PKK'nin Cemaat karşısında içine düştüğü zayıflık ve kötü durum bölge halkının tümü tarafından yakından müşahede edildi. Bütün gözlemcilerin, araştırmacıların ve TC'nin de itiraf ettiği gibi, Kürdistan'ın birçok yerleşim alanında üstünlük Hizbullah'a geçti. Öyle ki, PKK'nin Cemaate karşı eylem yapacak gücü kalmayınca olaylar kendiliğinden yavaşlayıp durma noktasına geldi. Cemaatin sonsuza dek PKK ile çatışmak gibi bir hedefi ve niyeti olmadığından, PKK'nin gücü kırılınca Cemaat de eylemlerinin dozunu düşürdü. Böylece

lokal ve sınırlı çatışmalar dışında, PKK ile yaşanan geniş kapsamlı yoğun çatışma dönemi sona erdi.

PKK’NİN İÇİNE DÜŞTÜĞÜ ZAAF VE ATEŞKES ÇAĞRILARI

PKK, kısa süre içinde Cemaatı imha edeceğini düşünerek bu çatışmayı başlattı. Bu amacına ulaşmak için elindeki bütün imkanları kullanarak Cemaate karşı yoğun ve süratli bir şekilde saldırıya geçip eylemler düzenliyordu. Ancak, bütün bu çabalarına rağmen olaylar PKK’nin istediği ve öngördüğü şekilde gelişmiyordu. Çatışmalar gelişerek yayıldıkça ve çatışma süreci uzadıkça PKK, ne kadar dirençli bir hareketle karşı karşıya olduğunu görüyordu. Artık kendisi de bu çatışmayı başlatmakla yanıldığını ve bu savaşı kazanamayacağını anlamıştı. İmha ve tasfiye etme bir yana, Cemaate karşı ciddi hiçbir başarı dahi gösteremiyordu. Çatışmalardan aldığı önemli askeri darbelerin dışında, bu çatışmanın siyasi, teşkilati ve psikolojik olarak kendisine verdiği zararların geniş boyutunu görmeye ve idrak etmeye başladı.

PKK, o güne kadar Kürdistan’da muhaliflerine karşı başarılı bir şekilde uyguladığı politika ve taktiklerinin Hizbullah için geçerli olmadığını çok acı bir şekilde yaşayarak anladı. İçine düştüğü bu kötü durumdan kurtulmak ve daha fazla zarar etmemek için bu çatışmayı sona erdirmeye arayışlarına girdi. PKK, o derece kötü ve aciz bir duruma düşmüştü ki, bir çıkış kapısı ve çözüm yolu bulmak amacıyla her kapıyı çalıyordu. Bu çatışmanın son bulması için ateşkes taleplerini ve muhatap arayışlarını en üst düzeyde dile getiriyordu. Nitekim Abdullah Öcalan, bu konuyla ilgili değişik zamanlarda yaptığı konuşmalarda ve basına yaptığı açıklamalarda bu çatışmanın bitmesi ve bir ateşkesin

yapılması için defalarca çağrıda bulundu. Hatta bir seferinde sinirli bir şekilde; “Bu kadar bağırıp çağırmamıza rağmen, bir ses, bir cevap bile veren yok” diyerek, içine düştükleri kötü durum ve acziyeti ifade ediyordu. Bu kadar ısrarlı ve istekli bir şekilde çağrı yaptıkları halde muhatap bulamama ve muhatap alınmama karşısındaki tepki, öfke ve kızgınlığını dışa vuruyordu.

PKK, içine düştüğü bu çıkmazdan kurtulmak için değişik birimleri vasıtasıyla genel bir arayış içine girmişti. PKK’nin yayın organlarında bu çatışmanın son bulması ve bir ateşkesin yapılması doğrultusunda yazı ve röportajlar yayınlanıyordu. Bunlara ilaveten, bölgedeki yerel PKK sorumluları ve PKK’ye bağlı değişik legal ve illegal kuruluşlarda faaliyet yürüten birçok kişi, bu çatışmanın son bulması ve bir ateşkesin yapılması amacıyla muhatap bulmak için çabalarını sürdürüyordu. Bu doğrultuda, Cemaatten bildikleri veya Cemaat nezdinde girişimde bulunabileceğini tahmin ettikleri kişilere başvuruyor ve bu işin son bulması doğrultusundaki istek ve arzularını bildiriyorlardı. PKK, yüz yüze bulunduğu ve ciddi olarak etkilendiği bu önemli sorunu aşmak, içine düştüğü kötü durumdan kurtulmak ve bu çatışmadan daha fazla güç ve prestij kaybetmemek için çok yönlü girişimler başlatmıştı.

FARKLI KESİMLERİN ATEŞKES BEKLENTİSİ VE PKK’NİN YAYDIĞI UYDURMA ATEŞKES HABERLERİ

Hizbullah-PKK çatışmasının devam ettiği dönemlerde bölgenin değişik yerlerinde birkaç kez Hizbullah ile PKK’nin ateşkes yaptığı haberleri yayıldı. Bu haberlerin yayılması üzerine halk cadde ve sokaklara dökülüp, davul zurna çalarak sevinç gösterilerinde bulundu ve bu durumu

şenliklerle kutladı. Belirli aralıklarla, farklı alanlarda benzer şekilde yayılan bu ateşkes yaygarasının perde arkasında PKK vardı. Cemaat bunu PKK'nin yaptığını net bir şekilde bildiği gibi, PKK de bu işteki rolünü gizlemiyor ve inkar etmiyordu. Yayılan ateşkes haberleri ve yapılan şenlikler, PKK'nin ateşkes için girişimlerini sürdürdüğü, muhatap arayışı içinde olduğu ve bu doğrultuda çağrılar yaptığı döneme denk geliyordu. PKK, böyle haberleri yayarak, bu tür sevgi gösterileri ve şenlikleri organize ederek, halkın isteğinin de bir ateşkesin yapılması doğrultusunda olduğunu göstermeye çalışıyordu. Bu taktik uygulamalarıyla kamuoyu baskısı oluşturup, ateşkes için Cemaatı ikna ederek veya kabule zorlayarak resmi bir ateşkesi hayata geçirmek istiyordu.

Sadece PKK değil, bölge halkı ve diğer bazı Kürt siyasi çevreleri de böyle bir ateşkes özlemi çekiyorlardı. Bütün bu kesimlerin ateşkes istemelerinin farklı nedenleri ve kendilerince haklı gerekçeleri vardı. PKK ve tabanı, içine düştükleri çıkmazdan kurtulmak ve daha fazla zarar etmemek için böyle bir ateşkesi istiyorlardı. Diğer Kürt örgütleri, Kürt siyasi çevreleri ve Kürt milliyetçilerinin bir kısmı, Kürdistan'da Kürt halkı ve örgütleri arasında böyle bir çatışmanın yaşanmasından rahatsızlık duydukları için, bir kısmı ise süren çatışmalardan kendileri de direkt veya dolaylı bir şekilde zarar gördükleri için çatışmaların son bulmasını ve ateşkesin yapılmasını arzuluyordu. Bölge halkı da, bölge insanları arasında böyle bir çatışmanın yaşanmasından samimi olarak rahatsızlık duyduğu gibi, bu çatışmanın kendisine dolaylı veya dolaysız verdiği zararlar nedeniyle bu çatışmanın bitmesini istiyordu.

Kürdistan'da rejimin zulüm politikalarından kaynaklanan ve geçmişten süregelen halkın kronikleşmiş temel

sorunlarına ilaveten, bölgede uzun zamandır devam eden PKK-TC çatışmasının beraberinde getirdiği sorunlar, halkın yükünü ciddi bir şekilde ve yeterince ağırlaştırmıştı. Bütün bunlara Hizbullah-PKK çatışmasının beraberinde getirdiği yeni sorunlar ve zorluklar da eklenince, halkın bu ortamdan olumsuz olarak etkilenmemesi mümkün değildi. Bölge halkı, genel olarak bu çatışma ortamının beraberinde getirdiği siyasi, sosyal ve ekonomik bir çok sorun ve sıkıntıdan dolayı çatışma ortamından zarar görüyordu. Ancak halk, bu çatışmalardan kaynaklanan mağduriyetiyle beraber, daha çok bölgede süren çatışma ve gerginlik ortamının son bulması için böyle bir ateşkesin olmasını arzuluyordu.

PKK’NİN ATEŞKES ÇAĞRILARINDAKİ SAMİMİYETSİZLİĞİ

PKK’nin, geldiği nokta ve elde ettiği başarılarından dolayı içine düştüğü zafer sarhoşluğuyla gerçeği göremeyip Hizbullah’a savaş açmakla yanılığını anladığını bir anlık kabul edelim. Ancak, çatışmalar başlayıp gerçeği acı bir şekilde görüp yaşadıktan sonra da Cemaate karşı tutum ve uygulamalarında bir değişiklik görünmüyordu. Sürekli ateşkes çağrıları yaptığı, bu çatışmanın durdurulması için muhatap arayışında olduğu, arabuluculuk yapacak birilerini bulmak için her kapıya başvurduğu dönemde dahi, Cemaate yönelik çok yönlü saldırılarını sürdürüyordu. Fiili saldırılarıyla beraber iftira ve yalana dayalı propagandalarla Cemaati çirkin bir şekilde karalamaya devam ediyordu. Pratikte iyi niyetini ve samimiyetini gösterecek hiçbir uygulaması görünmüyordu. O zamana kadar her konuda samimi ve dürüst davranmadığı gibi, yaptığı ateşkes çağrılarında ve bu doğrultudaki girişimlerinde de samimi görünmüyor ve güven vermiyordu. O güne kadarki

samimiyetsiz tavırları ve yanlış politikalarından dolayı başına gelenlerden tecrübe ve ders alıp dürüst davranacağına, bunun tam aksine sürekli yaptığı yanlışlıkları tekrar etmeye devam ediyordu. Bu da onun bu işte samimi olmadığını, art niyetli hareket ettiğini ve bazı oyunlar peşinde olduğunu açıkça gösteriyordu.

Hizbullah-PKK çatışması sürüyorken, bu döneme denk gelen Hizbullah-nifak grubu çatışması başladı. PKK, bu çatışmaları ve Cemaatle nifak grubu arasındaki ihtilaf ve çelişkileri fırsat bilip, ele geçirdiği bu kozu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için harekete geçti. PKK, kendi yayın organlarında bu grupla görüşüklerini, bu grubun gerçek Hizbullah olduğunu ve bu grupla bir sorunlarının olmadığını, kendileriyle çatışan grubun TC'nin kontrolündeki Hizbullah olduğunu söyleyerek, Cemaate karşı nifak grubunu destekliyordu. Cemaati karalayan, nifak grubunu ise öven değişik haber ve görüşler PKK'nin basın yayın organlarında da yayınlanıyordu. Münafıklar da PKK ile görüşüp anlaştıklarını ve ilişki içerisinde olduklarını söylüyor ve gizlemeye ihtiyaç duymuyorlardı. Apo "Bu çocuklarla ara sıra görüşüyoruz" diyerek hem bu grupla ilişkilerini doğruluyor ve hem de bunları Cemaate karşı nasıl kullandıklarını alaycı ve aşağılayıcı bir üslupla ifade ediyordu. PKK'nin Cemaate yönelik yürüttüğü bu düşmanca faaliyetlerinin hepsi ateşkes çağrılarını yaptığı dönemde gerçekleşiyordu. Bir taraftan Cemaate karşı böyle komplolar içerisindeyken, diğer taraftan ateşkes çağrısı yapması bu işte samimi olmadığını ortaya koyuyordu.

PKK'nin o güne kadar Cemaate karşı başvurduğu ve faydalı bir netice alamadığı komplo ve taktikleri gibi nifak grubunu Cemaate karşı kullanma taktiği de tutmadı. Yıpratma amacıyla yürüttüğü yalan propagandalarına kendi

tabanı dahil halktan hiç kimseyi inandıramadı. Cemaate karşı yürüttüğü çok yönlü mücadelesinden bir netice alamayınca, bu sefer politika değiştirerek yeni taktiklere başvurdu. Bir taktik gereği Cemaatle ilişki kurmaya çalışarak, siyasi ve politik oyunlarla hedefine ulaşmayı denedi. Ancak, Cemaatle ateşkes yapmak için muhatap arayışları içerisinde olduğu dönemde dahi kendi tabanına karşı yalancı bir duruma ve çelişkiye düşmemek için, bir yandan Cemaate yönelik süregelen karalama ve düşmanlığına devam ediyor, diğer yandan da canla başla ateşkes için Cemaatle görüşmenin yollarını arıyordu. Eğer gerçekten PKK, Cemaatın TC'ye bağlı veya TC'nin desteğiyle ortaya çıkan bir kontra örgütü olduğuna inanıyorduyse, o zaman niçin ısrarla böyle bir kontra hareketi ile masaya oturmaya ve ateşkes yapmaya can atıyordu? PKK, kamuoyu nezdinde bu çelişkili durumunun ve ikiyüzlülüğünün ortaya çıkmaması için özel çaba harcıyor ve değişik oyunlara başvuruyordu. Bu da PKK'nin art niyetini ortaya koyan bir başka samimiyetsizlik göstergesiydi.

Uzun süreden beri devam eden bu çatışmanın tarafları belliydi. Böylesine önemli bir sorunun çözüme kavuşması ve bu savaşın bitmesi için direkt çatışan iki taraf olan Hizbullah ve PKK'nin yetkilileri arasında bu ateşkes görüşmesinin yapılması gerekirdi. Ancak PKK, bu işi direkt kendisi yapacağına, bir oyun icabı kendisine bağlı İHD, HEP ve DEP gibi legal kuruluşları veya cephe faaliyetleri içinde olan insanlarını bu işte kullanıyordu. Bunların çoğunun belirleyicilik ve bağlayıcılık vasfı olmadığı gibi, bu işte Cemaatın muhatapları da olamazlardı. Ayrıca, bunlarla yapılacak herhangi bir görüşme veya anlaşmayı PKK, inkar edebilir, sahiplenmeyebilir veya istediği zaman kendisini bağlamadığını söyleyebilirdi. Kendisi direkt taraf

olmadığından hiçbir sorumluluk duymadan ve yükümlülük altına girmeden isteğine uygun hareket edebilirdi. Bu şekilde davranarak Cemaatı, şeytani bir şekilde politik oyunlarına alet etmek istiyordu. Bu da PKK'nin bir diğer samimiyetsizlik örneği idi.

Bir diğer husus ise PKK'nin, kiminle çatıştığını ve kiminle karşı karşıya olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, çatışmaların son bulması ve ateşkesin sağlanması için bilerek yanlış adreslere başvurmasıydı. Muhatap bulmakta zorluk çektiğini bir dereceye kadar kabul edebiliriz. Ancak PKK'nin, bu iş için müracaat ettiği, muhatap aldığı ve kendileriyle görüşme yaptığı insanların Cemaatle ilişkilerinin olmadığını, Cemaatı temsil etmediklerini, böyle bir görüşme yapmak için Cemaatın onayı ve iznini almadıklarını bildiği halde, bu insanlarla görüşmesi ve bu yollara tevessül etmesi iyi niyetli olmadığını göstermekteydi. Bu oyunlara başvurarak bir netice alamayacağını herkesten daha fazla kendisinin bilmesi gerekirdi. Nitekim dürüstlikle bağdaşmayan bu tutum ve davranışları birçok fırsatı kaçırmasına sebep oldu. Bu ahlak dışı oyun ve komplolar, PKK'ye ve bu işe teşebbüs eden insanlara pahalıya mal oldu. Başvurduğu bu yollardan hiçbir fayda elde etmediği gibi, işi daha da çözümsüzlüğe iterek Cemaatın güven ve itimadını tamamen sarstı.

PKK, hiçbir ahlaki kurala riayet etmeyen, güvenilirliği olmayan, kaypak, fırsatçı ve sözüne sadık kalmayan, her zaman ihanet eden, şantaj ve komplolara başvuran, iftira ve yalan ile karalamayı ahlak edinen, günü kurtarma peşinde koşan ve istikrarlı bir çizgisi olmayan tutarsız bir harekettir. Bunları aleyhinde propaganda yapmak ve karalamak amacıyla söylemiyoruz. Bu söylediklerimiz, hem Kürdistan insanları olarak, hem çeyrek asırlık mücadele ömrü olan bir

hareket olarak ve hem de PKK ile uzun süre çatışan bir cemaat olarak, gözlemlerimizle, yaşadıklarımızla ve tecrübelerimizle tanıklık ettiğimiz PKK'nin en belirgin özellikleridir. Bütün bu belirgin özellikleri ve geçmişteki kötü pratiğine ilaveten, ateşkes çağrılarını yapması ve bu doğrultudaki girişimleri hususunda da söylem ve pratiği birbiriyle çelişir durumdaydı. Cemaat, bütün bu durumları bilerek ve görerek PKK'nin ateşkes çağrılarında samimi olmadığına ve dürüst davranmadığına inanarak bu oyunlara gelmedi.

CEMAATIN ATEŞKESE BAKIŞI

Cemaat, çatışmalar başlamadan önce PKK'yi uyarmış, bu çatışmanın taraflara bir faydasının olmayacağını, bu çatışmadan en fazla TC'nin istifade edeceğini, özellikle PKK'nin kendisine ikinci bir cephe açmakla Cemaatten daha fazla zarar eden taraf olacağını söylemişti. PKK'nin başka bir alternatif bırakmaması sonucu Cemaatın zorunlu olarak içine girdiği bu savaş, dayatma ve imhaya karşı savunma savaşıydı. Cemaat, başka hiçbir seçeneği ve alternatifi olmadığından, varlığını koruyabilmek için uzun süre devam eden bu ağır savaşa katlanmak zorunda kaldı. Nitekim, bu çatışmanın sonuçları hakkında Cemaatın çatışma öncesi değerlendirmesi ve öngörüsü doğru çıktı. Bu çatışmanın kazanan tarafı TC oldu. PKK ise, bu savaşı dayatmakla hedefine ulaşamadığı gibi, aldığı darbeler nedeniyle büyük oranda güç kaybetti. Birkaç yıl şiddetli bir şekilde devam eden bu çatışmalar neticesinde PKK, Cemaate karşı eylem yapamayacak kadar zayıf düştü ve yerleşim alanlarının çoğunda üstünlük Cemaate geçti.

Cemaatın sonsuza dek PKK ile savaşıp, bütün güç ve enerjisini bu çatışmada tüketme gibi bir niyeti ve amacı

yoktu. PKK'nin etkinliğinin kırılması ve eylemsizlik sürecine girmesiyle Cemaat de, yoğun eylemliliğe son verdi. Böylece çatışmalar önemli oranda azalıp kesilme noktasına geldi. PKK, içine düştüğu kötü durum ve sıkışmışlık nedeniyle yapılacak bir ateşkes görüşmesinde Cemaatın bütün şartlarını kabul edebilecek bir görünüm sergiliyordu. Çünkü, böyle bir ateşkes çok ihtiyacı vardı. Ayrıca bu doğrultuda yoğun bir istek ve çaba içerisinde olduğunu da gösteriyordu. TC ise, bu çatışmaların devam etmesi için provokasyonlar dahil olmak üzere her yola başvuruyordu. Cemaat, TC'nin daha fazla bu çatışma ortamından istifade etmesini önlemek, provokasyonlarını boşa çıkarmak ve oynanan oyunları bozmak için ateşkes olumlu bakıyor ve gerekliliğine inanıyordu. Bütün bu nedenlerden dolayı Cemaat, uygun bir zamanda ve ortamda istek ve şartlarının kabul edileceği bir ateşkes görüşmesinin yapılması taraftarıydı. Bu çatışmanın hem kendi çıkarlarına ve hem de Müslüman halkının çıkarlarına olacak şekilde resmi bir ateşkesle son bulmasını arzuluyordu.

Cemaat, yapılacak bir görüşmenin ve sağlanacak bir ateşkes anlaşmasının verimli, kalıcı, kapsamlı ve temelli olması için iki taraf arasında en üst düzeyde yapılmasını istiyordu. Ancak, içinde bulunduğu mücadele ortamının ağır ve olumsuz şartlarından dolayı bunu gerçekleştirmede zorlanıyordu. PKK ile üst düzeyde irtibat kurma, görüşme için uygun yer ve zaman tayini gibi sorunlar bu işi engelleyen önemli etkenlerdi. Çünkü, PKK ile arasında geçmişe dayalı bir irtibat ve ilişki olmadığından Cemaat, PKK'nin üst düzey yetkilileri ve yurtdışındaki merkeziyle sağlıklı bir irtibat kurmada zorluk çekiyordu. Ülke içindeki PKK sorumlularıyla görüşmek ve haberleşmekten de bilerek kaçınıyordu. Zira PKK'ye yönelik TC'nin sızması ve

kontrolü çok ileri düzeydeydi. Cemaat, TC'nin PKK üzerindeki bu kontrolünü, kendisine sığınan veya yakalayıp sorguladığı PKK'lilerin itiraflarından ve eline geçen PKK'nin bazı bölge arşivlerinden çok iyi ve detaylı bir şekilde biliyordu. Ülke içinde böyle bir görüşmeye teşebbüs edilirse, TC'nin bunu haber alıp provoka edebileceği gibi, bu kanaldan darbe yiyeceği endişesini de taşıyordu. Böyle bir olumsuzluk, beraberinde bir çok yeni sorun getirecek ve tehlikeli sonuçlar doğuracaktı. Cemaat, böyle bir girişimin beraberinde getireceği zarar ve tehlikeleri göz önünde bulundurarak, özellikle yurt içinde PKK ile ilişki kurma ve görüşmeyi sakıncalı buluyor ve bu hususta çok ihtiyatlı ve çekingen davranıyordu. Ancak, bu işin sağlıklı, güvenilir ve emin bir şekilde gerçekleşmesi için de uygun yolları araştırmaya devam ediyordu.

Cemaatın, bu işte acele etmeyip ihtiyatlı davranmasının en önemli sebeplerinden biri de, PKK'ye olan güvensizliği idi. Çünkü Cemaat, PKK'yi çok iyi tanıyordu. O güne kadar sadakat ve dürüstlük adına hiçbir şeyine tanık olmamıştı. PKK'nin içine düştüğü çıkmazdan kurtulmak için taktik icabı böyle bir yaklaşım sergilediği, bu işi suiistimal edip kötü bir şekilde istifade edeceği, bu işte samimi olmadığı ve böyle bir antlaşmaya bağlı kalmayacağı şeklinde şüphe ve tereddütleri vardı. Gündeminde böyle bir ateşkes konusu olmasına rağmen, bütün bu endişelerinden dolayı acele etmeyip ihtiyatlı hareket ediyordu. Daha sonraki gelişmeler ve yaşanan olaylar, Cemaatın PKK'yi yanlış tanımadığını, bu endişe ve şüphelerinde haklı olduğunu ortaya koydu.

PKK’NİN KAMUOYUNA İLAN ETTİĞİ HİZBULLAH-PKK ATEŞKES YALANI

Cemaat, belirttiğimiz ve vurguladığımız haklı bir çok nedenden dolayı PKK’nin ateşkes çağrılarını ve bu doğrultudaki girişimlerini samimi, dürüst ve gerçekçi bulmuyordu. Nitekim daha sonraki gelişmeler Cemaatın, PKK hakkındaki düşünce ve değerlendirmelerinin doğru olduğunu, şüphe, endişe ve tereddütlerinde haklı olduğunu ortaya koydu. Böylece, PKK hakkındaki bilgi ve tecrübelerinin kendisini yanıltmadığı bir kez daha doğrulanmış oldu. Çünkü, ateşkes girişimleri doğrultusunda yaşanan bütün bu gelişmelerden kısa bir süre sonra PKK, Hizbullah ile ateşkes kararı aldığı şeklindeki yalan haberi kamuoyuna ilan etti. Cemaatın isminin kullanıldığı, ancak Cemaatın içinde olmadığı ve haberdar edilmediği bu ateşkes haberi tamamen asılsız olup, PKK’nin bir senaryosu ve tezgahladığı politik bir oyundan ibaretti.

PKK tarafından bölgede dağıtılan ve PKK merkez komitesi imzası taşıyan bildirimde, Hizbullah ile PKK’nin ateşkes kararı aldıkları haberi kamuoyuna duyuruluyordu. Söz konusu bildirimde, Hizbullah ile PKK’nin görüşüp konuştukları ve ateşkes kararı aldıkları ifade ediliyordu. Ancak, bildirinin içeriği sadece bu yalan haberden ibaret değildi. Bu bildiri, Cemaati töhmet altında bırakıcı ve suçlayıcı çirkin bir üslupla kaleme alınmıştı. Sanki Cemaat, o güne kadar TC tarafından oyuna getirilerek PKK ile çatışmaya sürüklendiğini ve kullanıldığını kabul etmiş, PKK’nin o güne kadar söylediği her şey doğruymuş, Cemaat da yanlışlığını anlayıp içine düştüğü bu durumdan kurtulmak için PKK’den yardım istemiş, PKK de Cemaatın bu durumdan kurtulması için yardımcı olmayı kabul etmiş şeklinde, haince ve düşmanca bir üslupla yazılmış, baştan

sona kadar kurgu ve hayal ürünü bir bildiriydi. Yani bu bildirinin tek amacı, o güne kadar PKK'nin Cemaat hakkında söylediği bütün yalan ve iftiraları bu taktikle ve böyle bir senaryoyla sözde Cemaatın dilinden doğrulatmaya çalışmaktı.

Oysa ki, böyle bir görüşme ve ateşkes anlaşması olmamıştı. Bu, PKK'nin Cemaate karşı süregelen düşmanlık, iftira ve komplolarının yeni bir türüydü. PKK, hazırladığı bu tuzağa kendisi düşmüş ve suçüstü yakalanmıştı. Bu suçu ve ihaneti inkar edilemeyecek ve üstü örtülemeyecek kadar açıktı. Eğer PKK, bu yapılanların kendisinin hayali bir senaryosu olmadığını ve Cemaat adına birileriyle böyle bir işi yaptığını iddia ederse, çok kötü bir şekilde oyuna geldiğini ve aldatıldığını kabul etmiş olacak ki bu da bağışlanmayacak büyük bir suç ve teşkilati basitliktir. Usulen ve ahlaken Cemaat adına, Cemaatın izni ve bilgisi dışında yapılacak bir görüşmeyi PKK'nin kabul etmemesi ve böyle bir görüşmeye taraf olmaması gerekirdi. Çünkü, Cemaatın dışında böyle bir görüşme ve ateşkes anlaşmasını kiminle yaparsa yapsın, bunun Cemaatı bağlamayacağını ve bir geçerliliğinin olmayacağını en iyi bilmesi gereken PKK'dir. Eğer bunu bilinçli yapmışsa -ki öyledir- PKK'nin böyle basit komplo, senarya ve aşağılık yöntemlerle amacına ulaşacağını düşünmesi, saflıktan ve zavallılıktan başka bir şey değildir. Çünkü, uzun süredir devam eden ve PKK'ye çok pahalıya mal olan bu savaş, PKK'nin bu şekildeki iftira, yalan, karalama, komplo ve ithamlarla Cemaate saldırmasından kaynaklanmıştı. O güne kadar hiç fayda görmediği bu yol ve yöntemleri tekrar denemesi ve bu gayr-ı ahlaki tutumunu sürdürmesi hiçbir şekilde onun faydasına değildi. Eğer gerçekten PKK, görüşme ve ateşkes çağrılarında samimi olsaydı, sorunu daha da çözümsüzlüğe

iten böyle bir komplonun içinde olmaması ve bu yanlış yapmaması gerekirdi.

Cemaat, kendisinden habersiz, kendi adına perde arkasında bazı oyunların oynanabileceğini veya oynandığını düşünerek, o güne kadar PKK ile görüşme veya ateşkes konusunda kendi inisiyatifi dışında sürdürülen çabaların ve yapılan girişimlerin hiç birini ne desteklemiş ve ne de kabul etmişti. Hatta bu doğrultuda kendisinden habersiz yapılan girişimleri düşmanlık olarak değerlendiriyordu. Cemaatın böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini, bu oyuna gelmeyeceğini ve buna şiddetli tepki göstereceğini PKK'nin hesaplaması gerekirdi. Böyle bir görüşmeyi PKK kiminle yapmışsa ve böyle bir kararı kiminle almışsa alsın, bu tamamen Cemaate darbe vurmak için düşmanca tertiplenmiş bir komplo ve tuzaktı. Aslı olmayan böyle bir haberin yayınlanması Cemaatın kazanımlarını bertaraf etmeyi amaçlıyordu. Cemaatın bunu düşmanlık ve komplo olarak kabul etmekten başka bir seçeneği yoktu. Nitekim bu ihanet ve komplo girişimine Cemaat, bölge genelinde PKK'ye yönelik yoğun eylemler gerçekleştirerek çok sert bir şekilde tepki gösterdi. PKK, o güne kadar olduğu gibi, yaptığı bu çirkin işin cevabını ve karşılığını da eylemlerle aldı.

Cemaatın bu sert tepkisi üzerine PKK, ikinci bir bildiri dağıtmak zorunda kaldı. Bu ikinci bildiride adeta tükürüğünü yalarcasına önceki açıklamalarını tekzip ediyordu. Ayrıca hatasını düzeltmeye yönelik yumuşak ve özür dileyici bir üslup kullanmıştı. Ancak bir bildiriyle bütün bu yapılan yanlışlıkların üstünü örtmek ve sebep olduğu tahribatı düzeltmek o kadar kolay değildi. Zira böyle önemli bir konuda Cemaat adı kullanılarak kamuoyuna gerçek dışı bir açıklama yapılmıştı. Cemaatın bu komplodan gördüğü ve

göreceği büyük zararları PKK'nin tekzibi ve özrü telafi etmiyor ve menfi tesirlerini ortadan kaldıramıyordu.

HİZBULLAH İLE ÇATIŞMA ÖNCESİ DÖNEMDE PKK'NİN KAZANIMLARI VE ULAŞTIĞI BAŞARILI MERHALE

Hizbullah ile çatışma öncesi dönem, her açıdan PKK'nin istediği yönde olayların geliştiği bir dönemdi. PKK, belirlediği strateji ve politikaları doğrultusunda istediği ve öngördüğü şekilde hızlı bir gelişme içinde olup hedeflerine doğru adım ilerliyordu. TC ile çatışma süreci ve olaylar, PKK'nin de öngörmediği ve tahmin etmediği bir şekilde kendi lehine geliyordu. Ulaşılmamasını istediği ve arzuladığı bir merhaleye ulaşmış, bu hızlı ilerleyişi karşısında TC aciz ve etkisiz kalmıştı. Cumhuriyet tarihinde hiçbir silahlı Kürt hareketine kısmet olmayan ve hiçbir Kürt hareketinin yakalayamadığı ve ulaşamadığı bir merhaleye ulaşmış ve dönemsel bir başarı kazanmıştı. Bu açıdan, 1991-1992 yılları PKK için altın yıllar ve geldiği nokta zirve olarak isimlendirilebilir.

1992 öncesi ve sonrası veya Hizbullah-PKK çatışması öncesi ve sonrası TC ve PKK'nin Kürdistan'daki durumlarını iki ayrı dönem şeklinde ele alarak karşılaştıırırsak, tarafların durumlarını daha net bir şekilde görme ve bölge gerçeklerini anlama imkanımız olacaktır. Bu durumun daha iyi anlaşılması ve açıklığa kavuşması için, o tarihlere geri dönüp bakarak ve o dönemde yaşanan olayları hatırlayıp tek tek ele alarak tarafların içinde bulundukları gerçek vaziyetlerini, başarı veya başarısızlıklarını net bir şekilde göz önüne sermemiz gerekir. İlk önce Hizbullah-PKK çatışması öncesi dönemde PKK'nin içinde bulunduğu duruma bakıp o dönemde geldiği nokta, elde ettiği önemli

kazanım, başarı ve avantajlarını ele alacağız. Bu kazanım ve başarıları maddeler halinde şöyle sıralayabiliriz:

-PKK, parti, gerilla ve cephe örgütlenmesini tamamlamış, planladığı ve öngördüğü şekilde stratejik hedeflerine ulaşma doğrultusunda hızlı bir ilerleyiş içindeydi.

-PKK, ihtiyaç duyduğu ve olmasını istediği legal ve illegal birçok yan kuruluşunu örgütlemiş, bunları değişik isimlerle aktif olarak faaliyete geçirmişti. Özellikle legal düzeyde çok sayıda yan kuruluşa sahip olmuştu.

-PKK, silahlı mücadelede kazandığı başarılar neticesinde Kürdistan'ın bazı noktalarında alan hakimiyeti kurmuş, kurtarılmış bölge diyebileceğimiz bu alanlarda uzun süreli ve yerleşik bir şekilde çok yönlü faaliyet yürütüyordu.

-PKK, Kürdistan'ın bir çok noktasında silahlı eğitim kampları kurmuş ve buralarda kalabalık gerilla birlikleri bulundurmaktaydı. TC güçleri, bu yerleri bildikleri halde üzerlerine gidemiyor veya bu alanlarda etkin operasyon düzenleyemiyordu.

-PKK militanları, özellikle kırsal alanda çok rahat bir şekilde hareket ediyor, hiçbir zorlukla karşılaşmadan, korkusuzca istedikleri köylere girip çıkıyorlardı. Bu köylerde uzun süre barınabiliyor, siyasi ve ideolojik faaliyet yürütebiliyor ve birçok ihtiyaçlarını temin edebiliyorlardı.

-PKK, hem şehirlerde ve hem de kırsal alanda düzenli ve aktif bir milis gücü örgütlemişti. Hemen hemen her mahalle, köy ve mezrada varolan bu milisler, PKK'nin her yerde gözü, kulağı, kılavuzu, istihbarat kaynağı ve mesajlarını halka ulaştırma unsurlarıydı. Bu milisler, PKK için dağdaki gerilladan daha etkin ve önemli görevler yürütüyorlardı. Çünkü, bunlar olmadan dağdaki gerilla yerleşim alanlarına yönelik hiçbir faaliyet icra edemezdi.

-PKK, halk anlaşmazlıklarına müdahale ediyor, bu anlaşmazlıkları çözmek için halk mahkemeleri kuruyor, istediği kişiyi bu mahkemelere çağırıp yargılıyor, verdiği çözüm ve aldığı kararları uyguluyor, buna karşı çıkan veya itaat etmeyenlere maddi müeyyideler uygulayarak cezalandırıyordu.

-TC, gösterdiği bütün çabalara, yaptığı bütün baskılara ve maddi tekliflere rağmen koruculuk sistemini oturtamıyordu. Halkın isteksizliği yanında PKK'nin etkinliği koruculaştırmayı önlemede önemli bir engeldi. Bazı alanlarda ise PKK taktik icabı bilinçli olarak kendisi koruculuğa izin veriyor ve bu işi organize ediyordu. Böylece, koruculuğu kabul eden bu insanlardan örgütsel çıkarları doğrultusunda istifade ediyordu.

-PKK, teşhis, tecrit ve imha politikasını başarılı ve yoğun bir şekilde uyguluyordu. Bu politika gereği kendisine karşı çıkan veya çıkarlarına engel gördüğü birçok kişiyi ilk önce kötülüyor, aleyhinde propaganda yapıp karalıyor ve topluma suçlu olarak tanıtır ilan ediyordu. Daha sonra, bu insanları boykot ederek toplumdan tecrit ediyor, halkla ilişkilerini ve hatta aile ve akrabalarıyla ilişkilerini yasaklıyordu. Tecrit ettiği bu insanların bazılarını para cezası uyguluyor, bazılarını sürgüne gönderiyor, bazılarını da öldürüyordu.

-Legal parti örgütlenmesiyle siyasi faaliyetlerini kitleleşleştirme başarısını gösteren PKK, seçimlere giriyor ve bu yolla meclise milletvekili gönderiyordu. Bu şekilde legal politik faaliyetlerini meclise kadar taşıyarak, iç ve dış kamuoyunda uzun süre devam eden siyasi çalkantılara sebep oluyordu. Böylece, TC'yi hem ülke içinde ve hem de uluslararası düzeyde zora sokuyor ve prestijinin sarsılmasına sebep oluyordu.

-PKK, lke dışında ve özellikle Avrupa’da legal düzeyde geniş bir alanda faaliyet yürütüyordu. O dönemde kendisi dışında etkin bir hareket görünmediğinden, kendisini Kürdistan’da alternatifi olmayan bir g olarak gösteriyordu. Böylece hem yurtdışındaki Kürtler üzerinde etkinlik kurabiliyor ve hem de uluslararası ilişkilerinde kendisini muhataplarına rahatça kabullendirebiliyordu.

-PKK, Kürdistan’ın birçok yerleşim alanında kendisine bağlı olmayan diğer legal partilerin mahalli teşkilatlarına sızarak, baskı yapıp yıldıarak veya kendisinden izin almaya mecbur bırakarak faaliyetlerini önemli oranda engelliyordu.

-Sadece kendi yan kuruluşu olan legal partide değil, diğer partilerden de kendisine bağlı veya kendisiyle anlaşmaya varan bazı kişileri aday gösterip milletvekili veya belediye başkanı olarak setirebiliyordu. Böylece bu partilerden de politik çıkarları doğrultusunda istifade ediyordu.

-Hangi partiden olursa olsun seçilen milletvekili veya belediye başkanlarının kendi güdümünde hareket etmeleri için baskı uyguluyor, politik hedefleri doğrultusunda yönlendirmeye çalışıyor ve onlardan maddi ve siyasi rant elde ediyordu.

-Basın ve medya alanında, kendisine bağlı veya güdümünde yayın yapan bir dizi gazete, dergi, radyo, televizyon ve yayınevine sahipti. Bu legal veya illegal yayınların Kürdistan’ın her tarafına ulaşmasını sağlıyordu. Bunların vasıtasıyla örgütlü bir propaganda çalışması yapıyor ve mesajını halka ulaştırabiliyordu.

-Kürdistan’daki iş adamlarından, ihalelerden ve Türkiye’nin batı bölgelerinde yaşayan Kürt iş adamlarından istediği oranda vergilendirme adı altında haraç veya gönüllü bağış alabiliyordu. Bunun dışında, vergilendirme veya

partiye yardım adı altında kendisinin tayin ettiği miktarda parayı, istediği her şahıs veya aileden alabiliyordu.

- Askere alma adı altında hem ülke içinden ve hem de yurtdışından, gerek baskı yoluyla ve gerekse de gönüllü olarak istediği oranda kadın ve erkeği toplayıp dağa çıkarıyordu.

-Kürdistan'ın bir çok yerleşim alanında, değişik münasebetlerle, istediği zaman birçok insanı sokağa döküp, Serhildan dedikleri gösteri ve yürüyüşler yapabiliyordu. Bu gösterilerde olaylar çıkararak bilinçli bir şekilde polis ve jandarmayla çatışma ortamı oluşturunuyordu.

-Çatışmalarda ölen gerillalar için gösterişli cenaze merasimleri düzenliyordu. PKK'nin cephe faaliyetleri içerisinde olan birçok insan, ölen gerillalarla birinci derecede akrabalık bağları olmadığı halde, ölenlerin yakınıymış gibi kendisini tanıtip cenazeleri alıyor, bazı cenaze sahiplerinin muhalefetine rağmen cenaze merasimlerini siyasi gösteriye dönüştürüyordu.

-Bölge genelinde bütün yerleşim alanlarında cephe faaliyetlerini yoğun bir şekilde yürütüyordu. Bu cephe faaliyetleri ve milis gücü ile dağ kadroları arasındaki koordine ve irtibat sayesinde yerleşim alanlarında; boykot, yürüyüş, cenaze törenleri ve benzeri faaliyetleri organize ediyordu. Bu etkinlikler için bir yerleşim alanından başka bir yerleşim alanına kısa süre içinde çok sayıda insanı intikal ettirebiliyor veya toplayabiliyordu.

-PKK, yayınladığı bir bildiri veya kendisine bağlı birkaç kişinin sözlü olarak yaydığı bir haberle, istediği şehirde birçok iş kolunda grev ve boykot yaptırabiliyordu. Kepenk kapatma ve kontak kapatma gibi eylemleri sık sık gerçekleştiriyordu.

-Bölgenin üniversitelerinde ve birçok şehrindeki orta dereceli okullarda öğrenci faaliyetlerini örgütleyip yönlendiriyor, istediği zaman buralarda olay çıkarıyor, öğrenci boykotları ve gösteriler düzenliyor veya bu öğrencilerin diğer alanlarda yapılan gösteri ve etkinliklere katılmalarını sağlıyordu.

-Kürdistan'daki milliyetçi, sol, sosyalist Kürt örgütlerinin bir çoğunu silah zoruyla veya elde ettiği güç ve konumun kendisine sağladığı imkan ve avantajlar sayesinde değişik taktikler uygulayarak ya etkisiz hale getirmiş, ya bertaraf etmiş, ya bölgeyi terk etmeye zorlamış veya kendi bünyesine katmıştı.

-Bölge insanının tarihten gelen devleti sevmeme, uzak durma, rejime entegre olamama, rejime yabancılaşma gibi genel bir özelliği vardı. PKK, zahiren rejim muhalifi ve fiili olarak savaştan tek güç olarak Kürdistan halkının bütün bu özelliklerinden faydalandı ve bu avantajı kullanma şansını elde etti. PKK'nin alternatifi olabilecek başka bir hareketin pratikte varlık gösterememesi sonucu halk, PKK'yi sevmediği ve onaylamadığı halde, ya destek vermek zorunda kalıyor veya kendisine engel olmuyordu.

-PKK'den farklı düşünen, ayrı örgütlenme içinde olan, farklı siyaset ve stratejiler takip eden birçok örgüt ve grup, PKK'yi onaylamadıkları ve onunla derin görüş ayrılığı içinde oldukları halde, bir çok olumsuzluğunu, hata ve yanlışını sineye çekiyor ve bu olumsuz duruma seyirci kalıyorlardı. Çünkü, PKK ile var olan ihtilaflarının çatışmaya dönüşmesi durumunda TC'nin dolaylı veya dolaysız bir şekilde bu durumdan istifade edeceğini bilerek, böyle hareket edip suskun kalmak zorunda kalıyorlardı.

-Cemaat, PKK ile var olan derin ideolojik, itikadi ve siyasi görüş ayrılığına rağmen, çatışmalar öncesi dönemde

PKK'nin bölge genelindeki kepenk kapatma, kontak kapatma, yürüyüş yapma, öğrenci boykotları gerçekleştirme, köylerde propaganda ve maddi destek amaçlı toplantılar düzenleme gibi bütün eylem ve faaliyetleri karşısında sürekli nötr, müdahale etmeyen, gerginliğe ve çatışmaya sebep olacak tavır ve davranışlardan kaçınan bir siyaset izliyordu. TC'nin dolaylı veya dolaysız istifade edebileceği bir ortamın meydana gelmemesi için böyle bir tutum sergiliyordu. Eğer bu gerçekler görülseydi, kıymeti bilinip iyi değerlendirilebilseydi, bu durum PKK'ye büyük bir avantaj ve faaliyetlerinde büyük bir kolaylık sağlıyordu. Ancak PKK, bu ortamın ve bütün bu avantajların kıymetini bilmedi. Yanlış politikaları ve despotça uygulamalarıyla bütün bu imkan ve fırsatların elinden kaçmasına sebep oldu.

HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASI SONRASINDA PKK'NİN İÇİNE DÜŞTÜĞÜ KÖTÜ DURUM VE KAYIPLARI

PKK, 1992'lere kadar elde ettiği başarı ve kazanımlarını akıllıca koruma ve devam ettirme becerisini gösteremedi. Uyguladığı yanlış strateji, taktik ve siyasetlerle bu kazanımlarını heba etti. Kazandığı mevzilerini kaybedip gerilemesine sebep olacak tarihi hatalar yaptı. Bu hataların en önemlisi Cemaate zalimce bir imha savaşı dayatmasıydı. Cemaatle çatışma öncesinde PKK'yı uyarmış ve başlayacak bir çatışmanın her iki tarafın zararına, TC'nin faydasına olacağını söylemiştik. Olaylar, düşündüğümüz ve öngördüğümüz şekilde gelişti. PKK, Hizbullah ile çatışmaya girdikten sonra TC, rahat bir nefes alarak, ortaya çıkan bu yeni durum ve şartlardan yeterince istifade etti.

Eğer 1992 öncesi, yani Hizbullah-PKK çatışması öncesi dönemde PKK'nin durumunu, 1992 sonrası yani Hizbullah

ile çatışma sürecine girdikten sonraki durumuyla karşılaştıracak olursak, PKK'nin stratejik ve taktik hatası sonucu Hizbullah'a dayattığı savaş neticesinde, 1992 yılından sonra nasıl kötü bir duruma düştüğünü ve kan kaybına uğradığını, nasıl tarihi bir fırsatı elinden kaçırdığını ve lehine işleyen süreci aleyhine çevirdiğini net bir şekilde görebileceğiz.

Hizbullah-PKK çatışmasıyla PKK amaçladığı hedeflerine ulaşamadığı gibi, olaylar arzulamadığı, öngörmediği ve beklemediği şekilde aleyhine gelişmeye başladı. Bu anlamda 1992 yılına kadar PKK açısından zirveye tırmanma dönemi olarak adlandırılabilirken, 1992 sonrası dönem zirveden baş aşağı düşüş ve gerileme dönemi olarak adlandırılabilir. PKK'nin 1992 sonrası dönemde içine düştüğü kötü durumunu ve kayıplarını maddeler halinde kısaca şöyle sıralayabiliriz:

-PKK, Cemaatle çatışmaya girdikten sonraki süreçte öngördüğü ve düşündüğü gibi Cemaatı imha edemediği gibi, başarı sayılabilecek hiçbir kazanım da elde edemedi. Aksine Cemaatle savaşında hiç ummadığı şekilde ağır darbeler yedi. Cemaatın başarılı direnişi ve eylemleri karşısında etkinliği kırıldı ve gerileme sürecine girdi. Bunun sonucunda, o güne kadar bölge halkı üzerinde baskı ve silah zoruyla kurduğu otorite sarsıldı. Çatışmalar uzadıkça kayıpları daha da arttı ve hızlı bir şekilde güç kaybetmeye başladı.

-Parti, gerilla ve cephe örgütlenmesini tamamlamış, bu örgütlenmesi sayesinde bölge genelinde etkin ve yoğun bir faaliyet yürüten PKK, Hizbullah ile çatışma sürecinin başlamasından sonra bütün bu yoğun ve etkin faaliyetlerini yürütemez hale geldi. Bazı alanlardaki faaliyetleri ya tamamen son buldu ya da zayıf ve etkisiz bir seviyeye geriledi.

-1992 öncesinde Kürdistan genelinde bir çok alanda rahat ve korkusuzca hareket edebilen, yerleşim alanlarına istediği zaman girip çıkan gerilla güçleri, Hizbullah ile çatışmaların başlamasıyla eskisi gibi rahat hareket edemez hale geldiler. Hizbullah ile çatışma yaşadıkları alanlara ya giremiyor veya bu alanlardaki etkinliklerini kaybederek alanı terketmek zorunda kalıyorlardı.

-PKK, içine düştüğü kötü durum neticesinde 1992 öncesinde olduğu gibi kırsal alanda rahat hareket edemiyor ve köylere korkusuzca girip çıkamıyordu. Dolayısıyla bu alanlarda eskisi gibi etkin örgütsel faaliyetler yürütemiyor ve birçok ihtiyacını karşılayamıyordu. Hizbullah ile ilişkileri olmadığı halde, PKK'nin Hizbullah karşısında içine düştüğü zafiyeti görüp bundan cesaret alan birçok köy halkı, PKK'lilerin köylere girişlerine engel oluyordu.

-PKK'nin bütün yerleşim alanlarındaki faaliyetlerinin önemli ayağını teşkil eden, parti ile halk arasındaki iletişimde köprü görevi gören milis gücü, fonksiyonunu yitirip, eskisi gibi etkin faaliyet yürütemez duruma geldi. Bunların önemli bir kısmı Hizbullah ile çatışma sürecinin başlamasıyla etkisiz hale getirildi. Geriye kalan çok az sayıda bir kesim ise, kendi canını kurtarmak için ya dağa veya batı illerine kaçmak zorunda kaldı. Bunun sonucu olarak PKK'nin, dağdaki militanlarıyla yerleşim alanlarındaki birimleri arasında önemli ölçüde irtibat kopukluğu ve iletişim zorluğu yaşanıyordu. Bu durumun sonucu olarak PKK, yerleşim alanlarında eskisi gibi etkin faaliyet yürütemez ve eylem yapamaz duruma geldi.

-Çatışmalar öncesinde bölge genelinde yoğun bir şekilde faaliyet yürüten PKK'nin legal ve illegal düzeydeki çeşitli yan kuruluşları, Hizbullah ile çatışmalar sonrasında eskisi

gibi aktif bir şekilde faaliyet yürütemiyordu. Birçok alandaki faaliyetleri önemli derecede aksadı ve gerilemeye başladı.

-PKK, Hizbullah ile çatışma öncesi dönemde çok etkin ve yoğun bir şekilde bölge genelinde gerçekleştirdiği ve serhıldan diye isimlendirdiği gösteri veya etkinlikleri eskisi gibi yapamıyor veya bu etkinliklere eskisi gibi halkın katılımını sağlayamıyordu.

-Hizbullah ile çatışma öncesi dönemde dağda ölen gerillaların cenaze törenleri için bölgenin değişik şehirlerinden ve köylerden insanları toplayıp büyük yürüyüş ve törenler yapabiliyorken, Hizbullah ile çatışma sürecinin başlamasıyla bunları yapamaz bir hale geldi. Hatta bazı alanlarda, Cemaatle çatışmalarda ölen adamları için değil cenaze törenleri, cenazelerini kaldırmada zorluk çekiyordu.

-1992 öncesinde bölge genelinde ciddi bir sorunla karşılaşmadan bir bildiriyle, çok kolay bir şekilde ve istediği zaman gerçekleştirebildiği kepenk kapatma, kontak kapatma, yürüyüş, grev ve boykot yapma, cenaze töreni düzenleme gibi eylemlerini Hizbullah ile çatışma sonrası dönemde yapamaz duruma geldi. Artık bu husustaki çağrılarına kimse kulak vermiyor ve bu tür eylemlerine katılım olmuyordu

-PKK, Hizbullah ile çatışmaya başladıktan sonra bölgenin üniversite ve orta dereceli okullarında eskisi gibi etkin faaliyet yürütemez hale geldi. Etkinliğinin kırılmasıyla bu okullardaki faaliyet ve eylemleri büyük oranda azaldı.

-1992 öncesi gibi seçimlere müdahale edemiyor, resmi partilerin bölgedeki teşkilatlarına söz geçiremiyor, istediği partiden istediği kişiyi aday gösteremiyor ve seçtiremiyordu. Daha önce korkudan PKK'den siyasi faaliyetleri için izin alma ihtiyacı duyan veya onunla anlaşmalı hareket etmek zorunda olan insanlar, artık böyle bir korku taşımıyor ve PKK'nin iznini alma ihtiyacı duymuyorlardı.

-PKK, 1992 öncesinde olduğu gibi halk anlaşmazlıklarına istediği gibi rahat bir şekilde müdahale edemiyor, halka söz geçiremiyor, halk mahkemeleri kuramıyor ve gittikçe halk üzerindeki etkinliğini kaybediyordu. İçine düştüğü bu kötü durumu gören bölge halkı da eskisi gibi sorun ve şikayetlerini PKK'ye götürmüyordu.

-PKK'nin bölge halkına karşı süregelen baskı ve zulüm politikaları halkı sindirmiş ve bezdirmişti. PKK'nin alternatifini olmadığından halk, korku ve çaresizlikten tepkisini ortaya koyamıyordu. Cemaatle çatışma sürecinin başlaması ve PKK'nin Cemaat karşısında bir etkinlik gösterememesi halkı cesaretlendirdi. Halk üzerindeki PKK korkusunun kalkmasıyla değişik kesimler, eskisi gibi PKK'nin isteklerine boyun eğmiyor, korkusuzca tepki gösterebiliyor ve eleştirebiliyordu.

-1992 öncesi dönemde PKK'ye karşı ciddi operasyonlar gerçekleştiremeyen TC, PKK'nin Hizbullah karşısında içine düştüğü zayıf durumu ve gerileme sürecini fırsat bilip etkin ve yoğun operasyonlar yapmaya başladı.

-PKK, Hizbullah ile çatışmalar öncesinde Kürdistan'ın bazı noktalarında sağladığı alan hakimiyeti veya başka bir tabirle kurtarılmış bölgeleri yavaş yavaş kaybetmeye, gerilemeye ve bazı alanlardaki hakimiyetini tümenden yitirmeye başladı.

-PKK, artık eskisi gibi koruculuğa engel olamıyor, korucuları kontrol edemiyor ve söz geçiremiyordu. Bölgedeki bu yeni durumu kendi lehine kullanan ve iyi değerlendiren TC, koruculuk sistemini oturtmaya ve geliştirmeye hız verdi. Böylece bölgenin genelinde koruculuk sistemini oturtarak büyük bir korucu ordusu oluşturmayı başardı.

-PKK, 1992 öncesi dönemde olduğu gibi muhaliflerine karşı teşhis, tecrit ve imha politikasını rahat bir şekilde yürütemiyordu. Cemaatle çatışmada etkinliğinin kırılmasıyla artık eskisi gibi bu cezalandırmaları yapamıyordu.

-Hizbullah-PKK çatışması sonrası dönemde PKK, daha önce olduğu gibi mahalli idareciler, etkin aileler ve aşiret reisleri üzerinde etkinlik kuramıyor, bunlara söz geçiremiyor ve bunlardan maddi kazanç sağlayamıyordu.

-Hizbullah-PKK çatışmasının başlamasıyla o döneme kadar çok rahat bir şekilde Kürdistan'da dağıtım yapılan PKK'nin legal ve illegal yayınları artık rahat bir şekilde dağıtılamıyor, bunların dağıtımında ciddi sorunlarla karşılaşılıyordu.

-PKK, Hizbullah ile çatışma öncesinde Kürdistan'daki ihalelerden ve işadamlarından aldığı büyük orandaki paraları artık eskisi gibi rahat alamıyor, bu insanlara eskisi gibi söz geçiremiyor ve bu işleri kontrol edemiyordu.

-Hizbullah-PKK çatışması öncesinde çok rahat bir şekilde dağa göndermek için insan topluyor ve bunları düğüne gönderir gibi dağa gönderiyordu. Ancak çatışmalarda Cemaate karşı bir etkinlik gösterememesi sonucu halkın üzerindeki etkinliğinin kırılması ve korkusunun kalkmasıyla artık bunu rahat yapamıyordu. Bundan dolayı PKK'ye katılımlar yok denecek kadar azaldı.

-Hizbullah ile çatışma döneminde gerileme sürecine giren PKK, eskisi gibi bölge halkından vergilendirme veya cezalandırma adı altında büyük oranda para toplayamaz hale geldi. Halk bu isteğini yerine getirmiyor ve eskisi gibi para vermiyordu.

-Hizbullah ile çatışma öncesinde PKK'nin sürgün adı altında bölgeden kovduğu veya baskılara dayanamayıp kendileri bölgeden kaçan bir çok kişi, grup ve aile,

Hizbullah-PKK çatışması sonrasında bölgede PKK'nin etkinliğinin kırılmasıyla tekrar bölgeye geri dönmeye başladılar. Meydana gelen ortamdan cesaret alan bu insanlar eskisi gibi korkudan sükut etmiyor, PKK'ye tepki gösteriyor ve açıktan tavır alabiliyorlardı.

-Hizbullah-PKK çatışması öncesinde bölge genelinde PKK'nin her hususta etkinliği ve hakimiyeti hissediliyordu. Ancak, Cemaat ile çatışma neticesinde büyük oranda güç ve etkinliği kırılınca, bölge genelindeki hakimiyeti de sarsılmaya başladı. Birçok yerleşim alanında üstünlük Hizbullah'a geçti. Artık halk Hizbullah'ın sözünü dinliyor, karşılaştığı bir çok sorun ve anlaşmazlığı çözmek için Hizbullah'a başvuruyordu.

-PKK ile inanç ve düşünce ayrılığı içinde olan birçok insan, daha önce tavır ve eylemlerinden devlet istifade etmesin diye PKK'nin birçok zulüm ve yanlış uygulamasını sineye çekip suskun kalıyordu. Bu insanlar, PKK'nin Hizbullah'a açtığı haksız savaş sürecinin başlaması ve PKK'nin bir başarı elde edememesi neticesinde oluşan ortamdan cesaret alarak, o güne kadar devam eden bu sükut ve tepkisizliğin yanlış ve gereksiz olduğunu düşünerek, PKK'ye karşı daha belirgin bir şekilde tavır takındılar. Bunlardan bir kısmı mütedeyyin insanlar oldukları için İslami inanç ve düşüncelerinden dolayı Cemaatten yana tavır takındılar. Diğer bir kısmı ise, PKK ile var olan ideolojik ihtilafları veya bireysel sorunlarından dolayı PKK'ye muhalefet edip, tavır ve tepkilerini açıkça ortaya koymaya başladılar.

HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASI ÖNCESİNDE TC’NİN KÜRDİSTAN’DAKİ KÖTÜ DURUMU VE YAŞADIĞI KRİZ

1992 öncesi dönemde TC, Kürdistan’da tam anlamıyla bir çıkmaza girmişti. Bölge halkı başta olmak üzere, o dönemde bölgede görev yapan devlet memurları, iş adamları, basın mensupları ve olayları takip edip gözleyen herkes, TC’nin yaşadığı zaafiyete ve içine girdiği krize tanıklık etmiştir. PKK’nin planlı ve programlı bir şekilde strateji ve politikalarını hayata geçirmesi ve hızlı ilerleyişi karşısında TC’nin gerilediği, bölgede etkinliğini kaybettiği ve olayları kontrol edemediği herkesin bildiği ve kabul ettiği bir gerçektir. TC, Kürdistan’a yönelik uygulamaya koyduğu hiçbir siyasi, askeri, iktisadi, kültürel plan ve programını hayata geçiremiyor ve amaçladığı hedeflerine ulaşamıyordu. Bölgede durumu kendi lehine çevirmek için yaptığı her atak ve girişim başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Bölgeye yönelik hayata geçirmek istediği plan ve projelerini büyük propaganda kampanyalarıyla desteklediği halde uygulamada başarılı olamıyordu. Aynı şekilde, TC’nin psikolojik savaş ve propaganda merkezleri bütün çabalarına rağmen yürüttükleri dezenformasyon faaliyetlerinden bir netice elde edemiyorlardı. TC, bu savaşta o denli yorgun düşmüş ve bataklığa saplanmıştı ki, en üst düzey yetkililerin ağzından “Verelim kurtulalım” tarzında sesler yükselmeye başlamıştı. TC, bu savaşı kazanmaktan ümidini kesmiş, en az zararla nasıl bu işten kurtulacağını arayışı içine girmişti.

Kürdistan’da PKK’nin iyi durumuna karşılık TC’nin içinde bulunduğu kötü durum, acizlik ve çıkmazı görmek için o tarihlere geri dönüp, o dönemde yaşanan olaylara

bakmakta ve hatırlamakta fayda vardır. TC'nin o dönemdeki durumunu maddeler halinde kısaca şöyle sıralayabiliriz:

-1992 öncesi dönemde TC ile PKK arasında yaşanan çatışmalarda PKK'nin eylem üstünlüğü vardı. TC'nin silahlı güçleri etkili ve başarılı operasyonlar yapamıyordu. Çıkan çatışmalarda TC askeri açıdan büyük zayıflar veriyordu.

-TC'nin silahlı güçleri bölgede rahat hareket edemiyordu. Hareket ve manevra kabiliyetleri çok zayıflamıştı. PKK'nin saldırılarından dolayı bir noktadan bir başka noktaya askeri birliklerin intikalinde zorluk çekiliyordu.

-TC'nin Kürdistan'da görev yapan askeri ve sivil güçleri psikolojik çöküntü ve moral bozukluğu içindeydiler. Kimse bölgeye görevli olarak gitmek istemiyordu. Kürdistan'a göreve gidenler cepheye veya savaş bölgesine gider gibi korku ve stres hali yaşıyorlardı. Hiç kimse çocuklarının Kürdistan'da askerlik yapmasını istemiyordu. Çocukları bölgeye giden aileler, her an ölüm haberleri gelecek diye korku ve endişe içinde yaşıyorlardı.

-TC'nin Kürdistan'daki kurum, kuruluş ve müesseseleri bölgede fonksiyonlarını icra edemiyorlardı. Bu kurumların çalışanları, araç, gereç ve tesisleri saldırıya uğruyor ve tahrip ediliyordu. TC, bunların güvenliğini sağlamakta aciz kalıyordu.

-Özel sektörde iş yapan veya devlet ihalelerini alan müteahhit firmalar rahat ve korkusuzca iş yapamıyorlardı. Devlet bunların iş ve can güvenliğini sağlayamadığından, bunlar bölgede iş yapmak ve can güvenliklerini garantiye almak için PKK'ye haraç verip anlaşma yoluna gidiyor, bunu yapmayan birçok kişi veya firma ise işi yarıda bırakıp kaçmak zorunda kalıyordu.

-TC, güvenlik nedeniyle askeri harcamalara öncelik verdiğinden, bütçesinin büyük çoğunluğunu Kürdistan'daki savaşa ve askeri harcamalara ayırıyordu. Bundan dolayı sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'nin diğer bölgelerinde de yatırım yapamıyordu. Bu savaş yüzünden Türkiye sürekli ekonomik krizler yaşıyordu. Resmi ağızlardan verilen rakamlara göre bu savaşta TC'nin zararları veya harcamaları 100-150 milyar dolar ve gayri resmi rakamlara göre ise 400-500 milyar dolar olarak ifade ediliyordu.

-TC, Kürdistan'ın bazı yerlerinde alan hakimiyetini kaybetmişti. PKK'nin etkin olduğu veya alan hakimiyeti kurduğu bazı yerlere giremiyor ve operasyon düzenleyemiyordu.

-TC, bölgenin büyük çoğunluğunda özellikle kırsal alanda asayiş sağlamakta aciz kalıyordu. Hatta bir çok yerde kendi birliklerinin güvenliğini sağlamakta, karakol ve üslerini korumakta ciddi olarak zorlanıyordu. Bundan dolayı bazı yerlerdeki karakol ve askeri tesislerini boşaltmak zorunda kalmıştı.

-TC'nin silahlı güçleri geceleri hareket etme kabiliyetini yitirmişti. Askeri birlik ve karakollar kendi sorumluluk alanlarında gece meydana gelen birçok olaya müdahale edemiyorlardı. Bu karakol ve birliklerin en yakınlarında dahi bir olay meydana gelse müdahale edemiyor ve sabah olmayıncaya kadar olay yerine gidemiyorlardı.

-Bölgenin birçok karayolunda, özellikle ikinci saatlerinden itibaren PKK tarafından yollar kesiliyor, kestikleri yolların kontrolünü saatlerce elinde tutuyor, durdurulan araçlardan indirilen insanlara propaganda yapıyor, haraç alıyor, bunlardan istediğini öldürüyor veya istediğini yanına alıp götürüyordu. TC, bu yolların

güvenliğini sağlayamıyor, bütün bu olaylara engel olamıyor ve seyirci kalıyordu.

-TC, bütün çabalarına, cazip maddi vaatlerine, tehdit, baskı ve şantajlarına rağmen koruculuk sistemini oturtamıyordu. Bölge halkı koruculuğu kabule yanaşmıyordu. TC'nin zorla silah verdiği ve koruculaştırdığı bazı insanlar fırsat bulunca silahları geri veriyor veya bu işten kurtulmak için bölgeden kaçıyorlardı.

-TC, bölge halkı tarafından sevilmediğinden halktan yardım görmüyordu. Bundan dolayı bütün baskı, zorlama ve cazip vaatlerine rağmen muhbir ve ajan bulmada zorluk çekiyordu.

-TC, ajanlaştırma ve muhbirleştirmede başarısız kaldığından, bölgeden yeteri derecede bilgi toplayamıyor ve istihbarat sıkıntısı çekiyordu. Bunun sonucu olarak bölgedeki birçok uygulamasında başarısız kalıyordu. İstihbarat eksikliğinden dolayı önünü göremiyor, rahat hareket edemiyor, isabetli kararlar alamıyor ve etkin operasyonlar düzenleyemiyordu.

-Ajanlaştırılan veya korucu olan insanların büyük bir kısmı bu işi zorla kabul ettiklerinden dolayı istekli ve gönülden TC için çalışmıyorlardı. Hatta bir çoğu PKK ile anlaşmalı bu işleri kabul ediyordu. Bunlar TC'den ziyade PKK'ye hizmet ediyorlardı.

-TC, PKK'nin boykot, gösteri, kepenk kapatma vb. bir çok kitlesel eylemini önleyemiyordu. Bu eylemleri önleme, kontrol etme veya etkisiz hale getirmek için yaptığı müdahalelerde başarısız kalıyordu.

-TC, bütün propagandalarına, tehdit, şantaj ve baskılarına rağmen PKK'ye katılımlara engel olamıyordu. TC'nin yanlış politikaları ve bölge insanına karşı baskıcı tutumu, PKK'ye katılımları adeta teşvik ediyordu.

-Kürdistan halkının büyük bir kesimi tarihi süreç içinde bir şekilde TC'nin zulmüne maruz kaldığı için TC'yi sevmiyor ve güven duymuyordu. Böylece TC ile halk arasında büyük bir kopukluk yaşıyordu. Halk TC'ye destek vermiyor, hatta yanındaymış gibi bir görüntü vermekten dahi sakınıyordu. PKK'yi sevmeyen ve düşman olan siyasi grup, fert ve aileler dahi böyle davranıyorlardı. Bu durumun tek nedeninin PKK'nin korkusu olduğunu söylemek büyük bir yanılgı olup, bölge insanının sosyolojik ve tarihi gerçeklerini bilmemektir. Bölge halkının büyük çoğunluğu PKK'yi sevmediği ve desteklemediği gibi, TC'yi de sevmiyor ve desteklemiyordu.

TC, HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASI SAYESİNDE KÜRDİSTAN'DA İÇİNDE BULUNDUĞU KRİZDEN KURTULMA ŞANSINI ELDE ETTİ

PKK, siyasi ferasetsizlik ve muhalif hareketlere tahammülsüzlüğü sonucu Hizbullah'a dayattığı savaşa mücadele tarihinin en büyük stratejik ve taktik hatasını yaptı. Hizbullah ile çatışmalarda güç ve etkinliği kırılan PKK, giderek zayıflayıp gerilemeye başladı. TC, 1992 sonrasında bölgede PKK aleyhine oluşan yeni ortamdan en iyi şekilde istifade etti. Hizbullah-PKK çatışması öncesinde TC açısından görünen bütün olumsuzluklar ve dezavantajlar, bu çatışma sayesinde ortaya çıkan yeni durumla kazanım ve avantaja dönüştü. Böylece TC, ele geçirdiği bu fırsatları değerlendirerek aşamalı bir şekilde bölgedeki durumunu güçlendirmeye başladı. Cemaatin önceden PKK'yi uyardığı gibi, bu çatışmadan en iyi istifade eden ve gelişmeleri kendi çıkarları doğrultusunda kullanan TC oldu.

Bundan önce TC'nin, Hizbullah-PKK çatışması öncesi içinde bulunduğu durumu maddeler halinde belirtmiştik.

Şimdi de çatışmalar sonrası durumuna bakacağız. Böylece TC'nin çatışmalar neticesindeki kazanımlarını daha net bir şekilde görme imkanımız olacaktır. Aynı zamanda PKK'nin ne derece kan kaybettiğini ve neleri elden verdiğini de görmüş olacağız. 1992 sonrası dönemde TC açısından kazanım ve avantaj olan gelişmeleri kısaca maddeler halinde şöyle sıralayabiliriz;

-Hizbullah-PKK çatışması neticesinde PKK'nin yediği darbeler sonucu zayıflayıp güç ve etkinliğini kaybetmesiyle bölgede güç dengeleri sarsıldı ve yeni bir durum meydana geldi. Bu durumdan TC en iyi şekilde istifade ederek rahat bir nefes alıp Kürdistan'da yeniden toparlanma imkanına kavuştu. TC, bu yeni dönemin kendisine sağladığı imkan ve avantajları kullanarak, daha önce yaşadığı kriz ve bunalım durumundan kurtulma şansını elde etti.

-1992 öncesi dönemde kendi üslerini ve karakollarını korumaktan aciz duruma düşmüş, manevra kabiliyetini yitirmiş olan TC'nin silahlı güçleri, bu yeni dönemin sağladığı imkanlar sayesinde bölgenin birçok yerinde yoğun ve hızlı bir şekilde başarılı operasyonlar gerçekleştirme fırsatı yakalayıp, daha önce bazı noktalarda kaybetmiş olduğu alan hakimiyetini yavaş yavaş elde etmeye başladı.

-1992 öncesi dönemde gece hareket etme kabiliyetini yitiren ve araziye çıkamayan TC'nin silahlı güçleri, artık geceleri araziye çıkabiliyor, pusu kurabiliyor, köylerde ve kırsal alanda gece operasyonları düzenleyebiliyordu.

-1992 sonrası dönemde PKK'nin aktif eylemliliğinin yerini TC'nin yoğun operasyonları aldı. Daha önce PKK'nin yol kesme eylemlerine engel olamayan TC, artık yolların güvenliği için geceleyin bile askeri devriyeler çıkarıyor ve kontrol noktaları kurabiliyordu.

-1992 öncesi dönemde TC, bütün çabalarına, tehdit ve baskılarına rağmen koruculuk sistemini oturtamıyorken, bölgede gittikçe PKK'nin zayıfladığını ve eylem gücünün azaldığını gören köylüler, TC'nin baskılarına daha fazla direnemiyor, silah alıp koruculuğu kabul etmek zorunda kalıyorlardı.

-1992 öncesinde bütün cazip maddi vaatlere ve uygulanan baskılara rağmen, ajan ve muhbir bulmakta zorlanan ve bu nedenle istihbarat sıkıntısı çeken TC, 1992 sonrası dönemde meydana gelen ortamdan istifade ederek bu eksiğini giderme ve konumunu güçlendirme imkanına ulaştı. Bu amaçla TC, bölgede muhbirleştirme ve ajanlaştırma faaliyetlerine hız verdi. Artık bu iş için eleman bulmada eskisi gibi zorlanmıyordu.

-TC, 1992 sonrası dönemde yoğun olarak yürüttüğü koruculaştırma, ajanlaştırma ve muhbirleştirme sonucu bölgede daha rahat istihbarat toplama imkanına kavuştu. Bu ajan ve muhbirlerin verdiği istihbarat sayesinde bölgeyi ve bölge insanını daha fazla tanıyabilme, önünü görebilme ve bunun neticesinde bölge genelinde etkin ve başarılı operasyonlar yapabilme şansını elde etti.

-TC, 1992 öncesi dönemde bütün çabalarına rağmen birçok plan ve projesini hayata geçiremiyordu. Ancak, 1992 sonrası dönemde Hizbullah-PKK çatışmasının kendisine sağladığı imkan ve fırsatlar sayesinde ciddi bir engelle karşılaşmadan, birçok plan ve projesini uygulamaya koyma imkanına kavuştu.

-TC, 1992 öncesi dönemde içinde bulunduğu durgun ve atıl durumdan kurtularak, siyasi, askeri, ekonomik, kültürel ve psikolojik birçok alanda atağa geçti. Hizbullah-PKK çatışma ortamının kendisine sağladığı imkanları çok iyi kullanarak, 1992 öncesi döneme nazaran bölge genelinde

durumunda gözle görülür derecede değişiklikler meydana geldi. Bu dönemden sonra elde ettiği kazanımlarını ve olumlu durumunu her açıdan güçlendirerek devam ettirdi.

-1992 öncesi dönemde TC'nin Kürdistan'da görev yapan askeri ve sivil güçleri psikolojik çöküntü ve moral bozukluğu içindeyken, 1992 sonrası dönemde TC'nin konumunun güçlenmesiyle içinde bulundukları kötü durumdan kurtulup psikolojik ve moral üstünlük elde ettiler

-TC, 1992 sonrası dönemde Kürdistan'da atağa geçerek o güne kadar atıl durumda olan bütün kurum, kuruluş ve müesseselerini faal bir şekilde fonksiyonlarını icra eder duruma getirdi. Aynı şekilde, iş ve can güvenlikleri olmadığı için bölgede çalışamayan özel sektör, daha rahat ve korkusuzca iş yapabilme imkanına kavuştu.

-TC, 1992 öncesi dönemde birçok yerde kendi birliklerini, karakol ve üstlerini korumaktan acizken ve şehirlerde asayiş sağlayamıyorken, Hizbullah-PKK çatışması sonrasında meydana gelen ortam sayesinde kırsal alanda gerçekleştirdiği başarılı operasyonların yanında, şehir merkezlerinde de kontrolü sağlama ve etkin operasyonlar gerçekleştirme imkanını elde etti.

-TC, 1992 öncesi dönemde PKK'nin boykot, gösteri, kepenk kapatma vb. birçok kitlesel siyasi faaliyet ve eylemini önleyemiyorken, 1992 sonrası dönemde bu etkinliklere engel olabiliyor veya müdahale edip kontrol altına alabiliyordu.

-TC, 1992 sonrası dönemde oluşan ortamın kendisine sağladığı bütün imkan ve fırsatları kullanarak bölge genelinde yaygın ve yoğun bir siyasi, askeri, kültürel ve psikolojik propaganda hamlesi başlattı. 1992 öncesi dönemde yaptığı hataları tekrar etmemeye ve her yolu kullanarak halkın desteğini kazanmaya çalışıyordu. Ancak

bütün çabalarına rağmen halkın desteğini kazanamıyordu. Bu gerçeği gören TC, Hizbullah ve PKK'nin halk desteğini kesmek veya en azından halkı bunlardan soğutup uzak durmasını sağlamak için yoğun çaba harcıyordu. Kısaca TC, bu dönemde ele geçirdiği fırsat ve imkanları çok iyi bir şekilde kullanarak her açıdan bölgede konumunu güçlendirmeye çalışıyordu. Böylece o güne kadar yüzlerce milyar dolar harcayarak elde edemediği başarıyı, PKK'nin hamakat sonucu Hizbullah'a dayattığı savaş sayesinde elde etme şansına kavuştu.

HİZBULLAH İLE ÇATIŞMALAR ÖNCESİ DÖNEMDE PKK'NİN İSLAMİ KESİM ÜZERİNDEKİ BASKILARI

Hizbullah-PKK çatışmasının henüz başlamadığı ve Cemaatın bölgede etkin bir şekilde varlığını ortaya koymadığı 1991 öncesi dönemde, bölge halkı üzerinde var olan PKK'nin genel baskısına ilaveten, birçok İslami grup ve şahsiyet, İslami inanç ve düşüncelerinden dolayı özellikle PKK'nin şiddetli baskılarına maruz kalıyordu. Hiçbir cemaatsel faaliyetleri olmayan ve hiçbir gruba bağlı bulunmayan birçok Müslüman, sadece İslami kimlik, inanç, düşünce ve yaşamlarından dolayı PKK'nin boy hedefi oluyordu. O dönemde bu özelliklerinden dolayı birçok İslami şahsiyet, bölgenin muhtelif yerlerinde PKK'nin saldırısına uğrayıp hayatını kaybetti. Aynı şekilde, PKK'nin baskı ve dayatmalarına tahammül edemeyen bir çok Müslüman, içleri kan ağlayarak aileleriyle beraber bölgeyi terk edip Batı illerine göç etmek zorunda kaldı. O dönemde bölgede bulunan ve bu duruma tanık olan veya yaşayan bütün Müslüman fert ve gruplar, o günlerin zorluklarını, İslami

kimliklerinden dolayı maruz kaldıkları hakaret, baskı ve zulmü çok iyi bilir ve hatırlarlar.

Bütün zorluk ve sıkıntılara sabredip bölgeyi terk etmeyen Müslümanlar ise, PKK'nin bitmek bilmeyen dayatmaları ve ağır baskıları altında yaşamak zorundaydılar. Her an PKK'nin saldırısına uğrama ve öldürülme korkusuyla adeta esir hayatı yaşıyorlardı. Bu Müslümanların çoğu fert olduklarından ve kendilerine sahip çıkıp korumaya alacak organize bir cemaat gücüne sahip olmadıklarından, korumasız ve çaresiz bir şekilde PKK'nin bütün istek ve baskılarına boyun eğmek zorunda kalıyorlardı. PKK, istediği zaman vergilendirme veya cezalandırma adı altında bunlardan yüklü miktarda para istiyor, istediği zaman evlerine veya köylerine gidip onlardan istifade ediyordu. Ayrıca askere alma adı altında erkek veya kız çocuklarının PKK'ye katılması için baskılar yapıyor, bazen de zorla alıp dağa çıkarıyordu. PKK'nin bütün isteklerine boyun eğmelerine, bütün bu baskı ve zulme katlanmalarına rağmen PKK, bunları düşman olarak görmeye devam ediyor ve üzerlerindeki baskısını hiçbir zaman azaltmıyordu.

Bu Müslüman fert ve gruplar, İslami düşünceleri gereği Kemalist rejimi sevmeyen ve rejime karşı olan insanlardı. Rejimle hiçbir düşünsel veya organik ilişkileri olmayan bu insanlar, değişik dönemlerde İslami düşüncelerinden dolayı rejimin baskılarına maruz kalmış ve mağdur edilmişlerdi. Buna rağmen, sürekli olarak PKK tarafından gerici, işbirlikçi, ajan, hain veya devlet taraftarı olmakla itham edilerek suçlanıyorlardı. PKK, bunlardan hiçbir maddi zarar görmediği gibi, PKK'nin faaliyetlerini engelleyebilecek bir durumda da değillerdi. Bu insanlar, sadece İslami inanç, düşünce ve yaşantılarından dolayı PKK'nin hedefi oluyorlardı. PKK, Materyalist ilhadi ideolojisi gereği bu

Müslümanların varlığına tahammül edemiyor ve her fırsatta bunlara karşı tavır ve uygulamalarıyla değişik şekillerde kin ve nefretini ortaya koyuyordu.

Bölgede bulunan bütün İslami gruplar; Nurcular, tarikatçılar, İslami vakıf, dernek ve partiler, PKK'nin baskılarına maruz kalıyorlardı. Bölgede meydana gelen kaos ve korku ortamında etkisiz hale getirilmiş, pasifleştirilmiş ve sindirilmiş bir şekilde silik bir hayat yaşıyorlardı. PKK'nin tehdit, şantaj, itham ve her türlü fiili baskı ve dayatmalarıyla faaliyetleri engelleniyordu. TC ve PKK çatışmasının meydana getirdiği zulüm, baskı ve gerginlik ortamında etkisizleştirilmiş ve hiçbir ciddi faaliyet yürütemez hale gelmişlerdi. Bölgenin değişik yerlerinde Müslüman şahsiyetlere yönelik silahlı eylemler yapılıyor, bazıları gündüz sokak ortasında öldürülüyordu. Öldürülen bu mazlum insanlara PKK'nin korkusundan akrabaları ve yakın arkadaşları dahil hiç kimse sahip çıkamıyor veya taziyelerine gitmeye cesaret edemiyordu.

Sadece Kürdistan'da değil, Kürtlerin yoğun olarak göç edip yaşadıkları İstanbul, İzmir ve Akdeniz gibi yerleşim alanlarında yaşayan Müslüman Kürtler de aynı şekilde PKK'nin baskılarına, tehditlerine ve saldırılarına maruz kalıyorlardı. Buralarda da İslami inanç, düşünce ve faaliyetlerinden dolayı bir çok Müslüman PKK'nin silahlı saldırıları sonucu hayatını kaybetti. Adana gibi metropol bir şehirde PKK'nin saldırısı sonucu vurulan bazı RP mensubu Kürdistanlı Müslümanlar hastaneye kaldırılamadıkları için kan kaybından hayatlarını kaybettiler. Bu mazlum Müslümanlara, bağlı bulundukları RP dahil korkudan kimse sahip çıkamıyor ve cenazelerini kaldıramıyordu. İslami inanç, düşünce ve kimliklerinden dolayı PKK'ye boyun eğmeyip mazlum bir şekilde vurulan bu Müslümanlara

Cemaat, İslami sorumluluğu gereği sahip çıkıp cenazelerini kaldırıyor ve onlar için cenaze merasimi düzenleyerek şer'i görevini yerine getiriyordu.

HİZBULLAH'IN ETKİNLİK SAĞLAMASIYLA PKK'NİN İSLAMİ KESİME YÖNELİK BASKILARI SONA ERDİ

Hizbullah-PKK çatışmasının başlamasından sonra Allah'ın yardımıyla süreç Cemaatin lehine gelişmeye başladı. Korkusuzca ölüme giden şehidlerin kanının bereketiyle, 1992 yılından sonra bölgede PKK'nin sihirli büyüü bozuldu. PKK'nin bölgede etkinliğinin kırılması ve gerileme sürecine girmesiyle halka yönelik baskıları da azalmaya başladı. PKK'nin Cemaate karşı eylem yapamayacak kadar zayıf duruma düşmesi ve Cemaatin bölgede etkinlik kurmaya başlamasıyla sadece İslami kesim değil, bütün Müslüman halk rahat bir nefes aldı. Artık bu Müslümanlar kendilerini sahipsiz ve korumasız görmedikleri gibi, PKK'de eskisi gibi bunlara baskı yapmaya cesaret edemiyordu. Bu dönemden sonra bütün İslami kesimler, İslami inanç ve düşünceleri doğrultusunda korkusuzca kendilerini ifade etme imkanına kavuştular. Karşılaştıkları bireysel, ailevi ve toplumsal birçok sorunlarını, istek ve şikayetlerini Cemaate bildiriyor ve bunların çözümü için yardım istiyorlardı. Cemaat imkanları dahilinde bunların tümüne yardımcı olmaya çalışıyor ve sorunlarının çözümü için çaba gösteriyordu. Cemaatin elde ettiği başarı ve etkinlik neticesinde oluşan ortam Müslüman halka öyle bir güven duygusu vermişti ki, o dönemde PKK'lilerin yoğun olarak bulundukları bazı alanlarda, sade halktan bir çok insan, Cemaatle ilişkileri olmadığı halde, evlerine veya köylerine uğrayan PKK'lilere kendilerini Cemaatten gösteriyor, böylece kendilerini PKK'nin şerrinden koruyor ve can güvenliklerini garantiye alıyordu.

1992 sonrası dönemde Cemaatin bölgede etkinlik sağlamasıyla PKK, eskisi gibi İslami kesime ve İslami şahsiyetlere baskı yapamaz bir duruma geldi. Böylece bölgede yaşayan bütün İslami fert ve gruplar, PKK'nin baskı ve korkusunun kırılmasıyla İslami inanç ve düşünceleri doğrultusunda daha rahat bir şekilde faaliyetlerini yürütme fırsatı elde ettiler. Bu Müslüman fert ve grupların çoğu, Hizbullah-PKK çatışmasının ilk başladığı dönemde PKK'nin baskısından ve korkusundan dolayı Cemaate hiçbir yardımda bulunma cesareti gösteremedikleri halde Cemaat etkinlik sağlayınca, grup farkı gözetmeksizin onlara sahip çıkmaya ve imkanları dahilinde yardımcı olmaya çalıştı. Bu Müslümanlara karşı dolaylı veya dolaysız yaptığı yardımlardan dolayı minnet etmedi ve herhangi bir karşılık da beklemedi. Aynı şekilde, elde ettiği bu güç ve konumunu bu insanlara karşı baskı unsuru olarak kullanma gibi bir basitlik içine de girmede.

HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASI ÖNCESİ VE SONRASI BÖLGEDE SİYASİ PARTİLERİN DURUMU VE CEMAATIN BUNLARA KARŞI TUTUMU

Hizbullah-PKK çatışması öncesi dönemde, PKK ile ilişkili ve anlaşmalı olmayan siyasi partiler bölgede hiçbir etkin faaliyet yürütemiyordu. PKK'nin baskı ve dayatmaları sonucu bu partilerin çoğu etkisiz birer tabela partisi haline gelmişti. PKK ile işbirliği yapmadan veya onayını almadan siyasi partilerin faaliyet yürütmeleri çok zor veya imkansızdı. PKK, kendi paralelinde siyaset yapan parti ve şahısların lehine olacak şekilde bölgedeki legal siyasi faaliyetleri maniple edip yönlendiriyordu. Bu durumdan PKK ile düşünsel yakınlığı bulunmayan veya anlaşma yoluna gitmeyen bütün partiler olumsuz yönde etkileniyordu. Özellikle RP gibi tabanını dindar insanların oluşturduğu partiler bu durumdan daha fazla etkileniyor, faaliyetleri engelleniyor ve PKK'nin hedefi oluyorlardı.

Ancak Hizbullah-PKK çatışması başlayıp Cemaat bölgede etkin bir güç haline gelince durum değişti. PKK ile ideolojik ve siyasi bağları bulunmayan, işbirliği yapmak istemeyen ve o güne kadar değişik baskılar sonucu PKK'nin birçok isteğini kabul etmek zorunda kalan bütün siyasi parti ve şahsiyetler, dolaylı veya dolaysız bir şekilde Cemaatin meydana getirdiği bu yeni ortamdan istifade ettiler. Cemaatin etkin olduğu bu yeni dönemde toplumun bütün kesimlerinden; farklı siyasi partilerden, değişik sosyal gruplardan insanlar, karşılaştıkları sorunlardan dolayı Cemaate müracaat ediyor, istek, sorun ve şikayetleriyle Cemaatin ilgilenmesini ve çözüm getirmesini istiyorlardı. Bunların içerisinde farklı siyasi görüşlerden insanlar, parti

adayları, il ve ilçe yöneticileri ile toplumda tanınmış aileler ve belirgin şahsiyetler dahil her kesimden insanlar bulunmaktaydı. Burada bunların isimlerini ve ilişkilerinin detayını zikretmiyoruz. Ancak şunu diyebiliriz ki, bu insanların değişik münasebetlerle getirdikleri istek ve sorunlarını Cemaat ele alıp değerlendiriyor, kendi mücadele anlayışı, ilkeleri ve programları doğrultusunda çözüme kavuşturmaya ve yardımcı olmaya çalışıyordu.

PKK'nin etkin olduğu dönemde RP, diğer partilere nazaran var olan İslami görünümü, tabanının İslami hassasiyetlere sahip olması, tabanından birçok insanın Cemaate sempatiyle bakması ve çocuklarının Cemaat çalışmaları içinde bulunması gibi nedenlerle, diğer partilere nazaran daha fazla o ortamdan olumsuz yönde etkileniyordu. Cemaatın bölgede etkinlik kazanmasıyla beraber RP, oluşan yeni ortamdan siyasi yönden en fazla istifade eden parti oldu. PKK'nin etkin olduğu ve bölgedeki siyasi faaliyetleri yönlendirdiği dönem olan 1992 öncesinde RP'nin girdiği seçimlerde aldığı oy oranıyla, Hizbullah-PKK çatışmasının başladığı ve Hizbullah'ın bölgede etkinlik kazandığı 1992 sonrası dönemde RP'nin girdiği seçimlerde aldığı oy oranı karşılaştırılırsa, bu iki dönem arasındaki belirgin oy farkı görülecektir. Bu basit karşılaştırma RP'nin aldığı yüksek orandaki oyları ortaya koymakta ve RP'nin bu yeni ortamdan ne derece politik olarak istifade edip çıkar sağladığını göstermektedir. Ayrıca, Cemaatın İslami faaliyetleriyle bölge genelinde oluşan İslami uyanış ve bilinçlenme neticesinde, daha önceki dönemlerde RP'nin oy alamadığı bazı alanlarda yüksek oranda oy aldığı da bir gerçektir. Hizbullah-PKK çatışma sürecinin başlaması ve Cemaatın bölgede üstünlük sağlaması neticesinde, o güne kadar varolan baskı ve korku ortamının son bulması, Cemaatın seçimleri boykot etmemesi

veya belirli bir tercih doğrultusunda tavır koymaması nedeniyle sadece RP değil, o güne kadar PKK'nin paralelinde siyaset yapmayan ve bundan dolayı faaliyetleri engellenen bütün siyasi çevreler de aynı şekilde Cemaatın sağladığı bu yeni ortamdan çok yönlü olarak yararlandılar. RP bunun en bariz örneği olduğu için özellikle belirttik.

Cemaat, bölgede varolan mevcut legal siyasi partilerin hiç biriyle özel bir ilişki içinde olmadı. Hepsine mesafeli yaklaştı. Hiçbir şahıs veya parti lehine tercihte bulunmadığı gibi, özel olarak da kimseyi desteklemedi. Ancak bölgedeki toplumsal ve politik yapıyı göz önünde bulundurarak, toplumdaki politik çekişmelerde taraf olmamak, yanlış anlama ve sürtüşmelere sebebiyet vermemek, Cemaatın etkin olduğu alanları deşifre etmemek, rejimin dikkatini Cemaatin üzerine çekmemek vb. sebeplerden dolayı bilinçli olarak seçimleri de boykot etmedi. Oysa ki, eğer Cemaat isteseydi 1993-1994 yıllarından sonra yapılan yerel ve genel seçimlerin hepsinde aday gösterebilir ve istediği adayları seçtirebilirdi. Ayrıca bu dönemde legal alanda bazı siyasi faaliyetleri de organize edip yönlendirebilirdi. Ancak Cemaat, takip ettiği stratejisi gereği ve başka nedenlerden dolayı o dönemde legal alanda siyasi faaliyetlere girişmedi.

HİZBULLAH-PKK ÇATIŞMASININ NETİCESİ

Bu çatışma, Cemaatin önceden zararları ve sonuçları hakkında öngöründe bulunduğu ve PKK'yi de uyardığı şekilde neticelendi. Yani bu çatışmadan hem PKK ve hem de Hizbullah zarar gördü. Ancak PKK, cepheyi genişleterek iki cephede birden çatışmak zorunda kaldığı için daha fazla zarar eden taraf oldu. Özellikle çatışma öncesi döneme nazaran PKK çok şey kaybetti ve geriledi. Çatışmalar süreci boyunca ortaya çıkan fırsatlardan en iyi faydalanan ve bunları kazanıma dönüştüren TC oldu. TC'ye bu başarıyı sunan, bu çatışmanın başlatıcısı ve sorumlusu olan PKK'dır. PKK, bu şekilde mücadele tarihi boyunca uygulamalarıyla sürekli olarak TC'ye yaptığı hizmetlerine bir yenisini daha ekledi. Bu onun ne ilk ve ne de son hizmetidir. TC'ye daha önemli ve geniş kapsamlı hizmetler sunmaya bugün de devam etmektedir.

Hizbullah karşısında zayıf duruma düşen PKK'nın sadece ülke içinde değil, uluslararası düzeyde de konumu zedelendi. Bu çatışmadan en iyi şekilde istifade eden TC ise, ülke içerisinde konumunu güçlendirmekle yetinmeyerek, uluslararası düzeyde de elini güçlendirecek ve etkin faaliyet yürütebilecek bir konuma ulaştı. Bu güçlü konumunu kullanan TC, Suriye'ye baskı uygulayarak Apo'nun Suriye'den çıkarılmasını sağladı. Bundan sonra yaşanan olaylar ve Apo'nun yakalanıp Türkiye'ye teslim edilmesiyle gelişen süreç, hiç şüphesiz PKK'nın Cemaatle yaşadığı çatışma neticesinde uğradığı prestij kaybı ve içine düştüğü kötü durumdan bağımsız düşünülemez.

Netice itibariyle çatışmalardan yorgun düşen ve önemli oranda güç kaybeden PKK, Apo'nun yakalanması ile telafisi zor bir darbe yedi ve kötü bir sürece girdi. Hizbullah da 17

Ocak 2000 tarihinde, rehberinin şehadeti, binlerce elemanın yakalanması ve önemli oranda arşiv, silah ve mal varlığının ele geçmesiyle ağır bir darbe aldı. Kürdistan’da yıllarca devam eden savaş nedeniyle askeri, ekonomik, siyasi ve toplumsal büyük bir bunalım ve kriz içerisinde çırpınan TC ise, resmi rakamlarla 150-200 milyar dolar, gayri resmi rakamlarla 400-500 milyar dolar para harcayarak kazanamadığı ve kazanmaktan umudunu kestiği, en üst düzey yetkililerinin ağzından “Verelim, kurtulalım” seslerinin yükseldiği zayıf, aciz ve mağlup bir durumdayken, PKK’nin ahmakça Hizbullah’a dayattığı savaşın kendisine sağladığı avantajlar sayesinde bu kötü durumdan kurtulup bugünkü başarılı konuma ulaşma şansını elde etti.

PKK’nin ileriye göremeyen, akıl ve idrak yoksunu, basireti körelmiş, bilinçsiz veya bilinçli politikaları, tavır, tutum ve davranışları sayesinde böyle bir felaket yaşandı. Böylece, tarih tekerrür edip Kürdistan’da, bugüne kadar Müslüman Kürt halkına karşı yapılan ihanetlere PKK tarafından bir yenisi eklenerek, Kürtlerin “Kurmé daré go ne jî darébe zewala daré tune” atasözü bir defa daha doğrulanmış oldu.

TC VE PKK TARAFINDAN BİLİNÇLİ OLARAK SAKLANAN BİR GERÇEK

1992 yılından sonra, yani Hizbullah-PKK çatışma sürecinin başlamasıyla gelişen olaylar neticesinde, bölgede güç dengeleri sarsıldı ve yeni bir durum ortaya çıktı. Bugüne kadar hem TC ve hem de PKK, bu yeni durum ve gelişmelerden ne şekilde, müspet veya menfi yönden etkilendikleri hususunda bilerek suskun kalıyorlar. Bu çatışmalardan ve çatışmalar sonrası oluşan ortamdan kimin nasıl ve ne derece zarar veya fayda gördüğünü itiraf etmeyip gerçekleri saklıyorlar. TC, 1992 sonrası dönemde kazandığı ve elde ettiği başarılarının, Hizbullah-PKK çatışma sürecinin başlaması neticesinde bölgede oluşan yeni ortam ve şartlardan kaynaklandığı gerçeğini açıklamıyor ve bilinmesini istemiyor. Aynı şekilde, PKK'de içine düştüğü kötü durumun nedeninin Hizbullah ile yaşadığı çatışmadan kaynaklandığı gerçeğini açıklamıyor ve bilinmesini istemiyor. Çünkü her ikisi de bu gerçeğin açıklanması durumunda bugüne kadar halka ve mensuplarına söyledikleri yalanlarının ortaya çıkacağından ve gerçeğin anlaşılacağından korkuyorlar.

TC, bu savaşı kaybetmek üzereyken PKK'nin beyinsizliği sonucu Hizbullah'a dayattığı savaşın kendisine sağladığı avantajlar ve imkanlar sayesinde böyle bir başarıyı elde etti. Ancak TC, Hizbullah-PKK çatışması sırtından kazandığı bu başarıyı, bugüne kadar sürekli kendisinin özgücüsüyle kazanılmış bir zafermiş gibi kamuoyuna ilan etti. Sanki daha önce aynı bölgede kötü durumda olan ve hiçbir başarı gösteremeyen kendi silahlı güçleri değilmiş gibi, bu gelişmeyi kendi silahlı güçlerinin başarısı olarak sahiplendi. TC'nin siyasi ve askeri yetkilileri ve polis müdürleri konuyla ilgili her ağızlarını açtıklarında, 1992 sonrasında silahlı

güçlerinin nasıl zafer kazandıklarını, nasıl tekrar bölgede hakimiyet sağladıklarını, terörün kökünü nasıl kurutup zararsız ve marjinal hale getirdiklerini ballandırarak anlatmayı sürdürmektedirler. Akli başında bir insan çıkıp; nasıl oldu da “Verelim kurtulalım” dedğiniz, hiçbir etkinlik gösteremediğiniz, zayıf ve başarısız durumdan bugünkü başarılı duruma geldiniz? diye sormamaktadır.

Aynı şekilde PKK’de, 1992 sonrasında Hizbullah ile girdiği çatışma neticesinde bu kötü duruma düştüğünü itiraf etmek istemiyor. Çünkü, bugüne kadar halka ve tabanına, TC’den ve ona bağlı kontra ve çetelerden aldığı darbeler neticesinde bu kötü duruma düştüğü şeklindeki yalanının ortaya çıkmasından korkuyor. Bu yalanlarının ortaya çıkmaması için bu durumu bilerek gizliyor. Bu gerçeği herkesten çok daha iyi bilen PKK, yaşanan olayları ve bu olaylardan dolayı başına gelenleri doğru tahlil edip değerlendirmeye tabi tuttuktan sonra, kamuoyunun karşısına çıkıp mertçe ve onurluca; bu başarının TC’ye ait olmadığını, kendi taktik ve stratejik hataları sonucu Hizbullah ile girdiği çatışmada başarı gösteremediğinden zayıf duruma düştüğünü, bu çatışma neticesinde bölgede etkinliğinin kırıldığını, yeni ortam ve şartların oluştuğunu, TC’nin bu durumu fırsat bilip kendi lehine kullandığını, TC’nin kendi başarısı olarak gösterdiği bu durumun gerçek anlamda TC’nin başarısı olmadığını itiraf edip bu gerçekleri açıklaması gerekirken, hesabına gelmediği için bilerek bunları gizlemeye devam ediyor. Halen deve kuşu misali başını kuma sokarak gerçekleri görmek veya duymak istemiyor. Bu iki yüzlü ve basit tutumuyla, kendisi dışında Kürdistan’da bir başka gücün olmadığı şeklindeki yalanlarına tabanını inandırmaya çalışıyor.

Bugüne kadar bu konuda sözde gözlemci, uzman, tahlilci, yazar ve yorumcu sıfatıyla yazı yazan, konuşan ve TV programları yapan insanların bir kısmı, TC veya PKK'ye bağlı kişiler olduklarından ve bunların yalan bilgi ve haberleriyle beslendiklerinden, bazıları korktuklarından ve bazıları da bu konuda yeterince bilgi sahibi olmadıklarından dolayı bu gerçeği gündeme getirmemiş ve ele almamışlardır. Böylece bugüne kadar kimse bu konuyu tartışmamış, irdelememiş, üzerinde durmamış ve dolayısıyla bu gerçeğin anlaşılması ve açığa çıkması bu şekilde engellenmiştir.

KÜRT HALK ÖNDERİ(!) GEÇİKEN ŞAHSIN İÇİNE DÜŞTÜĞÜ TRAJİKOMİK DURUM

Korku ve tehlikeden uzak rahat ortamlarda tavizsiz bir devrimci portresi çizen, bütün Kürt örgütlerini ve liderlerini gerici, feodal, işbirlikçi ve uzlaşmacılıkla suçlayan, kendisi ve hareketi dışında hiç kimsenin varlığına tahammül etmeyen, kendisini bütün Kürt halkının önderi olarak gören, her şeyi en iyi kendisinin bildiğini sanıp her konuda ahkam kesen, kendisini peygamberler, tarihi büyük şahsiyetler ve filozoflarla mukayese edip onların yaptıklarından daha önemli işler yaptığını sanıp, “Benden önce Kürt ulusu yoktu. Kürt ulusunu ben yarattım” diyecek kadar sapkınlık içine düşüp kendisini ilahlaştıran, adeta kendisine tapan ve tapılmasını isteyen, kimsenin kendisini anlayamadığını, idrak edemediğini ve kavrayamadığını söyleyerek kendisini eşsiz, ulaşılamayacak olağanüstü bir varlık konumunda gören, kendisine sıfat ve isim seçmede bir türlü karar veremeyen, sadece yüz yüze görüşmelerde değil, telefonla katıldığı TV programlarında dahi kimseyi konuşturmayan veya korku ve heyecandan kimsenin karşısında konuşmaya cesaret edemediği o ceberut serok, ulu önder ve büyük

başkan tebdili mekan edip mevzi değiştirtince, Samiri'nin altın buzağısı gibi büyüü bozulup kuru bir puttan ibaret olduğu ortaya çıktı. Firavunun sihirbazları misali bu büyüye yakalanan belamları ve avenesi de karşılaştıkları bu durum karşısında dillerini yutmuşçasına korku, panik ve şaşkınlık içerisinde kaldılar.

Apo, dayılarının yanına ulaşır ulaşmaz, dili çözülmeye başlayınca; “Benim annem de Türk’tür. Devlete hizmet etmeye hazırım. Bizim bugüne kadar yaptıklarımız yanlış. Bağımsızlık şöyle dursun, özerklik ve federasyon düşüncesinin bile çok yanlış olduğunu, uğruna mücadele verdiğimiz şeylerin çoğunu bugün devletin kendisinin gerçekleştirdiğini, her şeyin devletin eliyle basit bir şekilde halledilebileceğini, bazı yasakların kaldırılması ve bir kısım kültürel hakların tanınmasıyla sorunun çözüleceğini, kendisine imkan ve fırsat tanınırsa PKK’yi rejim partisi, gerillayı da koruculaştırıp TC’nin hizmetine sokacağını ve böylece devleti bu beladan kurtaracağını, demokratik cumhuriyet projesi (nasıl sihirli bir çözümse) çerçevesinde beraber kardeşçe yaşayabileceklerini, eğer bunlar yapılmaz ve kendisine bu imkan verilmezse Hizbullah’ın Kürdistan’da tehlikeli bir şekilde gelişip hakim güç olacağını, dış güçlerin Kürt sorununu kendi kontrollerine alıp, Güneyde bir Kürt devleti kuracaklarını, aynı şeyi Kuzeyde de yapıp TC’yi parçalayacaklarını, Güneydeki Kürtlerin değil ayrı devlet ve bağımsızlık, federasyon düşüncesinden bile vazgeçip kendisinin son versiyonu olan demokratik cumhuriyet projesini esas alan bir çözüm arayışı içinde olmaları gerektiğini, eğer kendisine fırsat tanınır ve görev verilirse, Güney Kürdistan’da da TC’ye sadık bir gulam olarak hizmete hazır olduğunu” söyleyerek, sözde devrimci bir gerilla liderinin yüz seksen derecelik bir dönüşle nasıl bir

cahş olarak halkının karşısına geçtiğini gördük. Bu duruma hiç de şaşırmadık. Sadece, her şeyin aslına rücu ettiği prensibinin bir daha doğrulandığına tanıklık ettik.

Kendisini temsil hakkını böyle bir lidere ve partiye veren insanların nasıl bir zillet durumu yaşadıklarını, nasıl bir musibete düşer olduklarını ve nasıl bir kötü sona doğru sürüklendiklerini böylece ibretle izledik. Böyle bir lider ve böyle bir liderin hayatını kurtarmaya endekslenmiş bir parti, nasıl olur da Kürt halkının temsilcisi ve haklarının savunucusu olabilir? Nasıl olur da bütün bu olup bitenlere rağmen halen bazı insanlar böyle bir lider ve partiye güven duyabiliyor, gelecekleriyle ilgili umut bağlayabiliyor ve Kürt sorununa çözüm getirebileceği beklentisi içerisinde olabiliyorlar? Anlaşılan, bu yirmibeş yıllık trajikomik serüveni bundan sonra da izlemeye devam edeceğiz. “Lideri karga olanın gagası çıkmaz” sözü tam da bu duruma uygun düşmektedir.

Teslimiyet ve ihanet içine düşen böyle bir lideri kurtarmak için partilerini, mensuplarını, mücadele tarihlerini, bütün emek ve kazanımlarını feda eden bu insanların duçar oldukları bu musibeti ve içine düştükleri kötü durum, zillet ve onursuzluğu gördükçe, kahramanca direnerek şereflice şehit olmayı teslimiyete tercih eden, zilleti kabul etmeyip ser verip sır vermeyen bir rehber ve onun varisi bir cemaate tabi olmayı bize nasip ettiği için Rabbimize ne kadar şükretsek yine de azdır.

PKK'YE BİRKAÇ SÖZ VE UYARI

Hizbullah, hiç bir yerli ve yabancı güce bağlı olmayan bağımsız İslami bir harekettir. Mücadeleye başladığı ilk günden şimdiye kadar İslamiliğinden ve bağımsızlığından ödün vermeden yoluna devam edegelmıştır. Çıkış yeri ve mücadele alanı ağırlıklı olarak Kürdistan olup, bu topraklarda çeyrek asırlık bir mücadele tarihine sahiptir. Bağrından çıktığı, içinde cemaatleşip, büyüyüp İslami faaliyet yürüttüğü, maddi ve manevi desteğini gördüğü Müslüman Kürdistan halkı bu mücadele tarihinin canlı şahididir. Bugüne kadar halkı etkilemek, kendisini halka tanıtmak ve kabul ettirmek için alışlagelmiş propaganda araçlarını kullanmadan ve bu araçlara ihtiyaç duymadan, kendisinden emin bir şekilde bir mücadele sürdürmesinin tek nedeni, hem keyfiyet ve hem de kemiyet açısından ulaştığı Cemaat gücü ve bu mücadelesinde büyük oranda desteğini aldığı halkı ile arasında var olan ileri düzeydeki tanışmışlık, itimat, güven ve bağlılık duygusudur.

Başta Kürdistan halkı olmak üzere bütün Türkiyeli İslami gruplar ile Cemaatı tanıyan dost ve düşman herkesin çok iyi bildiği ve şahit olduğu, yakalanan ve sorgulanan Cemaat mensuplarının polisteki sorgu tutanakları ile mahkeme dosyalarının belgelediği, TC'nin eline geçen Cemaat arşivinin açıkça gösterdiği ve ortaya koyduğu gibi Hizbullahi Cemaat, İslami dava anlayışının gereği olarak bugüne kadar hiçbir zaman ve hiçbir ortamda TC ile işbirliğine girmemiştir. Zorunlu olarak PKK ve nifak grubuyla girdiği çatışmalardan TC'nin dolaylı olarak dahi istifade etmemesi için imkanları dahilinde yoğun çaba sarf etmiştir. PKK'nin yaptığı haksızlık, zulüm, karalama, itham, iftira ve kısacası bütün düşmanlıklarına rağmen Cemaat, TC'nin PKK'ye yönelik tutum ve uygulamalarına hiçbir

zaman ve hiçbir şekilde destek vermemiştir. Bunlar açık gerçekler olup, bunun aksini hiç kimse iddia edemez ve ispatlayamaz. Ancak siz, ilk günden şimdiye kadar, sürekli olarak ısrarla Hizbullah hakkında yaptığınız bütün iftira ve karalamalarınızın asılsız ve yalan olduğunu çok iyi bildiğiniz halde bu tutumunuzu sürdürüyor, çıkarınıza uygun düşmediği için gerçekleri kabul etmek istemiyorsunuz.

Yakalanan Cemaat mensupları sorguda size yönelik bilgi vermeleri doğrultusunda çok ağır işkence ve baskılara maruz kaldıkları halde, bunu kabul etmiyor ve bilgi vermiyorlardı. Bu tutum, TC'nin işkencecilerini çılgına çeviriyor ve arkadaşlarımıza vahşice işkence yapmalarına sebep oluyordu. Cemaat mensuplarının bu tavırları bazen hayatlarına mal oluyor, bazen de uzun süreli zindan hayatına mahkum edilmeleriyle sonuçlanıyordu. Arkadaşlarımızla aynı yerde ve aynı zamanda gözaltında bulunan çok sayıda arkadaşınız bu duruma tanıklık etmiştir. İnandığımız ve uğruna mücadele verdiğimiz İslami akidemiz ve cemaatsel ilkelerimiz gayr-ı İslami zulüm rejimleriyle işbirliğine müsaade etmediği için Cemaat mensupları, ağır işkencelere ve baskılara direnerek böyle bir tutum sergiliyorlardı. Bu gerçekleri, PKK'yi hoşnut etmek, ikna etmek veya propaganda olsun diye söylemiyoruz. Sadece bu gerçeklerin herkes tarafından bilinmesini istediğimiz için söylüyoruz.

Aynı bölgenin insanları ve aynı alanda mücadele eden bir hareket olarak hareketinizi ve mücadelenizi ilk günden beri iyi takip etmiş, gözlemlemiş ve tanımışsınız. Sizinle yaşadığımız uzun süreli çatışma dönemi boyunca her türlü zulüm, ihanet, baskı ve insanlık dışı saldırılarınıza maruz kaldık. Bu sayede partinizi ve liderinizi yaşadığımız tecrübelerle iyi bir şekilde tanıma imkanımız oldu. Liderinizin başına gelenlerden dolayı üzölmeye değmeyecek

kadar değersiz bir insan olduğunu çok iyi biliyoruz. Buna rağmen, yakalanması esnasında Türk şovenistlerinin ağızlarından salyalar akıtarak, yamyamlar gibi tempo tutup sevinçten dans etmeleri karşısında, kendisi için olmazsa dahi bir hareket olarak başınıza gelenlere üzüldük. Nitekim, yakalandıktan sonra içine girdiği uzlaşmacı tavrı ve TC ile geliştirdiği işbirliği, kendisi için üzülmeye değmeyecek kadar değersiz biri olduğunu ortaya koydu. Ancak yine de kendisi için değil, onun şahsına veya partinize umut bağlamış, birçok şeyini bu yolda feda etmiş zavallı Kürt insanları için üzüldük.

Cemaate yönelik haksız yere açtığınız savaş ve vahşice saldırılarınıza, sürekli yaptığınız yalan propaganda, iftira ve karalamalarınıza ilaveten, Cemaate karşı TC ile pratikte çok açık bir şekilde işbirliği içine girdiniz. Çatışma süreci boyunca hem yayın organlarınızda ve hem de elemanlarınız vasıtasıyla resmen Cemaat mensuplarını ve faaliyetlerini TC'ye ihbar edip ispiyonculuk yaptınız. Yıllardır yaptığınız bu düşmanlık, yalan ve iftiraya dayalı karalama kampanyanız ve ispiyonculuğunuz yetmiyormuş gibi, TC ile, gizlemeye ihtiyaç duymayacak bir şekilde açıkça ittifak kurup ortak hareket ettiniz. Yıllarca Kürdistan insanına kan kusturan polis şefleri ve çetelerin cenazelerine sahip çıkarak ve bölgenin diğer yerleşim alanlarından insanları toplayıp cenaze törenlerine katılarak gerçek yüzünüzü ortaya koydunuz. TC'ye yaranmak ve sofrasından bir kemik kapmak umuduyla, TC'nin yeni milis gücü olarak polis, Mit, tim ve çetelerle beraber aynı safta yürüdünüz. TC'nin bölge halkı tarafından sahiplenildiğini ve sevildiğini ortaya koymak, TC'ye bağlılığınızı ve sadakatınızı göstermek için kraldan daha fazla kralcı kesilip gönüllü uşaklık yaptınız. Bu

tutumunuzla, rejimin işbirlikçisi bir kontra hareketi olduğunuzu açıkça gösterdiniz.

Ulu başkanınız(!), hiç şüphesiz eğer hedeflerine ulaşmayı başarıp iktidara gelseydi, Kürtlerin Atatürk'ü olacak ve Kemalist rejimin bir asra yakındır yaptığı zulümlerden ve çektiirdiği acılardan daha fazlasını Müslüman Kürt halkına çektirecekti. Bu hedeflerine ulaşmasına gerek kalmadan, çeyrek asırlık mücadele süreci boyunca Müslüman Kürt halkının kanını oluk oluk akıtarak, uygulamalarıyla nasıl eli kanlı bir diktatör olduğunu göstermiştir. Ancak, hem kendisinin yaptığı zulümleri ve hem de yeni keşfettiği ve seksen yıllık Kemalistlerden daha ileri derecede bir heyecan ve aşkla sımsıkı sarıldığı yeni rehberi Atatürk'ün ve Kemalist rejimin bugüne kadar Müslüman Kürt halkına yaptıklarını az görmüş olmalı ki, dayılarına misafir bulunduğu İmralı'da, Laik Kemalist diktatörlere Müslüman Kürt halkının yeniden imhası doğrultusunda yol gösterip akıl vermekte ve danışmanlık hizmeti sunmaktadır.

Yıllardır yaptığınız çok çirkin hizbi kontra yakıştırması, yalan ve iftiraya dayalı ucuz karalama ve ithamlarınıza karşı Cemaat, bugüne kadar sizinle ağız dalaşına girmeye ve açıklama yapmaya tenezzül etmedi. Çünkü sizin mantığınızın “Yalan ve iftira at, tutmazsa izi kalır” mantığı olduğunu bildiğinden, sözlü açıklamalar ve yazılı cevaplarla ikna olacağınıza inanmıyordu. Bundan dolayı, yaptığınız bütün düşmanlıklara, sadece anladığınız tek dil olan eylem diliyle cevap vererek çok sert bir şekilde tepki gösterdi. Yanılmıyorsak Cemaatın bu mesajını da çok iyi aldınız ve anladınız. Ancak, öyle anlaşılıyor ki, geçmişte yaşanan olaylardan ders almaya ve kendinizi düzeltmeye niyetiniz yoktur. Bugüne kadar ki yanlış politikalarınızın çok sayıda

insanınızın hayatına ve Kürt halkına pahalıya mal olduğunu görüp bildiğiniz halde halen akıllanmamış görünüyorsunuz.

Meydanın size kaldığı vehmine kapılıp elinizdeki medya ve iletişim vasıtalarını kullanarak, Cemaat aleyhine yalan ve iftiraya dayalı karalamalarınıza devam ediyorsunuz. Bu ahlak ve alışkanlıklarınızı terk etmeyip bu çirkin tutumunuzu sürdürmeye niyetiniz varsa, -ki öyle görünüyor- geriye dönüp 1991 sonrası Cemaatle yaşadığınız çatışma dönemine bakıp, içine düştüğünüz kötü durumu hatırlamanızda fayda vardır. Eğer bu düşmanca tutum ve yanlış politikayı sürdürmede ısrar ederseniz, uşaklığını yapmak ve gönüllü bir cahş ordusu olarak hizmetine girmek için can attığınız TC'nin de bu sefer sizi kurtaramayacağını çok iyi bilmenizi isteriz.

KÜRDİSTAN KÖKENLİ TÜM PARTİ, GRUP VE HAREKETLERE ÇAĞRI

İslam'ın ilahi mesajının Kürdistan topraklarına ulaşmasıyla beraber İslam dini, Kürt halkının ekseriyeti tarafından kabul edilmiş ve o dönemden günümüze kadar İslam, Kürt halkının inancının ve kültürünün asli unsuru, toplumsal yaşamının, dayanışmasının ve birliğinin mayasını teşkil etmiştir. Uzun süre devletsiz yaşayan Kürtlerin dilini ve kültürünü korumaya ve geliştirmeye yönelik sistematik bir çalışma yapılmadığı gibi, hakim güçler tarafından tümenden yok edilmek istenmiştir. Maruz kaldığı bütün bu kültürel baskı ve saldırılara rağmen Kürt dili, kültürü ve edebiyatının bugüne kadar varlığını sürdürmesinde en etkin rolü Kürdistanlı İslam alimleri ve en büyük hizmeti de Kürdistan İslami ilim merkezleri olan medreseler yapmıştır. Aynı şekilde, Kürdistan'da baş gösteren İslami kıyam veya halk hareketlerinin çoğuna İslam alimleri veya dindar şahsiyetler önderlik etmiş ve bütün bu hareketlerin çoğunda İslam, motor ve lokomotif görevi görmüştür.

Emperyalist sömürgeci güçler ve onların yerli temsilcileri ve uzantıları olan ilhadi ideolojik hareketler, bugüne kadar kültür emperyalizmi ve asimilasyon yoluyla sürekli olarak Müslüman Kürt halkını İslami inanç ve kültüründen uzaklaştırmaya çalışmışlardır. Ancak, bütün bu çabalara ve içinde bulunduğu olumsuz hayat şartlarına rağmen Müslüman Kürt halkı, İslami inanç ve yaşamından koparılamamış, aksine İslam'a bağlılığını muhafaza etmiş ve bu bağlılıkta hiçbir gevşeme göstermemiştir. Müslüman Kürt halkı tarih boyunca kendisine yapılan bütün saldırılara, haksızlıklara, zulüm, işgal, talan ve sömürüye karşı İslam'a sarılarak direnmiş, varlığını, İslami kimliğini, kültürünü,

onurunu ve topraklarını İslami inancından aldığı güç ve kuvvetle savunmuş ve korumuştur.

Büyük çoğunluğu Müslüman olan ve İslam'a bağlılığı ile bilinen Kürt halkının, özgürlük, adalet, insanca yaşam gibi haklı istek ve taleplerini, bu güne kadar çektiği bütün sıkıntı ve yaşadığı sorunların çözümünü modası ve kullanım tarihi geçmiş Marksist-Leninist, Komünist ve Sosyalist ideolojilerde aramak veya böylesi Materyalist ilhadi ideoloji ve sistemlere endekslemek akıl ve mantık dışı bir tutum olup beyhude bir çabadır. Aynı şekilde, Kürt halkı içinde azınlık durumunda olan gayr-ı İslami ideolojik sol parti, örgüt ve hareketler ile bunların liderlerini, Kürt halkının temsilcileriymiş gibi tanıtmak ve göstermek, hakikati yansıtmayan ve Kürt halkının gerçekleriyle bağdaşmayan bir durum olduğu gibi, Kürt halkına hakaret ve onun haklı davasına ve taleplerine de ihanettir.

Bugüne kadar Kürt sorununu Marksist-Leninist ideoloji temelinde ele alıp Kürt halkına bu doğrultuda dayatmada bulunan insanlar, eğer gerçekten Kürt halkı ve onun haklı talepleri için samimi bir endişe taşıyorlarsa, bu tutumlarının hem kendilerinin ve hem de Kürt halkının çıkarlarına uygun düşmediğini görmeleri ve bugüne kadar takip ettikleri bu politikalarını ve düşüncelerini sorgulayıp gözden geçirmeleri gerekir. Herkes bir inanç, ideoloji veya düşünce sahibi olabilir. İsteddiği inanç ve düşünceyi seçme ve ona göre yaşama her insanın hakkıdır. Bu inanç ve düşüncesinin kabul görmesi ve taraftar bulması için propaganda yapabilir ve mücadele de edebilir. Ancak, Müslüman Kürt halkının büyük çoğunluğunun yabancı olduğu ve kabul etmediği inanç ve düşünceleri zorla ve dayatmayla ona kabul ettirmeye, bunu Kürt halkının özgürlüğü ve bağımsızlığı adına yaptığını söylemeye ve bu yol ve ideolojiler dışında

başka bir yol ve ideolojiyle Kürt halkının kurtuluşunun mümkün olmadığını söylemeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Çünkü böyle bir söylem ve düşünce yanlış olduğu gibi, Müslüman Kürt halkının çıkarına olmayan düşmanca bir yaklaşım ve despotça bir tutumdur.

Yakın dönemde yaşanan Hizbullah-PKK çatışmasıyla gelişen süreç ve ortaya çıkan sonuç çok açık bir şekilde göstermektedir ki, Kürt halkının dini olan İslam'a düşmanlık yapılarak ve İslami düşünce temelli Hizbullahi hareket görmezlikten gelinerek kimsenin Kürdistan'da bir şey ortaya koyması, başarı elde etmesi ve hedeflerine ulaşması mümkün değildir. Bu durum, Kürt halkının ve Kürdistan'ın bir gerçeği olup herkesin bu gerçeği görmesi ve kabul etmesi gerekir. Bu çerçevede Kürdistanlı bütün örgüt, parti ve hareketlere şu çağırımı yapıyoruz; Müslüman halkımızın İslami inanç, kültür ve yaşamına karşı düşmanca bir tutum ve tavır içinde olmayan, ilhadi ideolojileri zorla halka dayatmada bulunmayan, Hizbullahi Cemaate karşı komplo ve düşmanlık içerisinde olmayan bütün cemaat, örgüt ve partilerle iyi ilişkiler içerisinde olabileceğimiz gibi, Hizbullahi Cemaatle dostça ilişkiler içinde olmayı ve yardımlaşmayı arzulayan cemaat, örgüt ve partilerle de ortak paydalarda ve asgari müştereklerde buluşabilir ve anlaşabiliriz.

Eğer gerçekten Kürt halkının özgürlüğünü ve kurtuluşunu istiyorsanız, Kürtlerin haklı taleplerini savunma ve bu uğurda mücadele etme düşüncesinde samimiyseniz ve Kürdistanlı hareketler arasında bir çatışmanın olmasını arzulamıyorsanız, Hizbullah gerçeğini görmeli, kabul etmeli ve ona göre hareket etmelisiniz. Bunun aksine hareket edip bu gerçeği görmezlikten gelen, kendileri dışında kimsenin varlığına tahammül etmeyen, kendilerini Kürdistan'ın tek hakimi ve Kürt halkının tek temsilcisi olarak gören, yurt

dışındaki rahat ortamlarında halkının gerçeklerine yabancılaşmış bir şekilde yaşam sürdürüp, halk adına hareket ettiğini zanneden zavallılara da deriz ki; Havanda su dövüyor ve boşuna çabalayıp kendinizi yoruyorsunuz. Bu kafayla hiçbir başarı elde edemeyeceğiniz gibi, hiçbir yere de varamazsınız. Eğer sizler de dahil milyonlarca Kürt insanının gurbet diyarlarında yurtsuz mülteciler olarak, Kürdistan'a hasret ve özlem içinde daha çok bekleyip çile çekmesini istemiyorsanız ve gerçekten samimi olarak Kürt halkının faydasına olacak bir şeyler yapma endişesi taşıyorsanız, Kürt toplumunun İslami gerçeklerini görerek ve Müslüman Kürt halkının sesine kulak vererek bu gerçekler doğrultusunda kendinizi ve örgütlerinizi akıl ve mantık ışığında yeniden bir özeleştirme ve değerlendirmeye tabi tutmanızı tavsiye ederiz.

MÜNAFIKLAR

MENZİL İSİMLİ NİFAK GRUPÇUĞU

Kuran-ı Kerim ve Peygamberimizin hadislerinde nifak ve münafıklar konusu genişçe zikredilmiş olup, konuyla ilgili ayet ve hadislerde münafıkların özellikleri, amelleri, karakterleri, tavır, düşünce ve hareket tarzları hususunda önemli izahatlar yapılmıştır. Aynı şekilde, Peygamberimiz döneminde ve sonrasında yaşanmış nifak olayları ve bu olaylara sebep olan münafık kişilikler hakkında İslami kaynaklarda detaylı bilgiler verilmiştir. Ayet ve hadislerde Müslümanların bunları tanıyıp yaşanan olaylardan ders ve ibret almaları ve nifak tuzağına düşmemeleri için gerekli uyarılar yapılmış, bu beladan sakınabilmeleri için dikkat edecekleri hususlar, uyacakları önemli kural ve ölçüler beyan edilmiştir. Biz burada fıkıh ve itikad kitaplarında nifak ve münafıklarla ilgili detaylı olarak yapılan tarif ve sınıflandırmaları tekrar etmeyeceğiz. Her ne kadar bizim burada örneklendirip üzerinde duracağımız ve izah edeceğimiz nifak çeşidinin itikada taalluk eden tarafları varsa da, genel olarak söz konusu olan grubun, ameli uygulama ve pratiklerini esas alıp bunlara münafık dediğimiz için, konumuza ve tarifimize uygun düşen nifak çeşidi ameli nifaktır.

Menzil grubu hakkında söyleyeceklerimiz gerçeği yansıtmayan ve kesin bilgiye dayalı olmayan dedikodu, duyum ve rivayetlere değil, tam aksine Cemaatın bu grupta bir dönem yaşadığı birliktelik süreci boyunca ve bu süreç sonrasında yaşanan olaylara, kesin ve kat'i bilgi ve kanıtlara dayanmaktadır. Bu grubun tarihçesini, Cemaatle birliktelik sürecinin nasıl başladığını, bu süreç boyunca sergiledikleri tutum, davranış ve pratik uygulamaları, bu birlikteliğin son

bulmasına neden olan söz ve eylemleri, birliktelik sürecinin son bulmasıyla meydana gelen gelişmeler, ihtilafların çatışmaya dönüşmemesi için Cemaat tarafından yapılan girişimler, çatışmaların nasıl ve neden başladığı, çatışmaların sebep olduğu zararlar, çatışmaların neticesi ve ulaşılan nokta gibi önemli olayları ve gelişmeleri detaylıca izah edip, bu grubun seyir çizgisini göz önüne sererek tanıtmaya çalışacağız.

Bu grupla yaşanmış bütün olayları tüm detaylarıyla en ince noktasına kadar bu kitapta dile getirmek mümkün değildir. Çünkü, böyle uzun bir süreç içerisinde yaşanan bütün olayları detaylarıyla izah etmeye kalkışırsak, konuyla ilgili başlı başına geniş hacimli bir kitap yazmak gerekecek. Bundan dolayı burada sadece kısaca ve öz olarak, bu grubun sebep olduğu önemli olayları gelişim seyrine göre ana hatlarıyla açık ve anlaşılır bir şekilde izah etmeye çalışacağız. Böylece bu gerçekleri okuyup gören herkes bu gruba niçin nifak grubu dediğimizi, bunlara bu ismi takmakta haklı olup olmadığımızı, eğer böyle bir vasıflandırmayı hak etmişlerse bu nifakın İslam'ın tarif ettiği hangi nifak çeşidine uygun düştüğüne kendileri karar verecekler.

Bu açıklamalarımızla her şeyin net bir şekilde anlaşılmasını ve gerçeklerin ortaya konulup İslami kamuoyunun aydınlanmasını amaçlamaktayız. Çünkü, anlatacağımız bu gerçekler geçmişte yaşadığımız ve yeterince zarar gördüğümüz olaylarla ilgili olup, bugün bizim için kapanmış ve sorun olmaktan çıkmıştır. Bunun için, bu konuyu gündeme getirmemizde Müslümanları bilgilendirmenin dışında hiçbir niyet ve kastımız yoktur. Dileğimiz bu gerçekler okunduktan ve görüldükten sonra nifak grubunun gerçek mahiyetinin ve iç yüzünün bütün

Müslümanlar tarafından anlaşılmasıdır. Böylece, bugüne kadar yanlış bilgilenme veya bilgisizlik sonucu, Cemaate karşı söz, tavır ve davranışlarıyla zulüm ve haksızlık yapmış olan insanların hatalarını anlayıp bu hata ve yanlışlarından dönmeleridir.

NIYE BAŞKA HİÇ KİMSEYE DEĞİL DE BU GRUBA MÜNAFİK DEDİK?

Cemaatin uzun süreli mücadele hayatı boyunca değişik dönemlerde cemaatsel faaliyetler içerisinde Cemaatin yöntem ve hedeflerini kavramada zorluk çeken, her merhalenin beraberinde getirdiği yeni şartlara uygun yaşam biçimine adapte olamayan, Cemaatsel prensipleri anlama, kavrama ve bunları hayata geçirip pratize etmede başarısız kalan, sürekli gelişen mücadelenin beraberinde getirdiği dönemsel zorluklara katlanamayan, Cemaatin hızlı ilerleyişine ayak uyduramayan veya değişik nedenlerle Cemaatle görüş ve düşünce ayrılığı içine düşen ve bütün bu farklı sebeplerden dolayı Cemaatten ayrılan birçok insan olmuştur. Bu fertlerin çoğunun haklı neden ve gerekçeleri olmadığı halde, bu ayrılışlarından dolayı Cemaat tarafından münafıklık veya başka gayr-ı İslami bir isim veya vasıfla nitelendirilmemiş, itham edilmemiş ve düşman olarak da görülmemişlerdir.

Aynı şekilde, Türkiye genelinde Cemaate karşı düşmanca diyebileceğimiz bir tutum içinde olan, bu doğrultuda tavır ve davranış sergileyen, basın ve yayın yoluyla veya gizlice özel mahfillerde Cemaatı acımasızca eleştiren, kıskançlık, kin, garaz, cehalet veya kavrayışsızlık gibi değişik nedenlerle Cemaat aleyhine gizli veya açık faaliyet yürüten başka kişi veya gruplar da vardı. Bütün bunları tanımamıza ve bunların yaptıklarından haberdar

olmamıza rağmen, bu kişi ve grupları münafıklıkla veya başka gayr-ı İslami vasıflarla itham etmediğimiz gibi, bu tavır ve tutumlarından dolayı bu insanlara karşı maddi güç kullanarak çatışma yolunu da seçmedik.

Gerek Cemaatten ayrılan, gerekse Cemaatle beraberlikleri olmayıp Cemaat aleyhtarlığı ve düşmanlığı yapan söz konusu bu fert ve gruplar, hem keyfiyet olarak ve hem de kemiyet olarak nifak grubu diye isimlendirdiğimiz Menzil grupçuğundan daha ileri ve daha gelişkin durumdaydılar. Neden söz ve eylemleriyle Cemaate zarar verip faaliyetlerini engelleyen ve Cemaat için önemli derecede sorun teşkil eden bu fert ve gruplar münafık olarak nitelendirilmedi ve düşman muamelesine tabi tutulmadı da, bunlara nazaran hem keyfiyet ve hem de kemiyet açısından niteliksiz ve küçük kalan Menzil, nifak grubu olarak nitelendirildi? Bu isimle vasıflandırılmasına ne sebep oldu? Neden bu grupla ihtilaf ve ayrılıklar yaşandı? Bu ihtilaflar çatışmaya ve düşmanlığa nasıl dönüştü ve bu noktaya nasıl gelindi? Bütün bunlar bilinmeden ve bu sorular cevap bulmadan bu konunun anlaşılması mümkün değildir.

Bütün bu olup bitenlerin ve yaşananların bir illeti, bir delili, bir mantığı, bir izah şekli ve hepsinden öte İslami bir dayanağının olması gerekir. Yukarıdaki soruların cevap bulması ve net olarak anlaşılması için bu grubun ve bu grupla yaşanan olayların detaylı bir şekilde bilinmesine ve izah edilmesine ihtiyaç vardır. Bütün bunlar bilinmeden ve açıklığa kavuşmadan bu konuda fikir ve kanaat sahibi olmak mümkün değildir. Bundan dolayı, yaşanan olayları tarihi seyrine göre ana başlıklar şeklinde ele alıp izah edeceğiz. Bunlar yapıldıktan sonra bunları okuyan Müslümanların ve ilgi duyan herkesin bu konuda bir fikir ve görüş sahibi olması veya bir karara varması daha kolay olacaktır. Gizli ve

aşıkâr, gelişen her şeyi en iyi bilen ve gören Rabbimizden dileğimiz, bütün Müslümanlara hakkı hak olarak gösterip ona tabi olmayı, batılı da batıl olarak gösterip ondan sakınmayı nasip etmesidir.

MENZİL GRUBUNUN TARİHÇESİ HAKKINDA KISA BİLGİ

1980 öncesi dönemde birçok yerde olduğu gibi Diyarbakır'da da bazı Müslüman fertlerin maddi desteğiyle o zamanın şartlarında İslami kesimin kitap, dergi vb. kültürel ihtiyaçlarını gidermek ve aynı zamanda Müslümanların uğrak yeri ve adresi olması için Menzil isimli kitapevi açılmıştı. O dönemde, bu kitapevi çevresini teşkil eden bu grup, sanat-edebiyat çevresi olarak bilinen metropollerdeki bazı edebiyatçı, şair, yazar çevreleri ve yayınevleriyle irtibatlı ve bu çevrelerin çıkardığı kitap, dergi vb. kültürel ürünlerinin satıcısı ve pazarlayıcısı olarak tanınırdı. Aynı zamanda, o dönemde kitapevi sayısı az olduğundan bu kitapevi, Diyarbakır'a dışarıdan gelen misafirlerin, buraya görev icabı gelen memurların ve okumaya gelen öğrencilerin de uğrak yeri idi.

Hem yapısal ve düşünsel özelliklerinden, hem de bireysel ve ahlaki özelliklerinden dolayı o dönemde gerek Diyarbakır merkezinde ve gerekse de bölgedeki diğer İslami şahıs ve gruplarla aralarında bir kaynaşma ve sıcak ilişki bulunmamaktaydı. Hem savundukları fikirler ve hem de kendilerinin dışındaki Müslümanlara karşı tavır, tutum ve davranışlarından dolayı varolan İslami grup ve şahıslar tarafından sevilmiyor ve sert bir şekilde eleştiriliyorlardı. Bu kitapevinin faaliyete geçmesinde sermayesi olan ve bu grubun faaliyetleri içinde yer alan bir çok Müslüman, sonraki dönemlerde bu gruptan ayrıldı. Ayrılan bu insanların

bir kısmı ise sonradan Cemaatle beraber oldu. Bu grup, Fidan Güngör çevresi veya kitapevinin isminden dolayı Menzil Grubu olarak biline geldi.

1980 sonrası dönemde, özellikle 1979 İslam inkılabıyla beraber, Ortadoğu ve İslam dünyasında meydana gelen gelişmelere paralel olarak Türkiye’de de İslami kesimde çok yönlü kültürel ve düşünsel bir aktivite ve hareketlilik dönemi yaşandı. O güne kadar savunulan düşünce, takip edilen hareket ve mücadele yöntemlerini ciddi anlamda sorgulama, tartışma ve eleştirme süreci içine girildi. Bu teorik ve düşünsel canlılık, okuma, tartışma ve eleştiri süreci sonucunda birçok fert ve grupta yapısal ve düşünsel değişiklikler meydana geldi. Böylece, o döneme kadar devam eden düşünsel ve grupsal bazı birliktelikler son buldu. Yeni süreçle beraber farklı ve yeni yapısal ve düşünsel birliktelikler ortaya çıktı. Bu gelişim ve değişim sadece Kürdistan ve Türkiye’ye has bir şey değildi. İslam coğrafyasının birçok yerinde aynı şekilde farklı boyutlarda teorik ve düşünsel bir gelişim, değişim ve yenilenme yaşıyordu.

Yaşanan bu sürecin neticesinde her yerde ve her kesimde meydana gelen düşünsel ve yapısal değişim ve gelişmelere paralel olarak Menzil grubu da özellikle teorik ve düşünsel açıdan bir değişime uğradı. Bu değişiklik ve yeniliği söylemleriyle ifade etmeye ve göstermeye çalışıyorlardı. Ancak, her ne kadar teorik ve düşünsel bir değişiklik olduysa da, yapısal ve grupsal özelliklerinde bir değişiklik olmadı. Eskisi gibi diğer İslami grup ve fertlerle ilişkilerinde soğukluk ve kopukluk devam ediyordu. Bu dönemde de yine Diyarbakır şehir merkeziyle sınırlı, Menzil kitapevi çevresinde kümelenmiş küçük bir grup olmaktan öteye geçemediler. Bir hareket olmaktan çok bir arkadaş veya

mahalle grubu görüntüsü vermekteydiler. Kendileri de bu durumdan kurtulmak ve bu görüntüyü değiştirmek için pratikte bir çaba ve gayret göstermiyorlardı. Aynı şekilde, hem Diyarbakır merkezindeki ve hem de bölge genelindeki Müslümanların bu gruba bakışlarında da ciddi bir değişiklik söz konusu olmadı. Birçok Müslüman fert ve grup tarafından Fidan'ın şahsına ve bu gruba yönelik ağır eleştiri ve ithamlar yapılıyordu.

CEMAATLE BÜTÜNLEŞME ÖNCESİ GELİŞMELER

1983 yılından sonra Cemaat faaliyetlerinin ağırlıklı olarak Diyarbakır'da yoğunlaşması, Cemaat ileri gelenlerinin buraya yerleşmesi, Diyarbakır'ın Cemaat faaliyetlerinin ve kültürel etkinliklerinin merkezi durumuna gelmesiyle beraber, bütün İslami gruplarla sıcak bir ilişki ve diyalog ortamı oluştu. Mevcut diğer gruplarla olduğu gibi Menzil grubuyla da aynı şekilde karşılıklı bir ilişki ve diyalog yaşandı. Bu ilişkiler, karşılıklı ziyaretleşme, sohbet ve fikir alışverişi şeklinde oluyordu. Bu görüşme ve sohbetlerde, İslami hareketin karşı karşıya bulunduğu yerel ve evrensel sorunlar ve özellikle o dönemde İslami kesimin gündemini teşkil eden birçok yeni konu ve sorun etrafında yoğun ve hararetli sohbet ve tartışmalar yapılıyordu. Bu teorik ve düşünsel tartışmalar fikri gelişim ve bilinçlenmeye sebep olduğu gibi, Müslümanlar arasında bir iletişim ve diyalog ortamı da meydana getiriyordu. Hem bu grupla ve hem de diğer fert ve gruplarla değişik düzeylerde farklı münasebetlerle bu görüşmeler, İslami kardeşlik ve dostluk çerçevesinde devam etti.

Genelde bütün Müslümanlar ve özelde İslami gruplar arasında olması gereken ilişki ve kardeşlik hukukuna

verdiğimiz önem sebebiyle hiçbir zaman ilişkilerimizde İslam kardeşliğini zedeleyici ve kardeşlik hukukuna aykırı bir tavır veya tutum içinde olmadık. Müslümanlar arası ilişkilerde grup veya cemaat taassubuyla hareket etmedik. Grupsal ayrılıkların taassuba dönüşmemesi ve İslam kardeşliğini zedelememesi için özen gösterdik. Bu grupla geliştirdiğimiz ilişkilerde, bu grubun bize rakip veya alternatif olması gibi bir kompleksimiz veya bu ilişkilerden zarar görürüz gibi bir endişemiz hiçbir zaman olmadı. Böyle bir anlayış veya endişeyi gerektirecek bir durum da yoktu. Çünkü bu grup, yapı olarak Cemaate rakip veya alternatif olabilecek bir konumda değildi. Diyarbakır'daki ve diğer yerlerdeki Müslüman fert ve gruplarla olduğu gibi, bu grupla da İslami kardeşlik ve dostluk hukuku gözetilerek ilişkilerimizi sürdürmeye devam ettik. Yapı olarak ayrı organizasyonlar olmamıza rağmen, samimi ilişkilerimiz süreç içinde daha da gelişti.

Müslümanların küçük gruplar halinde dağınık ve bölünmüşlük içinde olmaları, asli ve temel önemli konuları gözardı edip tali ve fer'i meselelerle uğraşıp bu yüzden birbirleriyle çekişme ve sürtüşme içine girmeleri samimi bütün Müslümanları rahatsız ediyordu. Hatta İslami gruplar arasında yaşanan bu kısır döngü ve çekişmeler birçok insanın İslami faaliyetlerden uzaklaşmasına sebep oluyordu. Müslümanların ayrılığından rahatsızlık duyan ve her fırsatta bu rahatsızlığını dile getiren, sürekli olarak İslami grupların vahdet içinde olması gerektiğini söyleyen ve bu isteklerini değişik yollarla Cemaate bildiren çok sayıda Müslüman vardı. Bu istek ve talepler, hem Cemaat mensuplarından ve hem de Cemaatle organik ilişkileri olmayan çok sayıda samimi Müslüman'dan geliyordu.

Daha önce bu grupla birlikte olmuş, değişik düzeylerde bu grubun faaliyetleri arasında yer almış ve sonradan Cemaatın bölge genelindeki faaliyetlerini görüp tanıyınca Cemaatle beraber olmayı tercih eden arkadaşlarımız vardı. Ayrıca, her iki tarafı da çok iyi tanıyan ve çok yakın dostluk ilişkileri geliştiren ve kendilerine saygı duyulan bazı İslami şahsiyetler, her iki tarafla yakın ve samimi ilişkilerini sürdürüyorlardı. Özellikle bu Müslümanlar; “Aranızda temel itikadi, düşünsel ve siyasi konularda ciddi bir ayrılık yoktur. Aynı amaç ve gaye için mücadele ediyorsunuz. Hedef Allah rızası ve İslam’a hizmet olduğuna göre, Müslümanların küçük de olsa güçlerini birleştirip vahdet içinde olmaları gerekir. Böyle bir vahdet ve bütünleşmenin daha faydalı ve hayırlı olacağını ve güzel bir örnek teşkil edeceğini” söyleyerek, bu grupla birlikteliğin oluşması için Cemaate ısrarlı tekliflerde bulunuyor ve bu doğrultuda yoğun çaba sarf ediyorlardı.

Söz konusu İslami şahsiyetler, bizden önce veya eş zamanlı olarak Menzil’e de bu taleplerini bildirmiş ve bu doğrultuda teklifler götürmüşlerdi. Bize teklif getirilince Menzil’in bu teklifi kabul ettiğini, bu işe hazır olduğunu, böylece eğer bu iş olmazsa Cemaatın sorumlu olacağını söyleyerek ısrarlı tutumlarını sürdürdüler. Bu haklı taleplere Cemaat, duyarlılık göstererek olumlu cevap verdi. Çünkü Cemaat, sadece Menzil grubuyla değil, aynı düşünce, gaye ve hedefler uğruna mücadele eden, aynı mücadele yöntemlerini benimseyen ve benzer cemaatsel ilkelere sahip olan, temel itikadi konularda ayrılığı bulunmayan bütün Müslüman fert ve gruplarla böyle bir birlikteliğin olmasını arzuluyordu ve bunu İslami bir görev olarak biliyordu.

İki grup arasında daha önce varolan ve devam eden samimi ilişkiler bu yoğun girişim ve çabalar neticesinde daha

da gelişerek sıcak bir yakınlaşma ortamı meydana getirdi. Kendilerinin de böyle bir bütünleşme isteği içinde olduklarını beyan etmeleri ve bu doğrultuda tavır ve tutum sergilemeleri sonucu böyle bir bütünleşmeye karar verildi.

BİRLİKTELİK SÜRECİNİN BAŞLAMASI VE BİRLİKTELİĞE BAKIŞIMIZ

Geçmişte bazı İslami gruplar arasında, İslami endişelerle, iyi niyetli olarak yapılan bazı vahdet girişimlerinin kısa süre sonra başarısızlığa uğradığını, başarısızlıkla sonuçlanan bu denemelerin sonradan taraflar arasındaki ihtilafları düşmanlığa kadar tırmandırdığına şahit olmuştuk. Cemaat, daha önce İslami grupların bu konuda yaşadığı acı tecrübeleri de göz önünde bulundurarak İslami gruplar arasında koalisyon, sınırlı ittifak, program birliği, eylem birliği, maddi ortaklıklar vb. sun'ı, geçici, kerhen, göstermelik ve yüzeysel birlikteliklere karşıydı. Bu doğrultuda yapılan şartlı beraberlik ve birleşme tekliflerine sıcak bakmıyordu. Böylesi birlikteliklerin arzulanan vahdeti sağlayamayacağını, verimli ve uzun ömürlü olmayacağını, böyle işlerle uğraşmanın Müslümanları oyalamak ve zaman öldürmek olduğunu düşünüyordu.

Herkesin kendisini sıfırlayarak hiç bir gizli hesap ve niyet taşımadan, aynı akide, amaç, gaye ve hedefler temelinde samimi olarak bir araya gelerek, Allah rızasını gözeterek takvayı esas alıp, sadece dava endişesiyle, şuurlu ve bilinçli bir şekilde bir yapının taşları gibi birbirine kenetlenerek, adeta et ve kemik gibi iç içe geçmiş, tamamen gönüllü ve ilkeli bir bütünlük ve birliktelik arz eden bir anlayış ve pratik neticesinde bir vahdetin olabileceğine inanıyordu. Bu grupla birleşme ve bütünleşme söz konusu olunca Cemaat, bu işin ilk günden itibaren ancak böyle bir inanç ve anlayışla, samimiyet ve içtenlikle, ön yargılardan ve basit grup çıkarlarından uzak bir şekilde olabileceğini düşünüyordu. Cemaat, bu inanç, düşünce ve bakış açısıyla meseleye yaklaşım göstererek bu beraberliği kabul etti. Yani

bunu kabul edince farklı iki grubun ittifakı, koalisyonu, şartlı birlikteliği değil, sanki çalışmanın ilk gününden beri süregelen bir birliktelikmiş gibi bu işi ele alıp bu süreci başlattı. Tamamen iç içe geçmiş, hiçbir ayrılık ve ikilik düşüncesi taşımayan bir anlayışla işe koyuldu.

Bu grubun çalışmaları genel olarak Diyarbakır şehir merkeziyle sınırlıydı. Diyarbakır dışında bireysel bazı ilişkiler dışında grupsal anlamda bir çalışmaları yoktu. Bundan dolayı bu bütünleşme süreci başlayınca, özellikle şehir merkezinde o günden sonra yürütülecek faaliyetlerin organizesi hususunda kendileriyle üst düzeyde istişari görüşmelere başlandı. Bu özel oturumlarda yapılan görüşmeler ve istişareler neticesinde Diyarbakır'daki faaliyetlerde yeni bir düzenlemeye gidilmesi kararı alındı. Bu yeni düzenleme gereği bu grubun varolan çalışmaları Cemaatin Diyarbakır'daki çalışmasıyla beraber yeniden ele alınıp yeni bir organizasyona gidildi. Bütünleşen bu iki yapının tabanları yeniden gözden geçirilerek, sanki eskiden beri süregelen tek bir çalışmaymış gibi görev ve sorumluluklar belirlendi. Böylece bu yeni düzen ve yapılanmayla faaliyetlere yeni bir şekil kazandırıldı. Hem bu yapısal düzenlemeler yapılırken, hem bu düzenlemeler uygulamaya konulurken ve hem de birliktelik süreci boyunca, sürekli olarak bu grubun ileri gelenleriyle düzenli, programlı ve periyodik görüşmelerimiz hiç aksamadan devam etti. Samimi bir ortamda yapılan bu görüşmelerde çalışmalar üzerine istişareler yapılıyor ve faaliyetlere yön veriliyordu.

BİRLİKTELİK SÜRESİNCE CEMAATIN SAMİMİ TAVRI

Cemaat, Müslümanların vahdet içinde daha güçlü ve kuvvetli bir şekilde varlık gösterebileceklerini, dağınık ve küçük gruplar halinde kalmaları durumunda güç ve enerjilerini boşuna heder edeceklerini, bundan dolayı aynı düşünce, amaç ve hedefler doğrultusunda mücadele eden, temel ve asli konularda görüş ayrılığı olmayan fert ve grupların, cüz'i ve fer'i meselelerdeki ayrılık ve ihtilaflarını bir kenara bırakıp, bu temel ve asli konular etrafında bir araya gelmeleri gerektiği inancındaydı. Cemaat, bu inancı ve İslami sorumluluğu gereği hiçbir çıkar ve ikbal endişesi taşımadan, samimi bir tavır sergileyerek bu birliktelik sürecini başlattı. Bu grubun mahalli, lokal ve küçük bir grup olmasına bakmaksızın, sadece İslami vahdete verdiği önemden dolayı böyle bir bütünleşmeyi kabul etti.

Bu inanç, samimiyet ve dürüstlüğünü bu birliktelik süreci boyunca hep korudu ve devam ettirdi. Bundan dolayı bu bütünleşme süreci boyunca hiçbir zaman bu birlikteliği bozucu en ufak bir tutum ve tavır sergilemedi. Bu birliktelik anlayışına aykırı veya bunu bozacak davranışlardan özenle kaçındı. Bu işten zarar görme kaygısı taşıyarak, grup çıkarlarını gözetme gibi gizli bir niyeti veya planı hiçbir zaman olmadı. Cemaatin, İslami endişe ve sorumluluk anlayışı dışında gizli kapalı hiçbir düşünce, niyet ve hesabı olmadığı gibi, bu birliktelik süreci boyunca bu samimi ve sorumlu tutumun aksini gösterecek hiçbir tavır, uygulama ve davranışı da olmadı.

Cemaatin, bu süreç boyunca İslami vahdet ve kardeşliğe aykırı veya bu süreci bozacak hiçbir niyetinin olmadığı, bir taktik icabı grupsal çıkarları için bu işe girişmediğinin en bariz kanıtı, bu grupla beraber olan Zeki Savaş'ın

bütünleşme sürecinin başlamasıyla, Dicle Üniversitesi ve bütün Diyarbakır'ın öğrenci işleri sorumluluğuna getirilmesidir. Diyarbakır'da üniversitede okuyan ve Diyarbakır Cemaat faaliyetleri içinde olan birçok kardeşimiz, Cemaatin değişik alanlarındaki çalışmalarının içerisinde çıkıp gelmişlerdi. Bunlardan bazıları geldikleri yerlerdeki Cemaat faaliyetleri içinde değişik alanlarda sorumluluk almış kişilerdi. Cemaat, bunları çok iyi tanıyor ve vereceği her görevde kendilerine güveniyordu. Bu kardeşlerimiz Menzil grubunu ve bu gruba bağlı şahısları hiç tanımadıkları halde direkt Zeki Savaş'ın sorumluluğuna verildiler. Aynı şekilde yıllarca Diyarbakır merkezinde Cemaatin faaliyetleri içinde bulunan ve halen değişik alanlarda bu faaliyetlerini sürdüren yüzlerce öğrenci, yeni düzenlemeyle Zeki Savaş'ın sorumluluğu altında cemaatsel çalışmalarını yürütmeye başladı. Cemaat faaliyetleri içerisinde sorumlu düzeyinde yer alan, tecrübe, yaş, kültür ve mücadele içerisindeki geçmişleriyle bu göreve daha uygun birçok Cemaat mensubu olmasına rağmen, böylesine önemli bir sorumluluk Zeki Savaş'a verildi.

Hiçbir ayrılık düşüncesi ve grup çıkarı gözetilmeden, sadece İslami davanın çıkarı ve geleceği düşünülerek; “Kendisi yerlidir, alanı daha iyi tanıyor, üniversiteyi bitirdikten sonra Diyarbakır'da kalacak, mücadele içinde yetişsin, gelişsin ve tecrübe kazansın” düşüncesiyle hareket edilip böylesi önemli bir görev Zeki Savaş'a verildi. Cemaat, onun Menzil grubuyla olan beraberliğini ve geçmişini bilerek, ancak bunu göz önünde bulundurmadan, isteyerek kendisine bu görevi verdi. Bunun gibi o grup içerisinde olan birçok kişiye de aynı şekilde değişik düzeylerde önemli görevler verildi. Bu görevlendirmeler yapılırken önceden bu konuda karşılıklı bir mutabakat veya anlaşma söz konusu

değildi. Çok tabii bir şekilde, sadece dava endişesiyle hareket edilerek, grup taassubundan tamamen soyutlanmış samimi bir yaklaşımla böyle bir görevlendirme yapıldı.

Eğer Cemaat bu işe girişince sadece kendi çıkarını düşünseydi, art niyetli, hesaplı veya ön yargılarla meseleye yaklaşıyorsa, bu şekilde samimi davranmaz ve böylesine önemli sorumlulukları bu grubun elemanlarına bırakmazdı. Özellikle Cemaatin o dönemde bölgenin tümünü kapsayan etkin faaliyetleri, kuşatıcılığı ve büyüklüğü göz önünde bulundurulursa, hem keyfiyet ve hem de kemiyet olarak böylesine küçük bir gruba ihtiyacının olmadığı daha açık ve net bir şekilde görülecektir. Ayrıca, eğer Cemaat, İslami sorumluluk ve dava endişesi taşımadan sadece bir taktik veya plan gereği böyle bir birlikteliği kabul etseydi bu şekilde samimi davranmazdı. Bu grubu etkisiz hale getirmek, faaliyetlerini engellemek veya Cemaat potası içinde eritmek için başka yollara başvuru olabilirdi. Ancak dürüst ve samimi hareket ettiği için bu yolların hiçbirisine tevessül etmediği gibi, bu dürüstlüğün aksini ortaya koyacak hiçbir uygulaması da olmadı.

BİRLİKTELİK SÜRESİNCE BU GRUBUN ART NİYETLİ VE MÜNAFIKÇA HAREKETLERİ

Bu grubun böylesine önemli ve hayati bir mesele olan bu birliktelikte dürüst ve samimi olmadığı, ilk günden itibaren hesaplı ve kötü niyetli olarak böyle bir yaklaşım içinde olduğu, bir müddet sonra su yüzüne çıktı. Cemaatin, dava endişesiyle, İslam'a hizmet etmeleri ve çalışmalar içinde yetişip gelişmeleri için kendilerine verdiği yetki ve sorumlulukları, sunduğu fırsat ve imkanları su istimal edip, süreç boyunca münafıkça ve sinsice kendi grupçuklarının çıkarı doğrultusunda ve Cemaatin aleyhinde kullandıkları

anlaşıldı. Cemaatin kendilerine hazırlayıp sunduğu bu ortam ve imkanları ganimet bilip, kendilerine bırakılan sorumluluk alanlarında her türlü fitne, bozgunculuk, tahrip ve nifak çalışması yaptıkları net olarak ortaya çıktı.

Meğer beraberlik süreci boyunca İslam’a hizmet etsinler diye kendilerine bırakılan faaliyet alanlarında muhatap oldukları insanlara, sanki var olan ve gelişen bu mücadele ve imkanlar kendi grupçuklarının eskiden beri süre gelen çalışmasının devamı ve semeresiymiş şeklinde bir görüntü vererek, kendilerini olduğundan farklı lanse ederek, yaklaştıkları ve ilgilendikleri insanlara davayı ve mücadeleyi değil, kendilerini anlatıp, kabullendirip sevdirmeye ve etkinlik kurmaya çalışmışlar. İslami endişe, samimiyet, takva ve davaya hizmet anlayışından uzak bir şekilde hareket edip, hedef aldıkları kişi veya kişilerin bireysel ve psikolojik durumlarını, bu konulardaki bilgisizlik ve tecrübesizliklerini kendi şeytani emelleri için istismar ederek, ortamı uygun gördüklerinde fırsatı değerlendirip bu insanları Cemaatten koparmak için münafıkça yaklaşarak bozgunculuk yapmışlar.

Bu şekilde, süreç boyunca yaptıkları nifak ve bozgunculuk faaliyetleri neticesinde kendilerince müsait buldukları veya kendi grupçuklarına kazandırabileceklerine inandıkları herkese münafıkça yaklaşıp; “Gerçek anlamda biz farklı ve birbirinden ayrı iki cemaatiz. Varolan bu çalışma ve faaliyetler bizim eskiden beri devam eden grubumuzun çalışmasıdır. Durumunuzun ve geleceğinizin netlik kazanması ve çalışmaların çakışmaması için bu iki Cemaatten birisiyle beraber olma hususunda kararınızı vermeniz ve tercihinizi yapmanız gerekir” diyerek bu insanları iki seçenekten birini tercihe zorlamışlardı. Bu grubun bu tür tekliflerine muhatap olan Müslümanların çoğu

Diyarbakır'a üniversiteye ilk geldiklerinde, ya geldikleri yerlerdeki Cemaat çalışmaları içinden geliyorlardı veya Cemaat mensupları ve dostlarının tavsiyeleri üzerine direkt Cemaatin Diyarbakır'daki yapısına, kendileriyle ilgilenilsin diye gönderilen insanlardı. Bunlardan bir kısmı ise, bu bütünleşme süreci öncesinde üniversiteye gelen, Diyarbakır'da Cemaatin öğrenci evlerinde kalan ve programlarına katılan öğrencilerdi. Bu şekilde teklif götürdükleri insanların çoğu önceden iki ayrı grup çalışmasının olduğunu ve sonradan bu iki grubun böyle bir bütünleşmeye gittiğini bilmiyorlardı.

Bu olaylara şahit olan ve böyle bir teklifle karşılaşan bazı Müslümanlar ise, bunların yaptıklarının ve söylediklerinin doğru olmadığını, gerçeğin tamamen bunun aksi olduğunu bildiğinden, büyük bir üzüntü ve moral bozukluğu içinde durumu Cemaate bildirdiler. Olayların gelişimini ve bu grubun tarihçesi hakkında bilgiye sahip olmayan, böyle bir ayrılık ve ihtilafın olabileceğini hayal bile etmeyen bir çok Müslüman ise, böyle bir durumla karşılaşınca hayal kırıklığına uğrayıp, yapıları bunu kaldırmaya müsait olmadığından, bu insanların çirkin ve tahripkar davranışları yüzünden ruhi çöküntü içine girerek davadan soğuyup faaliyetleri terk ederek kenara çekildiler. Böyle bir teklif ve ayrılık düşüncesiyle karşılaşınca derinden etkilenmeleri çok normaldi. Çünkü o güne kadar bu grubun geçmişi, yaşanan olayların gerçeği, başlatılan birlikteliğin şekli, zamanı ve detayları hususunda Cemaat onlara hiçbir açıklama yapmamış ve böyle bir bilgilendirmeye ihtiyaç duymamıştı.

Böylece, bu insanların başlatılan vahdet ve bütünleşme sürecine vefa göstermeyip ihanet ettikleri, İslami kardeşlik ve dürüstlikle bağdaşmayan bir şekilde süreç boyunca Cemaat tabanını teşkil eden ve faaliyetler içinde olan bir çok

Müslüman’a münafıkça yaklaşarak, Cemaatı karalayıp, faaliyetlerini engellemek ve etkisizleştirmek için bozgunculuk yaptıkları ve ileriye dönük şeytani hesaplar peşinde oldukları Cemaat tarafından anlaşıldı.

BİRLİKTELİĞİN SONA ERMESİ

Bu grubun tahrip ve bozma amacıyla yaklaşp şeytani telkinatta bulunduğu birçok Müslüman’dan benzer şeyleri duyduktan sonra Cemaat, olaya el atıp detaylı bir şekilde durumu araştırdı. Araştırma ve tahkik neticesinde, bunların ilk günden beri bu şekilde herkese yaklaşp, tek taraflı olarak kendi grupçuklarına kazandırma doğrultusunda münafıkça çalışma yaptıkları kesinlik kazandı. Cemaatın, İslami dava endişesiyle sergilediği samimi ve dostane yaklaşıma karşı, kendilerinin samimiyet ve dürüstlükten uzak, gayr-ı İslami, gayr-ı insani ve gayr-ı ahlaki bir şekilde süreç boyunca, hesaplı, art niyetli hareket edip basit grup çıkarlarının peşinde oldukları ve bütün faaliyetlerini bu doğrultuda yürüttükleri tamamen ortaya çıktı. Neticede, bu birliktelik süresince yaptıkları ve hepsini burada detaylıca izah edemeyeceğimiz bütün bozgunculuk ve nifak girişimleri en ince detayına kadar her yönüyle anlaşıldı.

Cemaatın, Müslümanların vahdetine verdiği önemden dolayı sadece Allah rızasını gözeterek hiçbir menfaat gözetmeksizin, İslami sorumluluğu gereği ortaya koyduğu bu fedakarlık ve dürüstlüğe bunlar ihanet ettiler. Müslümanların vahdetini arzulayan ve bu konuda samimi beklenti ve umut içinde olan Müslümanların beklentilerini boşa çıkarıp hayal kırıklığına uğrattılar. Kendileri için baştan beri olmamış ve hiçbir anlam ifade etmeyen bu birlikteliğin bundan sonra sürmesini beklemek sadece saflık ve zavallılık değil, davaya ihanetti. Çünkü, sadece İslam düşmanlarının

yapabileceği böyle bir bozgunculuğa göz yumup binlerce Müslüman'ın emeği, alın teri ve ihlasının ürünü olan bir çalışmanın göz göre gere yok olmasını seyretmek İslami sorumluluk ve akılla bağdaşmazdı.

Bunların bu tahripkar tavır, davranış ve ihanetlerinin netlik kazanmasından sonra bu birlikteliğin hiçbir anlamı kalmamıştı. Cemaat, bütün bu olup bitenlerden sonra bu konuda kendilerine hiçbir şey söylemedi. Yaptıkları bu kötülük ve düşmanlığı bir çatışmaya veya onların yaptıkları gibi gürültü koparıp propaganda kampanyasına dönüştürmedi. Yaptıklarına öfkelenip sert bir tepki göstermediği gibi, hesap sorma ve intikam peşinde de olmadı. Sadece kendilerinin fitne yaptıkları ve bozmaya çalıştıkları Müslümanlara, o güne kadar yaşanan gerçekler hususunda açıklamada bulunup, bütünleşme süreci boyunca tek taraflı olarak bağlı ve sadık kaldığı bu birlikteliğe son verdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi eskiden beri süregelen cemaatsel çalışmalarına devam etti. Kendileri de ilk baştaki grupsal durumlarına tekrar geri döndüler. Yani Cemaat, onları beraberlik öncesi içinde bulundukları gerçek vaziyetleriyle baş başa bıraktı.

ÇATIŞMALAR ÖNCESİ GELİŞMELER

Bu birlikteliğin ayrışmayla son bulması ve herkesin kendi eski durumuna dönmesiyle mesele bitmedi. Ayrılma sonrasında da bunlar kişiliklerine yerleşen ve alışkanlık hali alan bu nifak ahlakını terk etmediler. O zamana kadar yaptıkları bütün bu fitne ve bozgunculuk yetmiyormuş gibi, içine düştükleri suçluluk psikolojisiyle daha da saldırganlaştılar. Ondan sonra da sürekli olarak Cemaati karalama, aleyhte propaganda yapma, faaliyetlerine engel olma gibi tahripkar çalışmalarına aralıksız devam ettiler.

Fırsat buldukları her yerde; üniversitelerde, liselerde, camilerde, esnaf arasında ve toplumun her kesiminde bu fitnelerini yaygınlaştırarak devam ettirdiler. Nerede iki Müslüman'ı bir arada görseler yaklaşıp bu konuları gündeme getiriyor ve Cemaatı kötülüyorlardı. Cemaatın ilgilendiği veya üzerinde çalıştığı ve bu konulardan habersiz insanlara yaklaşıp bu ihtilafları gündeme getirerek, bu insanların bozulup İslami faaliyetlerden ve hatta İslamdan uzaklaşmalarına sebep oluyorlardı.

Bu nifak grubunun elemanları camilere gidiyor, cami içerisinde ayrı gruplar oluşturuyor, Cemaatın camilerdeki faaliyetlerine engel olmak, bozmak ve provoka etmek amacıyla camideki çocukları yanlarına çağırıyor; “Bunların yanına gitmeyin, bunların yaptıkları İslami faaliyet değildir. Bunlar yarın elinize silah verip sizi eylemlere gönderecekler. Biz büyük bir cemaatız, bizim yanımıza gelin, biz size ders vereceğiz” şeklinde konuşmalar yapıyorlardı. Cami içinde ayrı gruplar oluşturarak Cemaatın cami faaliyetlerini engellemeye çalışıyorlardı. Bu bozgunculuk ve fitnelerine karşı çıkan ve onlara yüz vermeyen genç ve çocuklara cami içinde saldırma, sataşma, dövme gibi bir Müslüman'a yakışmayan tutum ve davranışlar sergiliyorlardı. Allah korkusundan uzak, hiçbir İslami ahlak ve kural tanımayan bu bozucu hareketlerini Diyarbakır'da şehir genelinde yoğun bir şekilde sürdürüyor, bu fitne ve nifak çalışmaları neticesinde birçok Müslüman gencin bozulmasına sebep oluyorlardı.

Bölgede çıkardıkları fitne ve yaptıkları düşmanlıkla yetinmeyip, Türkiye'nin birçok il ve ilçesini dolaşarak, bu fitne ve düşmanlıklarını daha geniş bir alanda sürdürmeye başladılar. Gittikleri yerlerdeki İslami grup ve şahsiyetleri ziyaret ediyor, olaylardan habersiz, gerçeği bilmeyen veya araştırma imkanları olmayan Müslümanları toplayıp

sabahlara kadar yalan yanlış bilgilerle olayları olduğundan farklı bir şekilde göstererek Cemaat aleyhine propaganda yapıyorlardı. Gittikleri her yerde kimlerin yanına gidip ne konuştuklarını haber alıyorduk. O alanlardaki Cemaat mensupları ve Cemaat dostları bunların bütün yaptıklarını Cemaate bildiriyorlardı. Bunların yaptığı fitnelerden rahatsızlık duyuyor, Cemaatin bu duruma mani olmasını istiyorlardı. Ancak Cemaat, kendi programını takip edip ameli olarak kendisini ortaya koymayı, onların yaptıkları şekilde basit propaganda ve faydasız gündemler peşinde koşmaktansa suskun kalmayı tercih ediyordu.

Bu birliktelik son bulduktan bir müddet sonra PKK'nin zalimce dayatmaları ve başka hiçbir alternatif bırakmaması sonucu Cemaat, Kürdistan genelinde PKK ile yoğun bir çatışma süreci içerisine girmişti. Çatışmalar nedeniyle her gün bölgenin değişik noktalarında birkaç Müslüman ya şehid oluyor ya yaralanıyor veya yakalanıyordu. Bu yeni dönemin çok yönlü olarak beraberinde getirdiği ağır mücadele şartlarından dolayı Cemaat mensupları, bölgede çok büyük zorluklarla yüz yüze kalıyorlardı. Cemaatin içinde bulunduğu bu zorlu ve sıkıntılı durumu gören bölge dışındaki birçok Müslüman fert ve grup, Cemaatla irtibata geçip nasıl yardımcı olabileceklerini soruyor, en azından duyarlılık gösterip sözle dahi olsa Müslümanların dertlerini paylaşıyor, dualarıyla destek oluyorlardı. Bölge dışındaki Müslümanlar bu şekilde duyarlılık gösterip bu doğrultuda yaklaşımda bulunurken, yanı başımızda bulunan nifak grupçuğu ise gözü dönmüşçesine Cemaate düşmanlık ve saldırılarına devam ediyordu.

Maalesef PKK ile çatışmalar başladıktan ve bölge genelinde şiddetli bir çatışma süreci içine girildikten sonra da bu grup, hiçbir İslami endişe taşımadan ve hiçbir İslami

ölçüye riayet etmeden, çok acımasızca Cemaate düşmanlığına devam etti. PKK ile aynı dili kullanıp Cemaati kötülüyor, adeta PKK'nin Cemaate yönelik iftira ve ithamlarını doğrularcasına bir kampanya yürütüyordu. Cemaate düşmanlıkta PKK ile yarışa girmişçesine yalan ve iftirayla, Cemaati karalamaya ve yıpratmaya çalışıyordu. Bölge gerçeğini ve olayların hakikatini herkesten çok daha iyi bilen veya öğrenme şansına sahip olan bu insanlar, bunu yapmayıp hiçbir şekilde İslam ve İslami sorumlulukla bağdaşmayan bir tavırla, dar grup taassubu, kin, kıskançlık ve garazdan kaynaklanan düşmanlıklarının dozunu arttırarak, Cemaate saldırılarını daha da tırmandırarak devam ettiriyorlardı.

Bu münafıkların, Hizbullah-PKK çatışması hususundaki gerçekleri çarpıtmaya yönelik faaliyetleri bölgeyle sınırlı kalmıyordu. Türkiye'nin her tarafına gidip Müslümanları toplayarak, Cemaatin PKK ile çatışmasının haklı gerekçelerini çarpıtıyor, sanki Cemaat haksız yere böyle bir süreci başlatmış gibi bir kampanya yürütüyorlardı. PKK, gayr-ı İslami kimliğinden dolayı Cemaat aleyhindeki propagandalarında yeterince etkili olamıyordu. Ancak bu grup, zahiren İslami bir kimlik sahibi olduğundan ve böyle görüldüğünden, özellikle bölge dışında yaşayan ve olaylardan habersiz olan birçok Müslüman'ı etkileyerek, Cemaat hakkında kötü düşüncelerine ve Cemaati yanlış tanımlarına sebep oluyordu. Böylece, bölge dışında olan ve olayların iç yüzünü bilmeyen bir çok Müslüman'ı yanlış bilgilendiriyor ve yanlış yönlendiriyorlardı. Cemaat, içinde bulunduğu ağır mücadele ortamının beraberinde getirdiği sorunlara çözüm bulmak ve bu zorlu dönemi başarıyla aşmak için yoğun ve meşakkatli bir faaliyet yürütür ve Müslümanların zillete düşmemesi için yüzlerce şehid

veriyorken, bu münafıklar ise, ulaşabildikleri her tarafa gidip Cemaate karşı düşmanca faaliyet yürütüyorlardı.

ÇATIŞMALARIN ÖNLENMESİ İÇİN YAPILAN GİRİŞİMLER

Bu grubun bütün bu gayr-ı İslami ve gayr-ı insanı tavır, tutum, davranış, düşmanlık ve saldırılarına rağmen Cemaat, hiçbir zaman bunlara karşı kaba kuvvet ve maddi güç kullanmayı düşünmedi. Tam aksine bunların bu yanlış tavır ve eylemlerinden vazgeçmeleri için çabalarını daha da arttırdı. Bu gerginlik ve sürtüşmelerin çatışmaya dönüşmemesi, muhtemel bir çatışmanın önünün alınması için bütün bu ihanetlerini, saldırılarını, ithamlarını, iftiralarını ve düşmanlık kampanyalarını sineye çekerek, uzun bir süre sabırlı bir şekilde bütün imkanlarını kullanarak bu grupla çatışmaya girmemek için çabalarını sürdürdü.

Bölgede böyle bir çatışmanın başlaması durumunda bunun zararlı etkilerinin sadece Cemaat ve bölge Müslümanlarıyla sınırlı kalmayacağını, Türkiye genelindeki bütün Müslümanları etkileyecek kötü sonuçlarının olacağını, İslami kamuoyuna bunun izahının zor olacağını, sade Müslüman halkın bundan olumsuz etkileneceğini, hepsinden önemlisi böyle bir çatışmaya sebep olmanın İslami açıdan vebalinin ağır olacağını Cemaat bildiğinden, böyle bir çatışmadan bilinçli olarak kaçınıyordu. Olası bir çatışmanın hiçbir şekilde Müslümanların faydasına olmayacağını, aksine TC'nin zulüm rejimi ve PKK gibi bölgedeki gayr-ı İslami güçlerin bundan istifade edeceğini düşünerek, bu grubun haksız ve zalimce saldırılarına rağmen çatışmalardan uzak duruyordu.

Cemaat, bu işin önünü almak ve çatışmaya dönüşmesine mani olmak için değişik kanallar ve vasıtalar kullanarak

girişimlerini sürdürdü. Hem bölge düzeyinde ve hem de bölge dışında bu grupla ilişkilerini bildiği kişi ve gruplar aracılığıyla bu gruba mesaj yolladı. Bütün bu girişimlere ek olarak ayrıca, en üst düzeyde bu grupla temas kurup konuyla ilgili uzun bir görüşme gerçekleştirdi. Cemaat, PKK ile şiddetli çatışma ve TC'nin sıkı takibatının beraberinde getirdiği ağır mücadele ortamı nedeniyle bu grupla irtibata geçmeye müsait olmadığı, herhangi bir görüşme için yeteri derecede güvenlik imkanları ve uygun ortam bulunmadığı halde, bu görüşmeden kaynaklanabilecek birçok tehlikeyi göze alarak, üst düzeyde bir temsilcisini var olan bütün sorunları konuşmak ve Cemaatin mesajını iletme için Molla Mansur Güzelsoy'un yanına gönderdi.

Molla Mansur'la dostane ve samimi bir ortamda uzunca bir görüşme yapıldı. Kendisiyle, bu grubun Cemaatle ilk günden o ana kadar varolan bütün sorun ve anlaşmazlıkları, bu sorun ve ihtilafların başlangıcı, nedenleri ve ulaştığı tehlikeli boyut üzerine detaylıca konuşuldu. İlişkilerin seyir çizgisi, kendilerinden kaynaklanan ve direkt kendilerinin yanlış tutum, tavır ve davranışlarının sebep olduğu gerginlikler, İslam düşmanlarını sevindirecek şekilde Cemaate karşı sürdürdükleri düşmanlık, Cemaati karalamak ve yıpratmak amacıyla Türkiye'nin değişik yerlerine seyahatleri ve gittikleri yerlerde aleyhte yaptıkları konuşmalar, PKK'nin söylemiyle paralellik arz eden Cemaate yaptıkları iftira ve ithamlar, Cemaat mensuplarına karşı yaptıkları fiili saldırılar, takip ettikleri yanlış ve gayr-ı İslami yöntem ve uygulamalar neticesinde meydana gelen durumun geldiği tehlikeli nokta detaylıca ve örnekleriyle kendisine izah edildi.

Molla Mansur'la yapılan bu görüşmede bu gruba ulaştırılmak üzere Cemaatin şu mesajı iletildi; "Eğer

gerçekten amacınız samimi bir şekilde Allah rızasını kazanmak ve İslami bir mücadele vermek ise, geniş bir coğrafyada yaşıyoruz ve bu alanda herkese yetecek kadar iş vardır. Herkesin bütün gücünü enerjisini İslam düşmanlarına karşı mücadelede ve İslami davet ve tebliğde harcaması gerekir. Müslümanlarla uğraşmanın ve İslami mücadeleye engel olmanın ne bu dünyada ve ne de ahirette hiç kimseye bir fayda sağlamayacağını, bugüne kadar Cemaatin aleyhine ve İslam düşmanlarının faydasına olacak şekildeki yürüttükleri faaliyetlerinden vazgeçmelerini, şimdiye kadar ki tutum, davranış ve uygulamalarının her iki tarafın ve bütün Müslümanların zararına olduğunu, bu gidişattan hiçbir fayda görmeyeceklerini, bu düşmanca tutumlarının devam etmesi durumunda bunun çok tehlikeli ve kötü sonuçlar doğuracağını, bu düşmanlık ve saldırıların tahammül edilemeyecek boyutlara ulaştığını, Cemaatin da bir tahammül sınırının olduğunu, Müslümanların uzun yıllar çile çekerek, alın teri dökerek, emek vererek ve şehitlerin kanıyla sulayarak bugünlere getirdikleri bu mücadelenin basit grup taassubundan kaynaklanan böylesi hareketlerle heder edilmesine Cemaatin seyirci kalamayacağını ve böyle bir zararı vermeye de kimsenin hakkının olmadığı, aynı şekilde, eğer kendilerinin de Cemaate iletmek istedikleri bir şeyleri varsa, hem şimdi ve hem de bundan sonra her türlü istek, şikayet, öneri ve eleştirilerini Cemaate iletebileceklerini, Cemaatin hiçbir zaman bundan kaçmadığı ve her zaman buna açık olduğu, bu grubun şurasında yer alan üst düzey bir yetkilileri olarak bu mesajımızı olduğu gibi grubuna götürmesini ve bunu iyi değerlendirmelerini, bunu bir fırsat bilip şimdiye kadar sürdürdükleri düşmanlıklardan vazgeçmelerini, bu hataların bundan sonra tekrarlanmamasını, aksi takdirde, eğer bu yanlış tutum ve

uygulamalarını devam ettirirlerse, bundan sonra gelişecek olayların maddi ve manevi sorumluluğunun kendilerine ait olacağı” söylenerek, Cemaatin geniş içerikli bir mesajı bu gruba ulaştırıldı.

ÇATIŞMALARI MENZİL GRUBU BAŞLATTI

Cemaatin iyi niyetli olarak ve sorumluluk bilinciyle ilettiği bu mesajdan sonra da bu grubun tavır, tutum ve davranışlarında hiçbir değişiklik olmadı. Tam aksine, Cemaat aleyhinde sürdürdükleri faaliyetlerinin dozajını daha da arttırarak, fiili saldırı ve silahlı eylemlere yöneldiklerini gözlemledik. Bu grubun dolduruluşa getirilmiş bazı adamları, Diyarbakır şehir merkezinde, bir günde farklı noktalarda Cemaat mensuplarının önünü kesip gözü dönmüş bir şekilde silahlı, satırlı ve sopalı saldırılarda bulunuyorlardı. Cemaatin faaliyet yürüttüğü camilere gidip cami içinde sürtüşme ve kavga çıkarıyor, cami faaliyetlerinin aksamasına, çocukların ve gençlerin cami faaliyetlerinden uzaklaşmasına sebep oluyorlardı. Bu şekilde, cami çıkışında Cemaat mensuplarının yollarını kesip saldırıyor, çatışma ortamı oluşturuyor ve arkadaşlarımızı dövüyorlardı.

Sonraki dönemde sürekli propaganda malzemesi yaptıkları, İslami kamuoyunu etkilemek ve Cemaatı kötü göstermek için duygu sömürüsü yaparak sık sık fotoğraflarını yayınladıkları ve kendi arkadaşlarının ölümüyle neticelenen çatışma da, aynı şekilde Cemaat mensuplarına yönelik başlattıkları ve aralıksız devam ettirdikleri fiili saldırılarının neticesinde meydana gelen bir olaydı. Ölümle neticelenen bu ilk olay, nifak grubu mensuplarının camiden çıkan Cemaat mensuplarına saldırımları sonucunda meydana gelmişti. Çıkan bıçaklı ve sopalı bu kavga neticesinde kendilerinden bir kişi ölmüş,

Cemaat mensuplarından da birkaç kişi ağır şekilde yaralanmıştı. Yani bu çatışma, kendilerinin yalan bir şekilde propaganda ettikleri ve her tarafa yaydıkları gibi, Cemaatın bu gruba saldırısıyla çıkan bir olay olmadığı gibi, daha önce Cemaat tarafından planlanan bir olay da değildi. Tam aksine, kendilerinin önceden planladığı, hazırlık yaptığı ve bilinçli bir şekilde başlattıkları bir çatışmaydı.

Cemaatın o dönemde ulaştığı eylem gücü ve silahlı mücadelede kazandığı tecrübeleri çok ileri düzeydeydi. Eğer Cemaatın önceden bu gruba karşı bir saldırı niyeti olsaydı bu gruptan kaynaklanan tehlike bu şekilde büyümeden, verdiği zararlar bu boyuta ulaşmadan ve bütün bu sıkıntıları yaşamadan bu grubu etkisiz hale getirebilirdi. Ancak Cemaat, bütün bu güç ve imkanlarına rağmen, şer'i açıdan vebal altına girmemek ve çatışmayı başlatan taraf olmamak için askeri ve maddi güce başvurmadı. Bu saldırılarına uzun süre karşılık vermedi ve silahlı çatışmaya girmekten özenle kaçındı. Ancak kendileri, sanki böyle bir çatışmayı başlatmakla görevlendirilmiş ve kaçınılmaz bir şekilde buna mecburlarmış gibi hareket ediyorlardı.

Bu grup, o güne kadar yoğun olarak sürdürdüğü saldırılarıyla yetinmeyerek dağıttığı bir bildiriyle, Cemaate karşı savaş ilan ettiğini duyurdu. Bildiride; grubun, yapılan şura toplantısı neticesinde Cemaatle çatışma kararı aldıklarını, böyle bir çatışmaya cevaz veren fetvaya sahip olduklarını, böyle bir saldırıya geçmenin İslami bir görev ve sorumluluk olduğunu, bu çatışmayı bölgenin ve Türkiye'nin her tarafına yayacaklarını ilan ettiler. Bu doğrultuda, Cemaati tehdit eden ve gözdağı veren propaganda ve sözlü açıklamalarını yoğunlaştırdılar. Bununla beraber, olaylardan habersiz, saf, İnkılabi bazı Müslümanları kandırmak ve etkilemek amacıyla, İran'a bağlı olduklarını ve İnkılap adına

hareket ettiklerini, İran'ın bu çatışma için kendilerine fetva verdiğini, silah desteğinde bulunduğunu, Cemaatın ise İnkılap ile bir ilişkisinin olmadığını söyleyerek, yoğun bir propaganda kampanyası yürütüyorlardı. Sanki İslam düşmanlarına ve küfür ordularına karşı savaşa gidiyorlarmış gibi bir coşku ve heyecanla kaleme aldıkları söz konusu bildiride, Cemaate karşı cihad ilan ettiklerini söylüyorlardı. Cemaati kısa sürede bitirecekleri vehmiyle, işçi ve memurlarına birer ay izin aldırılmış, bazı esnafalarını da kısa süre için piyasadan çekmişlerdi. Bütün bu söyledikleri sözde kalmayıp, gerçekten de Cemaate karşı ciddi bir şekilde silahlı eylemlerini ve saldırılarını yoğunlaştırmaya başladılar.

Nifak grubunun aldığı bu genel savaş ilanı kararından sonra, Cemaat mensuplarına karşı saldırı ve eylemleri o derece ileri düzeye vardı ki, birçok Cemaat mensubu Cemaate başvuruda bulunarak, ya Cemaatin bunları engellemesini ve bu işin önünü almasını veya kendilerine bireysel savunma ve saldırılara karşılık verme izninin verilmesini talep ediyordu. Ancak nifak grubu, tek taraflı olarak Cemaatle savaşıma kararı aldığı ve yoğun bir şekilde her gün değişik noktalarda Cemaat mensuplarına karşı silahlı saldırı gerçekleştirdiği halde Cemaat, bu grubun adamlarına karşı genel bir saldırı başlatmadı. Bunların silahlı saldırılarını yoğunlaştırdıkları o dönemde Cemaat merkezi, bunların şiddetli saldırılarına maruz kalan Diyarbakır'daki Cemaat mensuplarına gönderdiği bir talimatla, bu grupla çatışmadan kaçınılmasını, eğer zorunlu olarak çatışmaya girilse bile öldürücü darbenin vurulmamasını, Cemaat mensuplarının sadece kendilerini savunma ve can güvenliklerini korumaya çalışmalarını istiyordu.

Gerçekten de İslam tarihinde örnekleri çokça görülen ve ortaya çıktıkları her dönemde Müslümanlara ağır darbeler vuran, İslam ve Müslümanların önemli zararlar görmesine neden olan nifak hareketleri gibi, bu nifak hareketi de birçok yıkım ve tahribata neden oldu. Bu grubun başlattığı bu çatışma süreci ve meydana getirdiği fitne, büyük bir imtihan dönemi, her açıdan zorlu, sıkıntılı ve meşakkatli bir süreçti. Hem zahiri olarak iki İslami grup arasındaki bir çatışma olmasının manevi ve psikolojik zorlukları ve hem de fiziki olarak Müslümanların kendi bünyelerinde ortaya çıkan bir tümör olması nedeniyle telafisi mümkün olmayacak büyük zararlara, kısa sürede iyileşmeyecek ve kapanmayacak derin yaraların açılmasına sebep olduğundan, Müslümanlara verdiği acı ve eziyetler çok büyüktü.

BASİT BİRKAÇ YALAN İDDİAYA CEVAP

Nifak grubunun ve destekçisi durumundaki bazı fert ve grupların, Cemaatı karalamak, kötülemek ve suçlamak amacıyla, bilinçli ve kasıtlı bir şekilde propaganda ettikleri ve ortaya attıkları basit ve yalan bazı iddialar sürekli gündeme getirilmiş, olayların mahiyetini ve iç yüzünü bilmeyen bazı Müslümanlar da bu iddialara inanmış ve bilinçsizce bunları tekrarlamıştır. Bu yalan ve yanlış bilgilere dayalı iddia ve söylentiler zamanla bu konu üzerine kitap yazan bir çok insanın da malzemesi olmuş ve böylece bu yalanlar kitaplara da girmiştir. Aslında bunlar, cevaplandırılmaya değmeyecek kadar basit iddialardır. Olayların kronolojik olarak gelişimine bakan ve az çok bölge hakkında veya Cemaatin mücadele seyri konusunda bilgi sahibi, aklı başında ve tarafsız olan hiçbir insanın inanmayacağı ucuz yalan ve iftirallerdir. Bu konuda şimdiye kadar yaptığımız izahatlar bu yalanların cevabını içermekle

beraber, yine de en ufak bir şüphenin bile kalmaması için, özlü bir şekilde kısaca bu iddiaları belirtip bunları açıklamak ve cevaplandırmakta fayda vardır.

Birinci iddia; Bu insanların Cemaatle beraber olmaya zorlandığı ve bu amaçla kendilerine baskı yapıp faaliyetlerinin engellendiği, bunların da bu durumu kabul etmeyip çatışmaların başladığı şeklindeki basit ve inandırıcılıktan uzak söylentidir. Eğer bu iddia doğru olsaydı, Cemaat bunların ihanetini görüp birliktelik süreci son bulunca bunu çatışma nedeni sayar, bu baskı ve dayatmayı o zaman yapardı. O dönemde hem Cemaatin bunu yapacak maddi gücü vardı ve hem de bu grubun o dönemdeki düşmanca tutum ve uygulamaları sonucu Cemaatle yaşadıkları sürtüşme, ihtilaf, gerginlik ve ayrışma, Cemaatin bu gruba karşı böyle bir tavır ve dayatmada bulunması için yeterince bahane sağlıyordu. O dönemde bu gruba baskı uygulamak için Cemaatin böyle haklı gerekçeleri varken ve uygun bir ortam oluşmuşken niye bunu o zaman yapmasın da, yaklaşık üç-dört yıl sonra bu türden haklı bir gerekçesi yokken böyle bir baskı uygulasin. Bu, akla ve mantığa uygun olmayan, inandırıcılıktan yoksun, gerçeği yansıtmayan basit bir iftiradır.

İkinci iddia; Mücadelenin ulaştığı merhale çerçevesinde takip edilecek yol, yöntem, taktik ve stratejiler konusunda Cemaatle bu grup arasında bir tartışmanın yaşandığı, Cemaatin silahlı eylemi savunduğu, Menzil grubunun ise buna karşı çıktığı, bu düşünsel ve yönetsel ayrılıkların çatışmaya dönüştüğü şeklindeki yalan iddiadır. Baştan beri yapılan izahatlarda görüldüğü gibi, bu grupla yaşanan sorunların ve meydana gelen ayrılığın bununla ilgisi yoktur ve böyle bir yönü hiç olmamıştır. Düşünce, yöntem ve merhale temelinde bir tartışma hiçbir zaman söz konusu

olmadığı gibi, birlikteliğin son bulması da böyle bir durumdan kaynaklanmamıştır. Ayrıca, söz konusu çatışma birlikteliğin son bulmasıyla başlamamış, bu ayrılıktan yıllar sonra böyle bir çatışma meydana gelmiştir. Baştan beri ısrarla vurguladığımız gibi, bu grubun İslami kardeşlik ve dostluktan uzak bir şekilde, münafıkça basit grup çıkarlarını gözeterek, birliktelik sürecine ihanet etmeleri ve birlikteliği baltalamalarından kaynaklanan bir ayrışma söz konusu olmuştur.

Üçüncü iddia; PKK'ye karşı Hizbullah'ı desteklemesi için Menzil grubuna Cemaatin baskı yaptığı, Menzil'in de bunu kabul etmemesi ve destek vermemesi sonucu Cemaatin bu gruba karşı maddi güç kullanıp eylem dayattığıdır. Baştan beri yaptığımız izahatlarda görüldüğü gibi, böyle bir şey hiçbir zaman söz konusu olmamıştır. Bu basit bir iddia olup, Cemaatin bu gruba böyle bir teklifi ve dayatması olmadığı gibi, bunlardan böyle bir beklentisi de olmamıştır. Cemaatin o dönemde bölge genelinde ulaştığı silahlı ve teşkilati gücü göz önünde bulundurulursa, böylesi küçük ve sadece Diyarbakır şehir merkezi ile sınırlı bir grubun maddi olanaklarına ve silahlı gücüne ihtiyaç duymayacağı çok açık bir şekilde görülecektir. Cemaatin böyle bir yardıma ihtiyacı olmadığı bir yana, eğer bu grup bütün imkanlarıyla destek verseydi dahi, bu grubun yapısal özelliklerinden dolayı Cemaate önemli bir katkısı olamaz, çatışmaların seyrini etkileyemez ve sonucunu da değiştiremezdi.

Dördüncü iddia; PKK'yle silahlı çatışmaya girip girmeme, silahlı mücadele sürecini başlatıp başlatmama konusunda ayrılığa düğüldüğü, nifak grubunun PKK'ye karşı silahlı mücadelenin başlatılmasına karşı çıktığı, Cemaatin ise bunu savunduğu için bu grubun Cemaatten ayrıldığı ve bu kopma neticesinde yaşanan ihtilafların çatışmaya düğüştüğü

şeklindeki iddiadır. Oysa ki bu grupla ayrılık, PKK ile çatışmanın başlamasından yıllar önce olup bittiğinden, böyle bir iddianın ileri sürülmesi için inandırıcı hiçbir gerekçe yoktur. Cemaatin PKK ile çatışmaları başladığında bu grupla hiçbir ilişki ve irtibat söz konusu olmadığından “PKK’ye karşı tavrımız ne olacak, PKK ile çatışalım mı yoksa çatışmayalım mı?” şeklinde bu insanlarla böyle bir tartışmanın zaman açısından yaşanması mümkün olmadığı gibi, böyle bir konunun gündeme gelmiş olabileceği bile düşünülemez. Ayrıca, nifak grubu dışında hem Kürdistan’da ve hem de Türkiye genelinde Cemaatle bir çok konuda düşünce ayrılığı içinde olan, ayrı yöntemlerle faaliyet yürüten ve Cemaate muhalif bir tutum içinde olan birçok kişi ve grup vardı. Niçin bu Müslüman fert ve gruplara yönelik böyle bir dayatma yapılmadı da sadece nifak grubuna yapıldı? Bütün bunlar bu iddianın gerçek dışı ve gülünç olduğunu göstermektedir.

Görüldüğü gibi, bu grupla yaşanan ayrılık, ihtilaf, sürtüşme ve yaşanan çatışmaların yukarıda belirttiğimiz hiçbir iddia ile yakından uzaktan ilişkisi yoktur. Bu iddiaların hepsi ya cehaletten veya düşmanlıktan kaynaklanan, Cemaatı yıpratmaya ve gerçekleri gizlemeye yönelik ortaya atılan gerçek dışı yalan uydurmalarıdır. Bütün bu iddiaların hiçbir esası olmadığı gibi, akıl ve mantıkla bağdaşmayan, çok ham, basit ve inandırıcılıktan yoksun iddialardır. Olayların dışında olan ve sadece olayları iyi izleyen normal bir insanın inanamayacağı kadar temelsiz, uydurma ve karalama amaçlı propagandalarıdır.

NİFAK GRUBUNA KARŞI CEMAATIN ÖNCEDEDEN TASARLANAN BİR SALDIRI PLANI YOKTU

Bölge insanları ve olayları yakından takip eden herkesin bildiği ve olayların kronolojik seyrinin de gösterdiği gibi, nifak grubunun Cemaatle çatışma kararı almasından yaklaşık iki yıl önce, Hizbullah-PKK çatışması başlamıştı. Bu çatışmalar bölge genelinde çok şiddetli ve yoğun bir şekilde devam ediyordu. PKK ile çatışma sürecinin başlamasıyla beraber Cemaat mensuplarının büyük çoğunluğu, geline bu merhalenin şartlarına uygun düşen bir mücadele ve yaşam tarzı içine girmişlerdi. Mücadele ortamının şartları gereği birçoğu bireysel maddi işlerini terkedip, disiplinli ve gizli bir yaşama geçmişti. Cemaat, bu süreç boyunca silahlı mücadelede önemli bir mesafe almış, başarı ve tecrübeler kazanmış ve bölgede etkinliği önemli derecede hissedilen bir güce kavuşmuştu.

Cemaat, her yönüyle böyle güçlü bir konuma ulaşmışken, bu grubun başı Fidan Güngör dahil bütün ileri gelenleri, kendi gündelik olağan yaşantılarına devam ediyorlardı. Grubun bütün fertlerinin gidiş geliş güzergahları, ev ve iş yerleri, toplandıkları ve görüşme yaptıkları yerlerin adresleri Cemaat tarafından çok iyi biliniyordu. Eğer gerçekten bunların iddia ettiği gibi, Cemaatin bu gruba yönelik önceden planlanmış ve programlanmış bir darbe vurma düşüncesi olsaydı, Cemaat bunların kendilerini bu şekilde hazırlayıp, örgütleyip karşı saldırıya geçmelerini beklemez ve bu fırsatı onlara vermezdi. PKK ile çatışmaların yoğun olarak yaşandığı ortamda Cemaat, çok rahat ve hiç bir iz bırakmayacak şekilde bunlara karşı eylem yapma imkanına ve gücüne sahipti. Ayrıca, Cemaatin elinde PKK'lilerden ele geçirilen ve PKK'nin eylemlerde

kullandığı silahlar vardı. Eğer bunlara karşı Cemaatin önceden hazırlanmış bir eylem planı olsaydı, bu silahlarla bunlara karşı eylem yapar, PKK yapmış gibi bir görüntü verebilirdi. Bu şekilde eylemleri Cemaatin değil, PKK'nın yaptığı zannedilirdi. Bunlar, bu saldırının nereden geldiğini dahi anlayamazlardı.

Bütün bu izahatları yapmamızın sebebi, bu grubun ve bazılarının iddia ettiği gibi, Cemaatin önceden bu insanlara karşı böyle bir saldırı planı, niyeti ve düşüncesinin olmadığını ortaya koymaktır. Bu grup, uzun bir süre münafıkça, gizli olarak fitne ve bozgunculuk faaliyetlerini sürdürdükten, çatışmalar için gerekli hazırlıkları yaparak Cemaate karşı silahlı eylemlere başladıktan sonra, Cemaat bunlara yönelmek zorunda kaldı. Cemaat, başka hiçbir seçenek kalmayıp zorunlu olarak bunlara karşı eyleme geçince vakit çok gecikmişti. Çünkü bu münafıklar, bu iş için çok önceden hazırlık yapmış, gerekli altyapıyı kurmuş, bu grubun ileri gelenleri ve önemli adamlarının çoğu ya gizlenmiş veya bölgeyi terk etmişlerdi. Bu nedenlerle, Cemaatin bunlara ulaşması hayli zorlaşmıştı. Bütün bunlar Cemaatin bu gruba yönelik önceden tasarlanmış bir eylem planının olmadığını açık olarak ortaya koymaktadır.

ÇATIŞMALARIN DURDURULMASI İÇİN CEMAATIN ŞARTI

Cemaat, bu gruba karşı hem birliktelik sürecinde, hem çatışmalar öncesi ve hem de çatışma süresince gördüğü büyük zararlara rağmen, sürekli İslami sorumluluk ve ölçüler çerçevesinde hareket etti. Gerginlik ve ihtilafların çatışmaya dönüşmemesi için işi ağırdan aldı ve çok sabretti. Bu duyarlı ve İslami tavır Cemaate pahalıya mal oldu. Bu münafıklar, Cemaatin bu şefkat ve merhametini istismar edip

başlattıkları bu çatışmayla çok önemli maddi ve manevi zarara sebep oldukları gibi, birçok seçkin Cemaat mensubunu da şehit ettiler. Bu grubun yaptığı bütün tahribata, verdiği bunca zarara ve haksız yere çok sayıda Müslümanın kanını akıtarak şehid etmesine rağmen, Cemaat bu çatışmanın sürmesinden yana değildi ve bütün Müslümanlar gibi bu durumdan rahatsızlık duyuyordu.

Hem bireysel ve hem de grupsal düzeyde birçok Müslüman, bu fitne ateşinin sönmesi ve bu çatışman son bulması doğrultusunda Cemaat nezdinde girişimde bulunarak istek ve arzusunu bildiriyordu. Cemaat, kendisine karşı tezgahlanan bu oyunun bozulması, bu fitnenin sona ermesi ve daha fazla kanın dökülmemesi için, bu gruptan gördüğü bütün zararları sineye çekerek, Müslümanların bu beklenti ve arzularına olumlu bir yaklaşımda bulundu. Bu işin son bulması için girişimde bulunan Müslümanlar vasıtasıyla nifak grubuna tek bir şart ileri sürerek şu teklifi yaptı; “Bu grubun yıllardır çıkardığı dergilerinin her sayısı Cemaate düşmanlık, küfür ve hakaretlerle doludur. Eğer gerçekten bu fitne ateşinin sönmesini ve bu çatışmanın son bulmasını samimi olarak istiyorlarsa, bugüne kadar her sayısını baştan sona kadar Cemaat aleyhinde yazılarla dolu olarak yayınladıkları dergilerinin bir sayısını, Cemaate karşı bütün bu yaptıklarından ve sebep oldukları bunca zarar ve bozgunculuklardan dolayı sadece özür dileyici ve helalleşmeyi içeren özel bir sayı olarak yayınlasınlar. Bundan sonra da bu düşmanlıklarına devam etmesinler. Bizim için de mesele kapanmış olur” dedik. Ancak Cemaatin bu teklifi ve iyi niyetli yaklaşımı karşılıksız kaldı ve müspet bir cevap alınamadı.

NİFAK GRUBUNUN ARABULUCULUK GİRİŞİMİNDE BULUNAN MÜSLÜMANLARI ENGELLEMESİ

Özellikle vurgulayarak belirttiğimiz gibi bu çatışma, bizim istemediğimiz, arzulamadığımız, karşı olduğumuz ve özenle kaçındığımız bir şeydi. Böyle bir çatışmanın çok kötü yansımaları olacağını, hem Cemaate ve hem de Türkiye'deki bütün Müslümanlara zarar vereceğini, bu çatışmadan İslam düşmanlarının istifade edeceğini ve bunu Müslümanların aleyhine kullanacaklarını biliyorduk. Bundan dolayı bu çatışmanın başlamaması için gösterdiğimiz çabaya ilaveten, çatışmalar başladıktan sonra da en az zararla son bulması için bütün samimi girişimlere olumlu yaklaşımda bulunduk. Bu çatışmalardan muzdarip olan samimi bazı Müslümanlar, İslami sorumlulukları ve duyarlılıkları gereği bu çatışmaların son bulması için arabuluculuk yapmak istiyorlardı. Sadece Allah rızasını gözeterek bölge dışından gelip arabuluculuk yapmak isteyen bu Müslümanların girişimi, nifak grubu tarafından komplolarla bilinçli bir şekilde engelleniyordu. Bağlı bulundukları ve beslendikleri derin devlet ve ona bağlı istihbarat örgütleri bu grubu yönlendirmekle kalmıyor, çatışmaların durmaması ve daha da alevlenmesi için her yolu kullanıyorlardı.

Cemaat ile nifak grubu arasında süren çatışmanın durdurulması ve bu soruna bir çözüm yolu bulunması amacıyla İstanbul'dan bir grup Müslüman Batman'a gelmiş, Cemaat mensuplarına misafir olmuştu. Bu Müslümanlar, çok samimi ve iyi niyetli bir şekilde, çatışmaların son bulması amacıyla Cemaatle görüşmelerde bulunmak istiyorlardı. Bunların gelişi Batman'daki Cemaat mensupları tarafından Cemaat merkezine bildirildi. Cemaat, gelen bu Müslümanları tanıdığından ve samimiyetlerinden şüphe etmediğinden,

Batman'daki Cemaat sorumlularına gönderdiği talimatla bu Müslümanların dostça ve samimi bir şekilde ağırklanmasını ve kısa sürede kendileri ile görüşmenin yapılacağını bildirdi. Ancak o Müslümanlar, Cemaatle görüşmeyi beklemeden kısa bir süre sonra çekip gittiler. O dönemde bu davranışlarına neyin sebep olduğunu anlayamadığımız gibi, hiçbir şey söylemeden ve görüşmeyi beklemeden aniden çekip gitmelerine de bir anlam veremedik. Cemaat mensupları bir yanlışlık yapmış veya kusur işlemiş düşüncesiyle, bu misafirlerle muhatap olan, onları ağırlayan ve görüşen bütün arkadaşlardan Cemaat, yazılı bir şekilde savunma istedi ve olayı soruşturdu. Ancak o zaman olay aydınlığa kavuşmadı ve bir neticeye varılamadı.

Çatışmalar neticesinde bu grup etkisiz hale getirilip dağılınca, Cemaat tarafından sorgulanan bu nifak grubu elemanlarının yaptıkları itiraflarla; Bu grubun, TC'nin kontrolünde, Cemaatin önünü kesmek, Müslüman kamuoyu nezdindeki itibarını zedeleyip etkisiz hale getirmek, kazanım ve başarılarını bertaraf etmek için planlı bir şekilde derin devlet ve ona bağlı güçler tarafından Cemaatle çatışma içerisine itildiği gerçeğini öğrenmekle beraber, bu çatışmanın önlenmesi doğrultusunda arabuluculuk girişiminde bulunmak amacıyla Batman'a kadar gelen o Müslümanlara karşı kurulan komplonun mahiyetini ve bu olayla ilgili gelişmelerin içyüzünü de öğrenme imkanımız oldu.

Cemaat tarafından sorgulanan nifak grubunun bir elemanı, Batman'a gelen bu Müslümanların bu samimi girişimini engellemek için kurdukları komploşu şu şekilde izah etti; "O dönemde Zeki Savaş Batman'da benim evimde saklanıp barınıyor ve Batman'daki Cemaat mensuplarına yönelik silahlı eylemleri buradan idare ediyor ve yönlendiriyordu. Bu arada bir grup Müslümanın

arabuluculuk yapmak amacıyla İstanbul'dan Batman'a geldiğini, İstanbul'dan birileri telefonla Zeki Savaş'a bildirdi. Zeki Savaş, benim evimden ve benim de bulunduğum bir esnada bir yere telefon açtı. Telefona gelen şahsa “Hizbullah adına arıyorum. Eğer arkadaşlarınız bugün Batman'ı terk etmezler ve hemen çekip gitmezlerse hepsi öldürülecek. Sizi ikaz ediyoruz. Eğer bu söyleneni yapmasanız günah bizden gitti” şeklinde tehdit etti” diyerek, o güne kadar karanlıkta kalan ve netleşmeyen bu olayı aydınlığa kavuşturdu. Bu şahsın itirafı neticesinde o dönemde bu Müslümanların niçin aniden çekip gittiklerini öğrenmiş olmakla beraber, nifak grubunun bu doğrultudaki girişimlerini, tezgahladıkları komplo ve oyunlarının iç yüzünden de haberdar olduk.

NİFAK GRUBUNUN PKK İLE GÖRÜŞÜP ANLAŞMASI

Tarihin her dönemindeki nifak hareketleri, fitneci, komplocu, dedikoducu, iki yüzlü, kaypak, yalancı, fırsatçı, menfaatçı, egoist vb. birçok ortak özelliğe sahip olmuşlardır. Müslümanlara zarar vermek ve şeytani amaçlarına ulaşmak için bu özelliklerinin yanında, akla gelebilecek her türlü hile ve desiseye başvurmaktan da geri kalmamışlardır. Tarihteki nifak hareketlerinin amel ve uygulamalarında gördüğümüz özelliklerin aynısını veya benzerini bu nifak grubunun pratiğinde de görmekteyiz. Münafıkların karakteri ve münafık kişiliklerin belirgin özelliği olan can, mal ve ölüm korkusu ile dünyalarını garantiye alma telaşının aynısı bu grupta da kendisini göstermektedir. Bu grup, Cemaatin PKK ile çatıştığı dönemde PKK'nin kendilerini de Cemaatten bilip saldıracağı ve onlara darbe vuracağı telaş ve endişesiyle TC'nin kontrolüne girmekle yetinmemiş, aynı zamanda PKK ile görüşüp anlaşmaya varmış. Kendilerini emniyete alıp bu çatışmadan zarar görmemek ve saldırıya uğramamak için ve en önemlisi de Cemaate karşı ortak mücadele ve düşmanlık temelinde PKK ile anlaştıkları bu grubun kendi elemanlarının itiraflarıyla belgelenen bir diğer önemli husustur.

Bu grubun söz, eylem, tavır ve uygulamaları ile PKK'nin açıklamaları ve tutumu her ne kadar böyle bir görüşme ve işbirliğinin olduğunu gösteriyorduyse da, belli bir müddete kadar bunu ispatlama ve belgeleme imkanına sahip değildik. Ancak bu grubun Cemaate sığınan veya yakalanıp sorgulanan elemanlarının itiraflarıyla bu durum net bir şekilde açıklığa kavuştu. Bu grubun sorgulanan elemanları,

bu grubu temsilen PKK ile ilişki kurup görüşmeye giden şahıs ve bu görüşmeye arabuluculuk eden PKK ile irtibatlı şahıs hakkında şüpheye yer bırakmayacak şekilde net bilgiler verdiler. Bunun üzerine hem nifak grubundan PKK ile görüşmeye giden şahıs ve hem de PKK ile görüşmede arabuluculuk yapan şahıs Cemaat tarafından yakalanıp sorgulandılar. Böylece bu olay ve bu görüşmenin detayları hakkında önemli bilgiler elde edildi. Kısaca, yaptıkları bu görüşme ve anlaşma gereği bu münafıklar, PKK kendilerine yanlışlıkla saldırıda bulunmasın diye kendi elemanlarının isim listesini PKK'ye vermiş, PKK'ye karşı düşmanlık yapmayacaklarını ve Hizbullah'ı desteklemeyeceklerini taahhüt etmiş, bildikleri Cemaat mensuplarının bilgilerini PKK'ye vermiş ve buna karşılık olarak PKK de kendilerine saldırmayacağını ve Cemaate karşı kendilerine destek vereceğini kabul etmiş. Bu görüşme ile ilgili detaylara girmiyor ve burada bu kadarını zikretmekle yetiniyoruz. Batman ve Garzan mntıklarında gelişen bu ilişki ve anlaşmanın detayı ve bu işte rol alan şahısların kimlikleriyle ilgili eğer ihtiyaç olursa ileride daha detaylı açıklama yapabiliriz.

İzzet ve onuru Müslümanların yanında yer alarak elde edeceklerine, mülhid ve zalimlerle aynı safta yer alarak zilleti tercih ettiler. PKK, bu nifak grubunun içine düştüğü zillet ve Cemaate karşı olan düşmanlığını iyi kullanıp azami derecede istifade etmeye çalıştı. Bu işbirlikçi tavır ve tutumlarından dolayı PKK, bu münafıkları destekleyen ve öven, Cemaatı ise kötüleyen ve töhmet altında bırakan açıklamalar yaptı. Bu konuyla ilgili PKK'nin yanın organlarında değişik yazı ve haberler yayınlandı. Ancak içine düştükleri zillet ve takip ettikleri politikaya rağmen yine de PKK tarafından aşağılanmaktan kurtulamadılar.

Yaranmak istedikleri PKK ve onun başı Apo; “Bu çocuklarla arasıra görüşüyoruz” şeklinde alaycı, küçümseyici ve aşağılayıcı bir üslupla bu ilişkilerini deşifre etti.

Eğer gerçekten Allah korkusu taşısaydılar ve samimi olsaydılar en azından düşmanlık yapmamaları gerekirdi. Düşünce ve bakış farklılığını gerekçe gösterip yardımda bulunmayabilir ve sessiz kalabilirlerdi. Zaten değil onlardan, Cemaat hiç kimseden yardım istememiş ve kimseyi böyle bir tercihe veya yardıma zorlamamıştı. Bunların fiili olarak Cemaatin yanında yer almaları olayların seyrini ve maddi sonuçlarını hiçbir şekilde etkilemeyecekti. Kendilerinden beklenen sadece İslami bir duyarlılık ve Müslümanca bir tavırdı. Ancak bunu yapmayıp düşmanlık yapmaları, İslam düşmanlarıyla anlaşıp aynı safta yer alarak Cemaate saldırmaları ve Müslümanların kanını dökmelerini haklı gösterecek hiçbir İslami dayanakları yoktu. Ortaya çıkan bütün bu bilgi ve belgelerden sonra bu grup hakkında hüsnü niyette bulunmak, İslami dayanak ve ölçülere uygun hareket etmelerini beklemek saflık olup abesle iştigaldir.

NİFAK GRUBUNUN TC TARAFINDAN CEMAATE KARŞI KULLANILDIĞININ ORTAYA ÇIKMASI

Bu grubun, ortada ciddi hiçbir sebep yokken Cemaate karşı başkaldırması, ihtilafları derinleştirerek çatışma sürecini hızlandırması, ısrarla Cemaati bu çatışmaların içine çekmek istemesi, İslami, akli ve mantıki hiçbir ölçüye kulak vermeden sanki zorunlu ve kaçınılmazmış gibi gözü dönmüşçesine, pervasızca saldırıya geçip çatışmaları tırmandırması normal bir durum olmadığından Cemaati düşündürüyor ve kaygılandırıyordu. Bu grubun bütün bunları yaparken yalnız olmadığı ve bağımsız hareket etmediği, bazı

güçler tarafından adete bu işin içine itilip kullanıldığı hususunda Cemaatin ciddi şüpheleri vardı. Ancak Cemaat, bütün bu şüphelerine rağmen bunları doğrulatmak için maddi kanıtlara sahip değildi. Sadece İslami ölçüler ışığında meseleye bakınca bu grubun yaptıklarının İslami hiçbir ölçüye uymadığını, bütün bu yaptıklarının Müslümanların faydasına olmayacağını, bu davranışlarının fitne ve nifaktan ibaret olduğunu görerek, bu grubu “Nifak Grubu” olarak vasıflandırdı.

Çatışmalar neticesinde bu grup etkisiz hale getirilip dağılma sürecine girince, bölge dışına kaçan az sayıda kişinin dışında, bu grubun bölgede kalan bütün fertleri Cemaate sığınmak zorunda kaldılar. Hem yakalanıp sorgulanan ve hem de Cemaate sığınıp samimi itiraflarda bulunan bu grubun elemanlarının verdiği bilgiler neticesinde, bu nifak gurubunun baştan beri bağımsız hareket etmediği, ilk günden beri Cemaate karşı yürüttüğü bu faaliyetlerinin TC’nin istihbarat ve kontra örgütleri tarafından belirlenen bir stratejinin bilinçli bir şekilde hayata geçirilmesi olduğu, Cemaate karşı PKK ile işbirliği yapmalarının da bu stratejinin bir parçası olduğu, özellikle Cemaatle çatışma süreci boyunca derin devlete bağlı bu örgütlerin himaye ve desteğini aldığı, bu grubun elemanlarına eylem öncesinde hedeflerin gösterildiği ve talimatların verildiği, eylem esnasında bu çeteler tarafından korundukları, eylem sonrasında bir aksiliğin olmaması için olay yerinden kaçırıldıkları ve silahların kendilerinden alındığı şeklinde yer, zaman ve olay belirterek detaylı bilgiler verdiler.

Elde edilen bu bilgiler neticesinde bu grubun mahiyetiyle ilgili çok önemli bilgilere ulaşıldı. Bu bilgiler sayesinde o güne kadar muğlak kalan ve delillendirilemeyen bu grubun TC ile ilişkileri hususunda önemli deliller elde edildi. Bu

grubun, Cemaatin gelişimini ve büyümesini engellemek ve bölgede etkin bir İslami güç olmasının önüne geçmek amacıyla TC'nin derin devletine bağlı çeteler ve istihbarat örgütleri tarafından Cemaate karşı kullanılmak üzere örgütlenilip organize edilerek, her türlü imkanla donatılıp desteklendiği gerçeği, hiçbir tereddütte yer bırakmayacak şekilde netlik kazandı. Böylece Cemaatin, ilk günden beri bu gruba şüpheyile bakmasında, ortaya çıkışı, tutumu ve davranışlarından kaygı duymasında ve bu grubu “Münafıklar” diye vasıflandırmasında haklı olduğu ortaya çıktı.

NİFAK GRUBUYLA YAŞANAN ÇATIŞMANIN NETİCESİ

Nifak grubu, TC'nin hedeflerine ve amaçlarına uygun düşen bu çatışmaları başlatmakla efendilerine iyi bir hizmet sunmuş oldu. Bu hizmetleriyle, TC'nin bu ortamdan çok yönlü istifade etmesini sağladı. O güne kadar polis tarafından teşhis edilmeyen, tanınmayan ve takibata uğramayan bir çok Cemaat mensubu ve sorumlusu, bu çatışma ortamı sayesinde deşifre edildi. Baştan beri TC ile ilişkileri olan nifak grubu, çatışmaların başlamasıyla bu ilişkileri daha da geliştirerek, TC'nin kontrolünde ve yönlendirmesiyle Cemaate karşı yürüttüğü faaliyetlerinde önemli zararlara sebebiyet verdi. Bu grupla çatışma sürecinin başlangıcına kadar Cemaat hakkında sınırlı bilgiye sahip olan TC'nin güvenlik ve istihbarat örgütleri, bu sürecin başlamasıyla bu münafıklardan elde ettikleri önemli bilgiler sayesinde, Cemaate yönelik faaliyetlerini yoğunlaştırıp çok sayıda operasyon gerçekleştirdiler. Nifak grubunun direkt Cemaate vurduğu darbeler ve verdiği zararlar dışında, TC'ye verdiği bilgilerle bir çok Cemaat mensubunun mahkum

olmasına, yakalanmasına veya şehit edilmesine önemli katkılarda bulundu.

Allah'ın yardımı ve şehitlerin kanının bereketiyle, Cemaat bu oyunu bozarak bu süreci başarıyla atlattı. Nifak grubunun başlattığı bu çatışma süreci, kendilerinin bölge genelinde etkisiz hale getirilmesiyle son buldu. Zahiri olarak böyle bir tehlike bertaraf edildi. Ancak olayı sadece maddi veya zahiri sonuçlarıyla değerlendirmemek gerekir. Hiç şüphesiz böylesi nifak hareketlerinin zararları sadece fiziki ve zahiri değildir. Aynı şekilde bu tür nifak gruplarına karşı sadece maddi üstünlük sağlamakla da her şey bitmiyor. Çünkü bu nifak hareketlerinin sebep oldukları olayların manevi, psikolojik, moral, kültürel, siyasal ve sosyal zararları maddi ve fiziki zararlarından çok daha fazladır. Bu anlamda bu nifak hareketinin sebep olduğu ağır tahribatın telafisi ve açtığı yaraların tedavisi çok uzun zaman alabilir. Hatta bazen sebep oldukları tahribat ve zararları telafi etmenin imkanı dahi olmayabilir. Bu açıdan meseleye bakılınca Cemaatın çok büyük maddi ve manevi zararlar gördüğü daha iyi anlaşılabacaktır.

Bu nifak grubunun sebep olduğu çatışmaların sonucuna galibiyet ve mağlubiyet noktasından bakmıyoruz. “Bu çatışmada onlar bertaraf edildi, Cemaat zafer kazandı. Zahiri olarak maddi sonuçları bizim lehimize neticelendi, dolayısıyla bu çatışma iyi bir şekilde sonuçlandı.” şeklinde değerlendirmiyoruz. Hiçbir zaman sonuçlarına bakıp bunlar yenilgiye uğradılar ve bertaraf edildiler diye sevinmiyoruz. Eğer bu grup tümünden yok edilseydi ve böyle bir şey ortalıkta kalmasaydı dahi, yine bu çatışmaya ve sonuçlarına sevinmeyecektik. Çünkü, içine düştüğü bütün bu kötü duruma, İslam düşmanlarına yaptığı bütün hizmetlere, TC ve PKK ile geliştirdiği işbirliğine rağmen biz bu grubun bütün

fertlerinin münafık olduğunu söylemiyoruz. Birçoğunun perde arkasında gelişen bu çirkin oyunlardan ve kullanılmaktan haberlerinin olmadığına da inanıyoruz. Bunun için ilk gündeki yaklaşımımız ve bakışımız ne ise bugün de odur. İslam ve Müslümanlar için zararlı olan bu olup bitenlere ve yaşanan bu sürece içimiz yanarak üzüntüyle bakıyoruz.

NİFAK GRUBUNUN CEMAATE VE İSLAMİ DAVAYA VERDİĞİ ZARARLAR

Asr-ı Saadetten günümüze kadar İslam tarihinin her döneminde değişik şekillerde nifak hareketleri var olmuştur. Münafıklar, Peygamberimiz döneminde ve sonrasında İslam Ümmeti içerisinde vuku bulan ve Ümmetin zararıyla neticelenen bir çok olayda etkin rol oynamışlardır. Küfür güçlerinin fiili saldırılarla veremedikleri zararları, nifak hareketleri içten verebilmiş ve her dönemde Müslümanların güç kaybetmesine neden olmuşlardır. Bunun içindir ki İslami nasslar, nifak ve münafıklığı küfürden daha zararlı ve daha tehlikeli olarak nitelendirmişlerdir. Bu zararlar; toplumsal, askeri, siyasi, ekonomik, kültürel, itikadi vb. bir çok yönlü olmuştur. İslam tarihi boyunca her dönemde ortaya çıkıp mücadele eden İslami hareketler de, en büyük zararı münafıklardan ve nifak hareketlerinden görmüşlerdir. Cemaat de, İslam tarihindeki örnekleri gibi en büyük zararı nifak hareketinden ve münafık şahıslardan görmüştür. Bu gerçek, her dönemdeki İslami hareketler için böyle bir tehlikenin var olduğunu, nifak ve münafıklığın değişmeyen mahiyeti ve karakteriyle değişik şekillerde var olacağını göstermektedir.

Konunun başından beri her ne kadar bu nifak hareketinin verdiği zararlar dile getirildiyse de, sonuç olarak Cemaati direkt hedef alan bu nifak hareketinin özelde Cemaate, genelde ise bütün Müslümanlara dolaylı veya dolaysız verdiği veya sebep olduğu zararları aşağıda maddeler halinde, kısaca şöyle sıralayabiliriz;

- Özellikle meselelerin içyüzünü bilmeyen ve sadece yüzeysel olarak dışarıdan olaylara bakan, olayları takip, tahkik, tetkik ve tahlil etme imkanı olmayan Müslüman halk, olayları anlamakta zorlanıyordu. Bu olumsuz durum,

Müslüman halkın İslami mücadeleyi ve gelişen olayları sağlıklı bir şekilde anlamasına engel oluyordu.

- Her ne kadar bölge halkı ve İslami kesimin bir kısmı meselenin hakikatini biliyorduydu da, bu çatışma dışarıdan “İslami iki grup arasındaki çatışma” olarak görünüyordu. Bu da yanlış, zararlı ve kötü bir görüntüydü. Çünkü bu görüntü Müslüman halkta zihni kargaşaya, İslami mücadeleye menfi yaklaşımlarına ve şüpheyle bakmalarına sebep oluyordu. Özellikle İslam düşmanları, bu çatışmayı Müslümanlar arası çatışma şeklinde yansıtip İslami davaya zarar vermek için özel çaba harcıyorlardı.

- TC, nifak grubuna verdiği destekle bu olayları Cemaat aleyhine kullanarak, yıpratma kampanyasına dönüştürüp azami derecede istifade etmeye çalıştı. Böylece Cemaatin, o güne kadar Müslüman halk arasında oluşan itibar ve sempatisini ortadan kaldırmayı amaçlıyordu. Cemaat ise, bütün bu geniş çaplı düşmanlıklara karşı koymak için yeterli imkanlara sahip değildi. Bu imkansızlık ve şiddetli düşmanlıklardan dolayı gelişen olaylarla ilgili gerçek ve sıhhatli bilgileri yeteri derecede Müslüman halka ve İslami kesime ulaştırılamıyordu.

-Münafıkların kullanılarak Cemaate karşı çatışma içerisine itilmeleri ve çatışmaları başlatan taraf oldukları gerçeği Cemaat düşmanları tarafından bilinçli olarak gizleniyor, sanki çatışmayı başlatan taraf Cemaatmış gibi bir propaganda yapılıyordu. Böylece, Cemaatin haklılığının üstü örtülerek, Cemaat, kendi dışındaki İslami gruplara hayat hakkı tanımayan tahammülsüz bir hareket olarak tanıtılıyordu. Bu çatışma iki grubun basit bir hakimiyet mücadelesi şeklinde gösterilerek, Cemaatin İslami hedefler için verdiği mücadelesi göz ardı edilmek isteniyordu. Bu şeytani taktiklerle Cemaatin mücadele amaçları ve hedefleri

çarpıtılmaya çalışılıyor ve Müslüman halk tarafından yanlış tanınması hedefleniyordu.

-Nifak grubu, kendisine bir haklılık payı çıkarmak için PKK ile çatışmaların başlatıcısı olarak Cemaatı tanıtip suçluyor ve bu doğrultuda propaganda yapıyordu. Cemaatı, kendi dışındaki herkese karşı katı, müsamahasız ve uzlaşmaz olarak göstermekle, Cemaatin o güne kadar bölgede elde ettiği başarılarını ve PKK ile çatışmadaki kazanımlarını bertaraf edip etkisiz hale getirmeyi amaçlıyordu.

-TC, sadece fiili olarak bu grubu desteklemek ve Cemaate yönelik saldırılarını yönlendirmekle kalmıyor, halk arasında Cemaat aleyhinde yoğun bir propaganda ve psikolojik savaş yürütüyordu. TC'nin psikolojik savaş elemanları, bölge halkıyla ve İslami çevrelerle birebir ilişkiye geçip, "PKK Gayr-ı İslami bir örgüttü. Cemaat onunla çatışmak zorunda kaldı. Diyelim ki bu normal bir süreçti, bir şey demiyoruz. Ancak şimdi Cemaat, Müslümanları hedef alıyor. Kendisinin dışında kimseye hayat hakkı tanımıyor ve Müslümanları vuruyor" şeklinde, Cemaat aleyhine yoğun bir yıpratma kampanyası yürütüyordu.

-TC ve ona bağlı kontra güçleri, bu Nifak grubuyla çatışmaları ve süreç içindeki gelişmeleri Cemaatin aleyhine kullanmak için her yola başvuruyordu. Cemaatı kötüleyici ve karalayıcı bildiriler hazırlayıp bölgede dağıtıyordu. Bu bildirileri, İslami kesime hitap eden gazetelerin içerisine yerleştirerek Müslüman halka ulaştırıyordu. Bu yolla Müslüman halk nezdinde var olan Cemaatin sempatisini ve etkinliğini gidermeye çalışıyordu.

-Polis, yakaladığı Cemaat mensuplarını sorguda çözmek, psikolojik olarak etkilemek ve Cemaatten uzaklaştırmak için, özellikle bu grupla olan çatışmaları koz olarak kullanıyordu.

“Cemaatin Müslümanlara karşı eylem yaptığını, bu çatışmalarda Müslümanların öldüğünü, bunun İslami olmadığını” söyleyerek, Cemaate olan inanç ve bağlılıklarını sarsmaya çalışıyordu. Sanki kendilerinin böyle bir İslami endişesi varmış, bu grubu kendileri yönlendirmemiş, bu eylemleri kendileri yaptırmamış ve bu süreci kendileri başlatmamış gibi şeytani taktiklerle Cemaat fertlerini bozma, Cemaatten koparma ve kendileriyle işbirliğine ikna etme vb şekillerle bu durumu Cemaate karşı kullanarak Cemaati yıpratmayı amaçlıyordu.

-Bu münafıkların sebep oldukları ve başlattıkları bu çatışma çok sayıda Müslümanın hayatına mal oldu. O güne kadar hem PKK’nin ve hem de TC’nin tanımadığı Cemaatin birçok güzide elemanı bu münafıkların eliyle şehid edildi. Büyük can kaybının dışında İslami mücadelenin büyük oranda maddi ve manevi zararlar görmesine, kısa sürede tedavisi mümkün olmayan ailevi, toplumsal, kültürel, düşünsel vb. birçok yaranın açılmasına sebep oldular.

-TC, bu grup içindeki nüfuzunu kullanarak, çatışmaların başlamasıyla bu grup üzerindeki kontrolünü daha da arttırdı. Hem bu grubun içinden aldığı bilgilerle ve hem de çatışma ortamı nedeniyle bu gruptan gözaltına alınan insanların polislerle işbirliği yaparak verdikleri bilgiler neticesinde; Cemaatin yapısı, faaliyetleri, üsleri, elemanları ve bunların adresleri hususunda detaylı bilgi elde etme imkanı buldu. Bu bilgiler sayesinde o güne kadar tanıyamadığı, deşifre edemediği Cemaatin birçok ferdi ve faaliyetleri hakkında detaylı bilgiler elde etti. Elde ettiği bu bilgilerle Cemaate yönelik daha yoğun ve etkin operasyonlar yapma imkanına kavuştu.

HİZBULLAH' IN, TC VE ONA BAĞLI İSTİHBARAT VE KONTRA ÖRGÜTLERİYLE YOĞUN MÜCADELESİ

Hizbullah-PKK çatışmasıyla başlayan süreçten ve gelişen olaylardan TC'nin en iyi şekilde faydalanmak isteyeceğini Cemaat öngörmüştü. Bu öngörüsü doğrultusunda PKK ile çatışmalar başlamadan önce bu konuda PKK'yi de uyarılmıştı. Cemaat, gerek PKK ve gerekse de Münafıklarla yaşadığı çatışma ortamı boyunca sürekli olarak TC'nin olaylara müdahale edip bu ortamdan istifade edeceğini hesaba katıyordu. Bu şüphe ve endişesinden dolayı, PKK ve nifak grubuyla çatışmalar başladıktan sonra sürekli olarak TC'nin nerede, ne şekilde, kimin vasıtasıyla, hangi yöntem ve taktiklerle istifade etmek isteyeceğini veya ettiğini, bilfiil olaylara ne şekilde, hangi yöntemlerle ve kimleri kullanarak müdahale ettiği veya edebileceği hususunda kafa yoruyor, değişik ihtimalleri değerlendiriyor ve araştırmalar yapıyordu.

Cemaat, hem PKK ve hem de münafıklarla çatışmasında sadece askeri yönden başarı kazanmamış, her yönden çok önemli tecrübeler elde etmişti. Özellikle Cemaat tarafından yakalanan ve sorgulanan PKK ve nifak grubunun elemanları birçok konuda Cemaate önemli bilgiler vermişlerdi. Hem bunların verdiği bilgiler ve hem de Cemaatın bölge genelinde kendi kaynaklarından aldığı bilgiler neticesinde, TC'nin bu çatışma ortamından ne şekilde istifade ettiği, illegal yollardan hangi operasyonları gerçekleştirdiği, hangi karanlık işleri çevirdiği ve hangi taktiklere başvurduğu hususunda yeteri derecede ipucu ele geçirmiş ve bilgi sahibi olmuştu.

1995 yılına gelindiğinde Cemaat, o güne kadar yaptığı detaylı araştırmalardan ve mücadele süreci içerisinde elde ettiği bilgi, istihbarat ve tecrübe sayesinde, hem Cemaate yönelik çalışan ve hem de Cemaat dışında bölge genelinde TC'nin istihbarat örgütleriyle bağlantılı olarak faaliyet yürüten çok sayıda ajan ve çete tespit etmişti. Elindeki bu bilgilere dayanarak bunlara yönelik yakalama ve sorgulama operasyonları başlattı. Bu şekilde çok sayıda ajan ve çete mensubu yakalanıp Cemaat tarafından sorgulandı. Bunların bir kısmı JİTEM ile, bir kısmı polis istihbaratı ile, bir kısmı da MİT ile çalışıyordu. Bunlar yakalanıp sorgulandıkça Cemaate çok önemli ve detaylı bilgiler veriyorlardı. Bunların sorguları neticesinde, TC'nin bu ajan ve çeteler vasıtasıyla bölge genelinde yürüttüğü faaliyetler, yaptığı kirli ve karanlık işleri hususunda önemli bilgilere ulaşıldı. Özellikle Hizbullah-PKK ve Hizbullah-nifak grubu çatışmalarının yaşandığı dönemde bu çatışmaları alevlendirmek ve çatışma ortamından istifade etmek amacıyla TC'nin yaptığı provokasyonlar, kontra faaliyetleri, yargısız infazlar, Cemaate ve diğer örgütlere sızma çalışmaları gibi birçok karanlık işleri hakkında detaylı bilgiler elde edildi.

Cemaat, bölgeyi iyi tanıdığından ve bölgede etkin ve kuşatıcı bir teşkilat gücüne sahip olduğundan her olayı, her ferdi veya Cemaate gelen her haberin yanlışlığını veya doğruluğunu yerinde araştırıp, ortaya çıkarıp neticeye ulaşma güç ve imkanına sahipti. Cemaat, sorguladığı insanlardan veya başka kaynaklardan elde ettiği bilgileri tahkik ediyor, araştırıyor, soruşturuyor, doğruluk derecelerini test ediyor ve böylece karar verebilecek bir sonuca varıyordu. Sorgulanan bu ajan ve çetelerin bağlantılarına veya bunların isim ve bilgilerini verdikleri başka unsurlara ulaşmakta zorluk çekmiyordu. Böylece Cemaat, 4-5 yıl boyunca bu şekilde

Cemaatı kuşatıp kontrol altına almak isteyen ve bölgede yoğun bir kontra faaliyeti yürütüp bir çok faili meçhul eylem gerçekleştiren derin devlete bağlı ajan ve çetelere yönelik yakalama, sorgulama ve etkisiz hale getirme türünden çok sayıda eylem gerçekleştirdi.

Bu ajan ve çetelerden alınan bilgiler sayesinde, TC'nin Cemaate yönelik siyasi, ekonomik, askeri, kültürel, psikolojik ve propaganda amaçlı çok yönlü yürüttüğü mücadelede uyguladığı taktik ve stratejiler hakkında önemli ve detaylı bilgiler elde edildi. Aynı zamanda Cemaat, bu süreç boyunca çok önemli tecrübeler de kazandı. Cemaat, elde ettiği bilgiler ve kazandığı tecrübelerle bu komplolara karşı planlar geliştiriyor ve karşı operasyonlar düzenliyordu. Cemaatin bu karşı atağı ve hızlı operasyonları, TC'nin birçok planlarını bozup etkisiz hale getiriyor ve onu sersemleştirip şaşkına çeviriyordu. Bu başarısızlığı ve içine düştüğü çıkmaz, daha da vahşileşmesine ve böylece Cemaate karşı tutumunda daha da sertleşmesine sebep oluyordu. TC, Cemaate karşı verdiği mücadeleden netice elde edemeyip başarısız kalınca, bu çete ve ajanlar vasıtasıyla Cemaat mensuplarını terör etme, kaçırma, kaybetme ve benzeri hukuk dışı kontra eylemlerine hız vermeye başladı.

Cemaatin, TC ve ona bağlı kontra örgütleriyle bu derin ve sessiz çatışması kamuoyuna pek yansımadan, yer altında ve sessiz bir şekilde, ama çok şiddetli olarak 17 Ocak 2000 tarihine kadar devam etti. TC'nin 17 Ocak 2000 tarihinde Beykoz'da gerçekleştirdiği operasyondan sonra her şey alenileşti ve kamuoyuna yansıdı. TC, 17 Ocak Beykoz operasyonu ile ele geçirdiği bu önemli fırsatı Cemaate karşı kullanarak hem kendisinin ve hem de PKK'nin çeyrek asırdır Kürdistan'da yaptığı kirli ve karanlık işleri veya yaygın deyişle faili meçhul kalmış birçok olayı Cemaate mal etme

gayreti içerisine girdi. Kendisinin öldürdüğü veya birçok kirli ite kullanıp ileri bitince ileride aleyhine bir belge durumuna gelmemeleri için ortadan kaldırdığı çok sayıda insanın ölümünü Cemaate mal ederek bu doğrultuda yoğun bir kampanya bağlattı. Bu amacına ulağmak için televizyonlarda adeta ceset ėovları düzenleyerek, kendisini sütten ıkmağ ak kağık gibi temiz göstermeye alığtı.

TC, Cemaat arėivinden ele geirdiğ bazı kasetleri sansürsüz göstermekten korktuğ için, montaj yoluyla kendi amacına hizmet edecek ėekle getirerek basın mensuplarına ve dolayısıyla kamuoyuna yansıtı. Böylece, Cemaate yönelik tek taraflı, yanıltıcı ve yanlış bilgilerle çirkin bir karalama ve propaganda kampanyası bağlattı. Ele geirdiğ bu fırsatı kullanarak, o güne kadar çözmede ve kontrol etmede bağarısız kaldığı Cemaate, bu yolla darbe vurma çabası içine girdi. Cemaatı yıpratmak ve arkasındaki halk desteğini yok etmek için, bilinçli olarak ėeytani bir taktikle İslami kimliğine uymayan vasıflarla Cemaatı tanıtmaya alığtı. Ancak Cemaat, bugüne kadar her konuda olduğ gibi bu konuda da hiçbir açıklama yapmadığı halde, Müslüman halk Cemaatın mazlumiyetini bildiğinden TC'nin bu yalanlarına inanmadı. Çünkü Müslümanlar, TC'nin zalim, cinayetkar, despot, sömürücü, ėantajcı ve komplocu olduğunu çok iyi biliyordu. TC'nin, Müslümanlara karėı tarihi boyunca değiğik dönemlerde buna benzer yöntemlerle yaptığı insanlık dığı birçok uygulamalarını grmğ, yağamığ ve ėahit olmuğtu.

TC DERİN DEVLETİNE BAĞLI AJAN VE ÇETELERİN KÜRDİSTAN'DAKİ İNSANLIK DIŞI KARANLIK FAALİYETLERİ

1995-2000 yıllarını kapsayan Cemaatın TC ile sessiz ve derinden çatışması süresince TC'ye bağlı istihbarat örgütlerinin kontrolündeki çok sayıda çete ve ajan Cemaat tarafından yakalayıp sorgulandı. Bunların itirafları neticesinde, TC'nin kontra faaliyetlerini ortaya çıkaran ve belgeleyen binlerce sayfa ve yüzlerce video kasetten oluşan önemli bilgiler elde edildi. Bütün bu bilgi ve belgeler Cemaat arşivinde mevcut olup, bunlardan bir kısmı operasyonlar neticesinde TC'nin eline geçmiştir. Ele geçen bu bilgilerin bir kısmı TC'nin karanlık faaliyetlerini içerdiği ve açıklığa kavuşturduğu için gizli tutulmuş, bir kısmı ise Devlet Güvenlik Mahkemelerine intikal etmiştir. Mahkemelere intikal eden bu kasetler teşkil edilen heyetler tarafından çözülmüş olup, şu anda mahkeme dosyalarında belge olarak mevcuttur. Amacımız burada bu bilgi ve belgeleri detaylıca yazmak ve yayınlamak değildir. Bunların kamuoyunun bilgisine sunulması başka bir çalışmanın konusu olup ya kitap olarak veya İnternet sitelerinde yayınlanacaktır.

Cemaatın eline geçen bilgi ve belgeler, TC'nin bugüne kadar Cemaate karşı yürüttüğü mücadelede takip ettiği politika, uyguladığı taktik ve yöntemler, yaptığı provokasyon, komplo ve oyunları ortaya koyduğu gibi, Türkiye genelinde ve özellikle Kürdistan'da bütün siyasi örgütlere ve hatta sade halka karşı bugüne kadar yaptığı insanlık dışı uygulamalarını belgelemektedir. Bu kesin bilgilerin açıklığa kavuşturduğu olaylar, hem Cemaatın ve hem de bütün Kürdistan halkının yaşadığı gerçeklerdir. O

dönemde yaşanan olayların, çekilen acıların, yapılan komplo ve karanlık işlerin sadece bir kısmına ışık tutması ve aydınlatması açısından önemlidir.

Bölge gerçeklerinden uzak, kafasını kuma gömercesine bu gerçekleri görmek istemeyen veya TC'yi kutsayan bazı zavallılar bunlara inanmayabilirler. Hatta bazıları propaganda amacıyla söylenmiş hayal ürünü sözler olarak görebilirler. Ancak bu söylediklerimiz ve aşağıda maddeler halinde belirteceğimiz gerçekler, o döneme ait TC'nin yaptığı bazı kirli ve çirkin işlerin çok cüzi bir kısmıdır. TC'nin istihbarat örgütleri ve güvenlik birimlerinin doğrudan veya kendi kontrollerindeki çete ve ajanlar vasıtasıyla, özelde Cemaate karşı, genelde bütün rejim muhaliflerine karşı Kürdistan'da yürüttükleri hukuk dışı faaliyetleri, cinayet, komplo ve insanlık dışı kirli işlerinden örnekler vereceğiz. Biz burada olayların detayına girmeden ve isim zikretmeden, sadece mücadele süreci boyunca Cemaatın karşılaştığı ve yaşadığı olaylar ile Cemaat tarafından sorgulanan TC'nin istihbarat ve kontra örgütlerine bağlı çete ve ajanların yaptıkları itirafları zikredeceğiz. TC'nin Kürdistan'daki insanlık dışı uygulamalarını, yürüttüğü kirli savaşı ve bulaştığı karanlık işleri aşağıda kısaca maddeler halinde sıralayacağız;

-Cemaatın teşkilat yapısını ortaya çıkarmak, sorumlularını tanımak, irtibat şeklini ve yollarını öğrenmek, barınma ve gizlenme yerlerini ortaya çıkarmak amacıyla hem bölgede ve hem de Türkiye genelinde uzun süreli ve kapsamlı bir istihbarat çalışması yapılıyor, bu hedefe ulaşmak için dindar ve İslami eğilimi olan birçok insan bu işte kullanılıyordu.

-Cemaat içinden veya dışından birçok insanla irtibata geçilerek Cemaate sızmaya çalışmak, çalışmaları hakkında

bilgi almak amacıyla birçok insana ajanlık teklifinde bulunuluyor, bu teklifi kabul etmeleri için çirkince şantajlar yapılıyordu. Buna rağmen ajanlığı kabul etmeyenlerin ya başlarına bir bela getiriliyor ya da hazırladıkları şantaj kasetlerini yayınlamakla veya ölümle tehdit ederek suskun kalmaları sağlanıyordu.

-Cemaat mensubu çok sayıda insanı gözaltına alarak, işkenceyle, tehditle, şantajla ajanlığa zorluyor, bu baskılarına karşı direnip ajanlığı ve işbirlikçiliği kabul etmeyenleri gerçek dışı olay ve eylemlerle suçlayıp cezaevlerine gönderiyor, böylece uzun süre zindanlarda kalmaları sağlanıyordu.

-Cemaat faaliyetlerini etkisiz hale getirmek, halk arasındaki etkinliğini kırmak ve programlarını başarısızlığa uğratmak amacıyla, bu kontra ve çete örgütlerine birçok çirkin iş yaptırılıyordu. Yaptıkları bu çirkin işleri Cemaate mal ediyor ve kamuoyuna bu işler Cemaat tarafından yapılmış gibi gösteriliyordu.

-Cemaatin etkin faaliyet yürüttüğü camilerdeki çalışmaları provoka etmek ve engellemek için bu camilerde aynı saatlere denk gelecek şekilde paralel çalışmalar yapılıyor, Cemaatin oradaki faaliyetlerini sekteye uğratmak için cami adabına aykırı tutum ve davranışlar sergileniyordu. Bu tür fitnelerle Cemaatin cami çalışmalarını engellemeye, halkı Cemaatten soğutmaya ve cami çalışmalarından uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

-İslami kesimin çıkardığı ve genellikle dindar insanların okuduğu gazete ve diğer basılı yayınların içerisine Cemaat aleyhine yazılmış bildiriler yerleştiriliyor, yalan ve yanlış bilgilerle Cemaatı karalanarak, Müslüman halka kötü gösterilmek isteniyordu.

-Çocukları camilere giden ve Kuran dersi alan ailelere telefon açılıyor, ev veya işyerlerine gidilerek birebir görüşülüyor, Cemaat aleyhine bu insanlara propaganda yapılıyor, çocuklarını camilerden ve Cemaatten uzaklaştırmaları isteniyordu. Bu şekilde bir netice elde edemeyince, ailelere baskı yapıyor, gözaltına almak veya değişik yollardan zarar vermekle tehdit ediyorlardı.

-Kendi kontrollerinde olan ve birçok amaç için kullandıkları ayyaş, serseri, hırsız ve ayak takımı şahısları camilere giden çocuklara musallat ediyorlardı. Bu şahıslar cami kapılarında ve çevresinde bekleyerek camiden çıkan çocukları tehdit ediyor, dövüyor ve böylece camiye gidip Kuran dersi almalarına engel oluyorlardı. Bu şekilde çocuklar camiden ve Kuran dersinden uzaklaştırılarak, gayr-ı İslami bir hayata sürüklenmek isteniyordu.

-Kendilerine bağlı çalışan çete elemanlarından genç kızları, Cemaatın cami faaliyetleri içinde bulunan genç erkeklere veya kendilerine bağlı genç erkekleri camilere giden kız öğrencilere musallat ederek bu yolla gençleri bozmaya ve ifsada sürüklemeye çalışıyorlardı. Aynı zamanda Camiye giden gençler arasında bu tür olayların yaşandığını halk arasında yayarak, Cemaat mensuplarını ve camiye giden gençleri kötü gösteriyor, bu şekilde cami faaliyetlerini engellemeyi ve gençleri yozlaştırıp İslami çalışmalarından uzaklaştırmayı amaçlıyorlardı.

-TC'nin istihbarat örgütlerine bağlı olarak çalışan kadın fahişelere çarşaf giydiriliyor, bu kıyafetleriyle fuhuş yapmaları sağlanıyor veya toplum içerisinde bu kıyafetleriyle Müslüman bir kadına yakışmayacak ahlak dışı davranışlar sergileyerek, halkın Müslüman kadınlar ve özellikle çarşafli hanımlar hakkında kötü düşünmesi ve şüphe ile bakması için ahlak dışı her türlü çirkin yöntemler

kullanılıyordu. Böylece halk arasında İslami kesim aleyhine dedikodu ve kötü propagandanın yaygınlaşmasını sağlayarak, halkın Müslümanlara güveninin sarsılması amaçlanıyordu.

-TC, istihbarat örgütlerine bağlı kadın elemanlar İslami tesettüre bürünerek ve çarşaf giyerek Müslüman kadınları takip ediyor veya bir yolunu bulup onlarla tanışarak evlerine gidiyorlardı. Bu şekilde Cemaat mensubu ve diğer kesimlerden Müslümanların evlerini tespit ediyor ve bu vesileyle Cemaat mensupları veya aranan şahıslar hakkında bilgi toplama ve istihbarat çalışması yapıyorlardı.

- Ajan ve çetelerini camilere giden çocuklara musallat ederek bu çocukları hırsızlık ve diğer ahlak dışı yollara zorluyorlardı. Kendilerinin organize ettikleri bu çirkin işleri camide faaliyet yapan Cemaat mensubu gençlerin üzerine atıyor, böylece cami cemaatı, mahalle halkı ve çocukların ailelerine Cemaatı kötü göstermek istiyorlardı. Bu şekilde Müslüman halkı Cemaatten ve cami faaliyetlerinden soğutmaya çalışıyorlardı.

-Cemaat adına halktan tehdit yoluyla yardım ve zekat istiyor, vermek istemeyenleri değişik şekillerde cezalandırıyorlardı. Yardım aldıkları kişileri sonradan Cemaate yardım yapmışsın diye gözaltına alıyor ve sanki Cemaat mensupları yakalanmış, bu şahıslardan yardım ve zekat aldıklarını itiraf etmişler gibi çirkin oyunlara başvuruyorlardı. Ayrıca bu yaptıklarını gerekçe göstererek, Cemaatin halktan zorla para topladığı propagandasını yapıyorlardı.

-TC'ye bağlı çeteler, bölgede maddi durumları iyi olup, dindar ve Cemaate sempati duyan fert veya aileleri tespit ediyor, bu insanlara Cemaat adına telefon açarak veya adam göndererek tehdit ediyor ve kısa süre içerisinde bölgeyi terk

etmeleri isteniyordu. Böylece, bu insanların kendilerine söylenen kısa süre içerisinde mal varlıklarını cüzi fiyatlarla satıp zarar etmeleri ve bölgeyi terk etmeleri sağlanıyordu. Bu uygulamalar Cemaate mal edilerek bu şekilde, hem Cemaat kötü gösteriliyor, hem bu insanların Cemaate sempati ve dostlukları giderilerek düşman olmaları sağlanıyor ve hem de Cemaatın maddi kaynakları kurutulmaya ve halk desteği yok edilmeye çalışılıyordu.

-Cemaat mensuplarının ve sempatizanlarının ailelerine baskı yapılıyor, çocuklarını Cemaatten ayırmaları isteniyor, aksi takdirde kendilerine de örgüt mensubu muamelesinin yapılacağı söyleniyordu. Bazen de bunların ailelerini gözaltına alarak veya değişik yollarla baskı yaparak korkutuyor ve huzursuz ediyorlardı.

-TC'ye bağlı istihbarat örgütleri ve bunlara bağlı çeteler, Hizbullah ile beraber olan veya sempati duyup kültürel faaliyetleri içinde yer alan bazı gençlerin ailelerine baskı yapıyor, çocuklarını Cemaatten ayırıp getirmeleri durumunda hiç tutuklamadan onları serbest bırakacaklarını söylüyorlardı. Bu yalan vaatlere kanan veya baskılara dayanamayarak çocuklarını yakalatmada yardımcı olan ailelere, bu sefer çocuklarının suçlarının ağır olduğunu söyleyerek, bunları serbest bırakmak için büyük miktarda para istiyorlardı. Bu insanların çocukları suçsuz oldukları halde, çeteler bunların bu durumlarını koz olarak kullanıp şantaj ve baskılarla büyük maddi kazanç sağlıyorlardı.

-TC'nin güvenlik ve istihbarat güçlerinin kontrolünde itirafçı çetelere uyuşturucu ticareti yaptırılıyordu. Bu şekilde yakalanma korkusu olmadan ve hiçbir kontrol noktasına takılmadan bölgenin değişik noktalarından veya sınıra yakın yerlerden aldıkları uyuşturucuyu, Türkiye'nin batı bölgelerine, oradan da yurt dışına sevk ediyorlardı.

-TC'nin istihbarat örgütlerine bağlı ajan ve çeteler, cinayet, adam kaırırma ve uyuşturucu kaçakçılığı gibi işler yapıyorlardı. Bu kirli işlere bulaşan insanlardan bazıları, zamanla bu işlerden nefret eder duruma geliyor ve yaptıklarından pişmanlık duyup bu işlerden çekilmek istiyorlardı. Bazıları da para paylaşımı ve diğer maddi anlaşmazlıklar içine dıştüklerinden veya korktuklarından dolayı bu işleri bırakmak istiyorlardı. Ancak, bu insanların, gördüklerini, bildiklerini ve yaptıklarını deşifre edip, derin devlete bağlı kontra örgütleri aleyhine birer belge, delil veya şahit durumuna gelmemeleri için, böyle bir eğilim içine girip ayrılmak isteyenleri acımasızca öldürüp ortadan kaldırıyorlardı.

-Derin devlete bağlı çete ve kontralar polis veya jandarma kılığında bazı evlere baskın düzenliyor, evlerinden aldıkları insanları vahşi bir şekilde işkenceyle sorguluyorlardı. Bu insanları öldürmeyip salıverdıklarında kendilerini bu insanlara Hizbullah elemanları olarak tanıtıyorlardı. Bunları bırakmayıp öldürdüklerinde ise, ailelerine telefon açıp Hizbullah adına aradıklarını, kaçırılan kişilerin Hizbullah'ın elinde olduğunu söylüyorlardı. Böylece hem yakalayıp sorguladıkları ve hem de kaybolan insanların Hizbullah'ın elinde olduğu intibainı veriyorlardı. Bu taktiklerle bir yandan Cemaatın TC ile ilişkisi olduğu şeklinde bir imaj oluşurmaya çalışıyor, diğer yandan da Cemaatın adını kendi kirli işlerinde kullanarak, bölge halkı üzerindeki etkisini kırmaya çalışıyorlardı.

-Birçok iş adamı, tüccar veya bunların çocukları bu çeteler tarafından kaçırılıyor, büyük miktarda fidyeye alma karşılığında serbest bırakılıyordu. Kaçırıldıkları bu insanlara bazen kendilerini PKK'lı bazen de Hizbullahi olarak

tanıtıyorlardı. Yerine göre bazen de bu işleri mafya adına yapıyorlardı.

-Türkiye genelinde olduğu gibi Kürdistan'da da fuhuş sektörü ve porno kaset ticareti sürekli olarak TC'nin polis ve istihbarat örgütlerinin kontrolünde yapılıyor. Siyasi insanları yozlaştırmak ve gençlerin siyasi hareketlere kaymalarını önlemek için fuhuş sektörünü bir silah olarak kullanıyorlardı. Özellikle dindar gençleri bu yolla bozarak İslami faaliyetlerden ve İslami ahlaktan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

-TC'nin polis ve istihbarat güçleri, gözaltına aldıkları insanları konuşurmak veya işbirliğine razı etmek için hap içirip uyuşturduktan sonra kendilerine bağlı olarak çalışan fahişeleri bunların yanına gönderiyor, görüntüleri gizlice kameraya alıyor, bunların muhbirlik ve ajanlığı kabul etmeleri ve kendilerine bağlı olarak çalışmaları için bu çirkin görüntüleri şantaj ve baskı unsuru olarak kullanıyorlardı. Buna rağmen bu insanlar ajanlığı ve muhbirliği kabul etmeyip kendileriyle işbirliğine yanaşmayınca, bu kasetleri kamuoyuna göstermekle veya mahalli televizyonlarda yayınlamakla onları tehdit ediyor ve korkutuyorlardı.

-TC'nin güvenlik ve istihbarat güçleri, kendileriyle işbirliğine girip ajanlık ve muhbirliği kabul eden kişilere sahte kimlik, ehliyet ve silah taşıma ruhsatı veriyor, bunları gezici militan gibi Türkiye'nin her tarafına götürüp takip, tehdit, suikast gibi birçok kirli işte kullanıyor ve çok yönlü istifade ediyorlardı.

-TC derin devletine bağlı kontra ve çete örgütleri, bazen Hizbullah kılığında bazen de PKK kılığında yol kesiyor, kimlik kontrolü yapıyor, birçok insanı arabalardan indirerek ya öldürüyor veya kaçırıyorlardı. Olayı gören ve bu işin TC tarafından yapıldığını anlayan bazı kişiler, olayı anlatmaması

ve tanıklık yapmaması için ya tehdit ediliyor veya kaçırılıp öldürölüyordu. Bu şekilde hiç bir iz bırakmamaya ve faili meçhul bir olaymış gibi göstermeye çalışıyorlardı.

-Kaçırılarak veya gözaltına alınarak öldürölren insanların kendileri tarafından öldürölldüğünün anlaşılmaması, olayın örtbas edilmesi ve bu tür olayları kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak amacıyla, bunların cesetleri şehirlerin veya köylerin belli noktalarına bırakıldıktan sonra, bu insanların PKK-TC veya Hizbullah-PKK arasında çıkan bir çatışmada öldürölldükleri görüntüsünü vermek için o mevkide kendileri tarafından göstermelik silahlı çatışma meydana getiriliyordu. Böylece işkenceyle veya kaçırılarak öldürölren bu insanlar sanki bu çatışmada öldüröllmüş gibi gösteriliyor, bu şekilde rapor düzenlenip olay hakkında hiçbir resmi takibat yapılmadan dosya kapatılıyordu.

-TC'nin polis ve istihbarat güçlerine bağılı çete ve ajanlar, Cemaatin halk arasındaki etkinliğini ve halkın Cemaate olan güvenini bildiklerinden, geceleyin insanların evlerine gidip "Bizi Hizbullah gönderdi, sizinle ufak bir işimiz var, bizimle gelin" diyerek insanları evlerinden alıp kaçırıyorlardı. Bu insanların bazılarını öldürölüyor, bazılarının da serbest bırakılmaları karşılığında ailelerinden yüklü miktarda para istiyorlardı. Bazen de parayı aldıkları halde bu insanları serbest bırakmıyorlardı. Böylece bu taktikleriyle, bölgedeki kaçırılma ve kayıp olaylarını Hizbullah'a mal etmeye ve Cemaatin halk arasındaki güven ve itibarını sarsmaya çalışıyorlardı.

-Özellikle JİTEM ve ona bağılı çete ve ajanlar, PKK'liler kılığında Hizbullah elemanları veya sempatizanlarının yaşadığı köylere baskın yapıyor, evleri tarayıp ateşe veriyorlardı. Veya aksi şekilde, yani Hizbullah kılığında PKK'nin uğrak yerleri olan bazı köyleri basıyor, PKK

elemanı veya sempatizanı olan insanlara ve evlerine yönelik eylemler düzenliyorlardı. Bu şekilde öldürmek istedikleri şahısları öldürüyor veya yapmak istedikleri başka eylemleri gerçekleştiriyorlardı. Ayrıca, bu eylemlerle Hizbullah-PKK çatışmasının devam ettiği görüntüsü verilerek olaylar alevlendirilmek isteniyordu.

-TC'nin istihbarat örgütleri, Cemaatle münafıkların çatışması sürecinde nifak grubuna sağladıkları imkan ve yaptıkları yardımlarla yetinmeyerek, çatışmaları alevlendirmek ve Cemaate darbe vurmak amacıyla bilfiil kendileri de Cemaat mensuplarına yönelik silahlı suikastlar yapıyorlardı. O dönemin şiddetli çatışma ortamında çatışan taraflar eylemin kimin tarafından yapıldığını bilme durumunda olmadıklarından ve eylemler çatışan taraflarca üstlenmediğinden, bu kontra çeteleri rahatlıkla eylem yapabiliyor ve kendi eylemlerini de PKK, Hizbullah veya nifak grubunun eylemiymiş gibi gösteriyorlardı.

- JİTEM 'e bağlı çeteler tarafından, Silvan-Diyarbakır güzergahından geçen ve Suriye'ye ziyaret amacıyla yolcu götüren İran yolcu otobüslerinin yolları kesilerek, otobüslerden indirilen yolculara eziyet ediliyor, önemli eşyalarına el konuluyor ve bazen de otobüsler yakılıyordu. Bu çeteler, bu çirkin işleri yaparken kendilerini Hizbullahi olarak tanıtıyor ve öyle gösteriyorlardı. Bu şekilde TC, Hizbullah'ı kötü göstermek için sadece ülke içinde yaptıklarıyla yetinmeyerek, yabancı ülke insanlarına, özellikle İran toplumu gibi Hizbullah ismine duyarlı ve sempatiyle bakan insanlara Hizbullah'ı kötü göstermek için bu insanlık dışı çirkin yöntemlere baş vuruyordu.

- TC'nin polis ve istihbarat güçleri, PKK itirafçılarını ve Hizbullah'tan tutuklanıp cezaevlerinde kalan ve polisle gizli işbirliği içine giren insanları, bulundukları cezaevlerinden

olarak dışarıya götürüp eylem yaptırıyorlardı. Bu insanlar, hastahaneye götürülme veya yer gösterme bahanesiyle cezaevlerinden alınıyor, suikast işlerinde kullanılıp işleri bitince tekrar geri götürülüp cezaevlerine bırakılıyorlardı. Bu yöntem kullanılarak, Cemaat mensuplarına yönelik ölüm ve yaralanmayla neticelenen çok sayıda eylem bu çeteler tarafından gerçekleştirildi.

-JİTEM, halk arasında dindar geçinen ve bu özelliklerinden dolayı alt düzeyde Cemaatın bazı fertleri ile ilişki kurabilen unsurlarını devreye sokarak Cemaate karşı bir komplo ve imha planı geliştirmişti. Bu Jitem unsurları, dost kılığında Cemaat mensuplarına yaklaşıp, eğer Cemaat isterse Güney Kürdistanlı bazı grupların yardımıyla Cemaatı Güney Kürdistan'a yerleştirebileceklerini, böylece Cemaatın oraya yerleşip kamp kurabileceğini, mahkum ve muhacirlerini barındırabileceğini söyleyerek, bunu Cemaate teklif olarak getirdiler. Cemaate yardım adı altında bazı dindar insanlar kullanılarak geliştirilen ve uygulamaya konulmak istenen TC'nin bu planının amacı, Cemaatı Güney Kürdistan'a çektikten sonra, Güney Kürdistan'da TC'ye bağlı bazı unsurların işbirliğiyle Cemaat güçlerine yönelik bir imha operasyonu gerçekleştirmektir. Bu planla Cemaate büyük bir darbe vurulmak isteniyordu. Ancak Cemaat, bu oyuna gelmedi ve bu tuzağa düşmedi. Bu planı ortaya çıkarıp, hem bu planı ve hem de bu planın içerisinde yer alan unsurları etkisiz hale getirdi.

-Derin devletin istihbarat örgütlerine bağlı çeteler, Bölgede PKK ve Hizbullah'a yakınlığı ile bilinen insanları resmi yollarla tutuklayıp gözaltına aldıklarında mahkemelerin kısa sürede bunları serbest bırakacağını ve bu insanların tekrar dönüp faaliyetlerine devam edeceklerini, bunun için bu insanları yakalamak ve gözaltına almakla

amaçlarına ulaşamadıklarını düşünerek, ancak bunları illegal yol ve taktiklerle bertaraf etmekle amaçlarına ulaşabileceklerine inanıyorlardı. Bu amaçla çok sayıda insanı kaçıırıp sorguladıktan sonra ya kaybediyor veya öldürüyorlardı. TC ve ona bağlı kontra örgütlerinin suçlanmaması için öldürülen insanların cesetleri dikkatleri başka taraflara çekecek şekilde uygun yerlere bırakılıyordu.

-PKK'nın Hizbullah karşısında zayıfladığı, eylem yapamaz duruma geldiği, bundan dolayı Cemaatin da PKK'ye yönelik eylemlerini yavaşlattığı, dolayısıyla çatışmaların yoğunluğunu yitirdiği ve durgunluk noktasına geldiği 1994 ve sonrasında TC, "Hizbullah ile PKK ateşkes yapıp anlaşmışlar. Bundan sonra işbirliği yapıp devleti vuracaklar" diye endişeye kapılıyor. Hizbullah-PKK çatışmasının son bulmasını kendi çıkarlarına aykırı bulan TC, kendisine bağlı istihbarat ve kontra örgütleri vasıtasıyla hem Hizbullah ve hem de PKK'den birçok kişiye yönelik silahlı suikast yaparak, çatışmaları yeniden alevlendirmeye çalışıyordu. Böylece, işlediği çok sayıdaki faili meçhul cinayeti Hizbullah veya PKK'ye mal ediyor ve ikisi arasındaki çatışmanın devam ettiği intibainı kamuoyuna vermeye çalışıyordu.

-Başta Diyarbakır, Batman ve Silvan olmak üzere bölgenin birçok yerinde iş yerinden evine, evinden iş yerine giden, öldürülmesi kolay ve risksiz olan, toplumda İslami kimlikleriyle tanınan onlarca Hizbullah elemanı veya sempatzanına yönelik öldürme veya yaralamayla sonuçlanan çok sayıda silahlı eylemin TC'ye bağlı ajan ve çeteler tarafından gerçekleştirildiğini sorgulanan ajan ve çeteler itiraf ettiler. Bu insanlar kimi, nerede ve ne şekilde vurduklarını, eylemleri kimlerle ve kaç kişiyle yaptıklarını, eylem emrini hangi istihbarat polisi veya Jitem subayından

aldıklarını ve eylem planını nasıl hazırladıklarını en ince detayına kadar anlattılar.

İZZETTİN YILDIRIM OLAYI İLE İLGİLİ ZARURİ BİR AÇIKLAMA

Hizbullahi Cemaatın temel kültürel ve itikadi kaynak eserlerinden en önemlisi Risale-i Nur Külliyyatıdır. Risale-i Nur, cemaatleşme sürecinin her döneminde, Cemaat mensuplarının temel eğitim ve ders kitaplarından biri olmuştur. Cemaat, mücadele sürecinin her döneminde itikadi, ahlaki, cemaatleşme ve mücadele gibi birçok konuda Risale-i Nur ve Üstad Bediüzzaman'ın görüş ve yaklaşımlarından faydalanmıştır. Özellikle İslamda cemaat ve cemaatleşmenin yeri ve önemi üzerine beyanatları ve yaşantısıyla pratize ederek ortaya koyduğu uzun süreli ve meşakkatli mücadelesi Cemaatın ilham kaynağı ve örneği olmuştur. Bugüne kadar mücadelenin her döneminde Risale-i Nur, Hizbullahi Cemaatın temel gıdasını aldığı itikadi ve ilmi kaynakların başında gelmiştir. Bütün Nurcu grupların bildiği ve tanıdığı gibi Şehid Rehberimiz, Risale-i Nur mektebinden yetişmiş olup ileri derecede Risaleye vakıf bir insandı.

Bazı İslami gruplarla olduğu gibi, Nurcu gruplarla da özellikle Üstad Bediüzzamane bakış ile Risale-i Nuru anlama ve yorumlamada görüş ayrılığımız vardır. Nitekim bu hususta Nurcu grupların kendi aralarında da görüş ve düşünce ayrılıkları olduğu bir gerçektir. Ancak, bu görüş ayrılığımız hiçbir zaman Nurcu gruplarla düşmanlığa veya çatışmaya sebep olmamıştır. Genelde bütün İslami gruplara ve özellikle Nurcu gruplara karşı Cemaatın tutumunun daha iyi anlaşılması için, bugüne kadar Cemaate şiddetli düşmanlık yapan Fetullah Hoca grubunu ve bu grubun

Cemaate karşı düşmanca tutumunu örnek olarak gösterip, Cemaatin bu gruba karşı tavır ve yaklaşımını kısaca açıklamakta fayda vardır.

Fetullah Hoca grubu, rejime daha fazla yaranmak, TC nezdindeki konumunu güçlendirmek ve grup çıkarlarını korumak için hem Cemaate ve hem de diğer İslami gruplara karşı acımasız, saldırgan ve düşmanca bir tutum içerisinde olmuştur. PKK'nin TC'ye karşı silahlı mücadelesinin yoğunlaştığı dönemde TC, PKK'ye karşı mücadelesinde etkili olabilmek için Kürt halkının dindarlığını ve İslam'a bağlılığını göz önünde bulundurarak, bir politika ve taktik gereği Kürdistan'a muhafazakar ve dindar kamu görevlilerini gönderiyordu. Özellikle dindar, muhafazakar, sağcı, mukaddesatçı ve milliyetçi çok sayıda polis bölgede görevlendirildi. Böylece Fetullah Hoca grubuna bağlı çok sayıda polis de bölgeye atanmıştı. TC, Cemaate yönelik yoğun ve şiddetli operasyonlara başladıktan sonra da bu gruba bağlı polisler halen bölgede görev yapıyorlardı. Cemaate karşı gerçekleştirilen operasyonlarda bunlar önemli görevler icra ediyor ve Cemaate karşı çok acımasız davranıyorlardı. Yakalanan Cemaat mensuplarını çözmek veya Cemaatten uzaklaştırmak için dindarlıklarını da kullanarak değişik yol ve taktiklere başvuruyorlardı. Öyle tahmin ediyoruz ki, Fetullah Hoca grubunun bu insanlar vasıtasıyla Cemaat hakkında edindiği bilgi, en az TC'nin edindiği bilgi kadar vardır. Her ne kadar bunların Cemaate karşı bu tutumu Fetullah Hoca grubunun tutumunu yansıtıyorduyse da, bunlar TC'nin polisi oldukları için, bu tutumlarını TC'den bilip Fetullah Hoca grubuna mal etme basitliğine düşmedik. Fetullah Hoca grubunun bütün bu düşmanlıklarına ve kendi yayın organlarında herkesten daha

fazla Cemaate küfrederek saldırmalarına rağmen Cemaat, bu güne kadar bu gruba fiili saldırıda bulunmadı.

İzzettin Yıldırım grubu, Nurcu gruplar arasında duruşları, bakış açıları, Üstadı ve Risale-i Nur'u yorumlamaları ile Cemaate en yakın gruptu. İzzettin Hoca ile geçmişe dayanan tanışmışlığımız ve dostluğumuz vardı. Karşılıklı görüşme ve ziyaretleşmelerimiz Cemaatin tamamen gizliye kaydığı 1990'lı yıllara kadar da devam etmiştir. Bu dönemden sonra da birçok gruba nazaran Cemaat hakkında temkinli hareket eden ve düşmanlık yapmayan bir tutum içerisindeydiler. Buna rağmen, İzzettin Hoca'nın Cemaat tarafından götürülmesine neyin sebep olduğunu ve olayların nasıl geliştiğini, bütün Müslüman kamuoyuna ve özellikle o grupla beraber olan dostlara kısaca açıklamak istiyoruz. Bu kitapta zorunlu olmadıkça olayları izah ederken şahısları isimleriyle zikretmekten özellikle kaçındık. Ancak bu olayın daha net anlaşılması için isim zikretmek zorunda kalacağız.

İbrahim Sarıaltun'u Türkiye'deki İslami gruplar çok yakından tanır. Bu şahsın polisle ilişkileri, Kahramanmaraş Pazarcık'ta lise öğrencisiyken başlıyor. İstanbul'a üniversiteye gidince bu ilişkilerini daha da geliştirerek, TC polisi ve istihbaratına bağlı olarak çalışmalarını sürdürüyor. İstanbul'da öğrencilik döneminde yurt temsilciliği ve üniversite temsilciliği gibi birçok önemli görevlere derin devletin yardımıyla getirilerek, önemli ve etkin faaliyetler yürütüyor. Arkasındaki istihbarat güçlerinin desteği ve bunların kendisine verdiği görev icabı, birçok çevreyle ilişkiler geliştiriyor ve önemli bir şahıs pozisyonunu kazanıyor. Özellikle, Kürt-İslam çizgisi adı altında, üniversite dönemi ve sonrasında Türkiye genelinde birçok kişi ve grupla ilişkiler içine giriyor. Daha sonra PİK adına hareket edip Türkiye'nin birçok yerini dolaşarak muhtelif

görüşmelerde bulunuyor, irtibatlar kuruyor, siyasi ve teşkilati ilişkiler geliştiriyor. Görevindeki başarısı nedeniyle faaliyetleri ülke içiyle sınırlı kalmayıp, bağlı bulunduğu istihbarat örgütleri tarafından muhtelif görevler icra etmesi için yurtdışına gönderiliyor. Irak Kürdistanı, İran, Sudan, Dubai ve Avrupa ülkeleri başta olmak üzere gittiği bütün ülkelerde İslami grup ve şahısların yanına uğrayarak, onlarla bireysel ve siyasi ilişkiler veya dostluklar geliştiriyor. Özellikle rolü ve görevi icabı Müslüman Kürt şahıslar veya gruplarla görüşerek, önemli bir şahsiyet veya grup temsilcisiymiş gibi özel siyasi ve örgütsel ilişkiler içerisine giriyor. Bütün bu işlerini TC'nin üst düzey istihbarat elemanlarıyla koordineli ve bunlardan aldığı talimatlar doğrultusunda yürütüyor. Gittiği yerlerde bilgi toplama dışında bazı insanları da tuzağına düşürerek bağlı bulunduğu TC istihbarat teşkilatlarına kazandırıyor.

Cemaat, bu şahsın durumundan şüphelenerek onu uzun süre takibe aldı. Sadece Türkiye içinde değil, yurtdışında gittiği birçok yerde onu takip ederek ilişkilerini ve faaliyetlerini öğrenmeye ve belgelemeye çalıştı. Bu uzun takip neticesinde bu şahsın çalışmalarıyla ilgili önemli bilgiler elde etti. Neticede güçlü kanıtlar elde edince bu şahsı yakaladı. Kendi işinde profesyonel olduğundan Cemaatı da kandırıp atlabileceğini tahmin ediyordu. Ancak Cemaat, onun yurtdışındaki faaliyetlerinin ve önemli ilişkilerinin kanıtını gösterince çözülmek zorunda kaldı ve her şeyi itiraf etti. Kendisi, “Uzun süredir ülke içinde ve ülke dışında bu kadar faaliyet yürüttüğü halde, hiç kimsenin kendisinden şüphelenmediğini, ilişki kurduğu bütün fert ve grupları çok rahatça kandırıp kullandığını söyleyerek, Cemaatın kendisinden şüphelenmesine, uzun süre, titiz bir şekilde ve uzmanca takip edip yakalamasına ve faaliyetlerini

belgelemesine çok şaşırdığını ve hayranlık duyduğunu” itiraf etti.

Bu şahıs, bağlı bulunduğu TC istihbarat örgütlerinin ülke içi ve ülke dışında yürüttükleri ve kendisinin de içinde yer aldığı faaliyetleriyle ilgili Cemaate çok detaylı bilgiler verdi. Verdiği önemli bilgilerden bir tanesi İzzettin Yıldırım grubu hakkındaydı. İbrahim Sarıaltun, kendisinin de içinde bulunduğu TC istihbarat örgütleri ve derin devletin bir planı hakkında önemli açıklamalarda bulundu. Bu planı şu şekilde izah etti; “TC, Kürdistan’da Hizbullah ve PKK’nin etkinliğinin arttığını, bunları kontrol edemediğini, bunları etkisiz hale getirmek veya zayıf düşürmek için bugüne kadar uygulamaya koyduğu planlarından bir netice alamadığını, böyle devam ederse bu iki örgütle başa çıkamayacağını, bu durumun rejim için tehlike arz ettiğini, bu iki hareketi zayıf düşürme ve etkisizleştirmenin tek yolunun bunlara karşı alternatif hareketler ortaya çıkarmak olduğuna inanarak bir plan geliştirdiğini, bu plan gereği TC, Hizbullah’a karşı olan İslamcı Kürt şahıs ve grupları, PKK’ye karşı da Kürt milliyetçisi, demokrat şahıs ve grupları bir araya getirip örgütleyerek ve her türlü destekte bulunarak, sanki bunlar rejime karşı mücadele eden bağımsız örgütlenmelermiş görüntüsü verilerek, kamuoyunda bunların taban bulmaları ve güç kazanmaları için bunları destekleyecek” şeklinde önemli itiraflarda bulundu. Ayrıca, uzun süredir üzerinde çalışılan bu planın uygulamaya konulduğunu, bu amaçla muhtelif toplantılar yapıldığını, altyapının oluşturulduğunu ve gerekli maddi imkanların temin edildiğini söyledi. Bu planın içerisinde kendisi dahil yer alan bütün şahıs ve grupların bilgilerini Cemaate verdi. Özellikle Hizbullah’a alternatif olarak oluşturulmak istenen yapılanmanın içerisinde İzzettin Yıldırım grubunun da olduğunu belirtti.

Bu önemli gelişme ve bilgi üzerine Cemaat, İzzettin Yıldırım ile konuşma, bu konuyu detaylıca soruşturma ve öğrenme ihtiyacı duydu. Bunun için İzzettin Yıldırım Cemaat tarafından çağrılarak bu konuyla ilgili kendisiyle konuşuldu. İzzettin Hoca, İbrahim Sarıaltun'un söylediklerini doğruladı. Ancak bu toplantılara kendisinin değil, grubundan iki arkadaşının katıldığını, bu planın perde arkasında TC'nin olduğunu bilmediğini ve bu planın içeriği ve detayından haberdar olmadığını söyledi. Bu planın içinde yer alarak ve bu çirkin tuzağa düşürülerek kötü bir şekilde kullanıldıklarını kabul etti. Ayrıca Cemaatin bu plan hakkında kendisine yaptığı açıklamalardan sonra, bu işin mahiyetini ve detayını daha iyi öğrendiğini, böylece içine sürüklendikleri işin ne kadar çirkin ve tehlikeli bir oyun olduğunu anladığını beyan etti.

İzzettin Hoca Cemaatin yanında olduğu sırada TC, 17 Ocak 2000 tarihinde Cemaate yönelik büyük bir operasyon gerçekleştirdi. İzzettin Hoca'nın bulunduğu ev, Beykoz'da basılan evle irtibatı olduğundan, operasyon başlar başlamaz bu evin de basılacağı korkusuyla evde bulunan Cemaat mensupları İzzettin Hoca'yı evde bırakıp evi terk ediyorlar. Yanına tekrar dönmeye teşebbüs ettikleri halde o evin de operasyon kapsamında olmasından ve operasyonun şiddetinden dolayı buna muvaffak olamıyorlar. Bu şekilde bir daha da yanına dönemiyor ve kendisinden haber alamıyorlar.

Bütün Müslümanlar ve özellikle İzzettin Hoca grubuna bağlı kardeşlerimiz şunu çok iyi bilmeliler ki, ne kendilerine ve ne de hiçbir Müslüman'a karşı en ufak bir düşmanlığımız ve önceden tasarlanmış bir eylem planımız olmamıştır. Cemaate yönelik böyle önemli bir imha planı karşısında bizim yerimizde kendileri dahi olsalardı, eminiz ki bundan

farklı bir tutum içinde olmayacaklardı. Şunu da çok iyi bilmeli ve inanmalılar ki Cemaat, bilerek ve isteyerek İslami ölçülere aykırı ve Allah'ın meşru kılmadığı hiçbir uygulama içerisinde olmamıştır. Varlık sebebi İslam'a hizmet olan ve uzun süreli mücadelesinde bu kadar eziyet çekip mağdur edilen Cemaatın, İslami olmayan bir tutum ve davranış içerisinde olabileceğini düşünmemelidirler. Cemaatın bu gruba karşı bir düşmanlığı olmadığı gibi, Kendilerinin de Cemaate karşı buğz, kin ve düşmanlık içerisinde olmamalarını bekliyor ve diliyoruz.

AVRUPA ALANINDAKİ FAALİYETLERİMİZ VE AVRUPA ÜLKELERİNE ÇAĞRIMIZ

Cemaat, silahlı mücadele temeli üzerine kurulan ve silahlı propagandayı temel ilke olarak kabul eden bir hareket değildir. Bu kitaptaki açıklamalarımızdan da anlaşılacağı gibi, Cemaatin bugüne kadar girdiği silahlı çatışmaların tümü savunma amaçlı olmuştur. Kendisine imha amaçlı yapılan dayatmalara ve saldırılara karşı varlığını korumak amacıyla meşru müdafaa hakkını kullanmıştır. Yaşadığı silahlı çatışmaların tümü, ortaya çıktığı ve mücadele verdiği alanda gelişmiştir. Silahlı eylemlerini bu alan dışına taşırmamış ve özellikle ülke dışında hiç bir silahlı eylemi olmamıştır.

Cemaatin, Avrupa alanında geniş bir potansiyeli ve sempatzan kitlesi yaşamaktadır. Bu kitlemizin tutum ve davranışları Cemaatin genel siyasi tavır, tutum ve uygulamalarıyla paralel ve uyum içinde olmuştur. Bugüne kadar Cemaatımızın ve bu kitlemizin Avrupa alanında şiddet veya terör olarak nitelendirilebilecek hiçbir eylem veya uygulaması olmamıştır. Her ne kadar Avrupa ülkelerinin Cemaat potansiyeline ve sempatzan kitlesine karşı tutumları bugüne kadar olumlu olmuşsa da, bu tutum ve davranışları insan hakları ve özgürlükler diyarı oldukları şeklindeki iddialarına yaraşır bir şekilde ve istenilen düzeyde olmamıştır. İslami veya Kürt kimliklerinden ve siyasi düşüncelerinden dolayı TC'nin zulmüne uğrayıp mağdur edilen bir çok insanımız, bin bir zorluk ve zahmete katlanarak Avrupa ülkelerine iltica etmektedir. TC, bu insanlar hakkında hiç bir mesnet ve delile dayanmayan gerçek dışı bazı suçlamalarda bulunarak, istediği şekilde belge ve dosyalar düzenleyip kovuşturma açmakta, gerçeği yansıtmayan suç dosyaları hazırlayıp İnterpol'a başvurarak

birçok kişi hakkında kırmızı bültenler çıkarmakta ve böylece bu insanların rahat bir şekilde iltica etmelerine ve oturma almalarına engel olmaktadır. Her ne kadar Avrupa ülkeleri TC'nin bu oyunlarını biliyor ve her söylediğine inanmıyorlarsa dahi, arkadaşlarımıza karşı tavır ve tutumlarında bazen TC'nin bu girişimlerinin tesirinde kaldıkları da görölmektedir.

TC tarafından yıllardır Cemaate karşı acımasız bir imha hareketi yürütölmekte, binlerce insan en ağır işkencelere maruz kalmakta, en kötü koşullarda zindanlarda tutulmakta, bazıları yargısız infazlarla hayatlarından olmakta, geniş bir kitleyi teşkil eden bunların aileleri, çocuk ve eşleri kötü muamele ve baskılar sonucu ekonomik, siyasi ve sosyal birçok konuda mağdur edilmektedirler. Bugüne kadar, ne içerde ve ne de dışarıda sözde insan hakları örgütleri ve Avrupa insan hakları kuruluşları bu konuya el atmamıştır. Sanki bu olup bitenler hak ihlalleri değil ve insan hakları kapsamına girmiyormuş gibi, bu duruma ilgisiz ve seyirci kalmaktadırlar. Haklı olarak İslami kimliğinden dolayı Cemaate karşı böyle bir tutum sergileniyor ve bu ayrımcılık yapılıyor diye düşünmekteyiz. Çünkü, şimdiye kadar bu şekilde düşünmemize mani olacak veya bu düşüncemizi haksız çıkaracak bunların bir tutum ve uygulamasına şahit olmadık.

Dileğimiz, Avrupa ülkelerinin, Cemaat hakkında TC ve diğer muhaliflerinin tek taraflı olarak yürüttükleri yanlış tanııtma ve karalama propagandalarının tesirinde kalmamalarıdır. Cemaatı, düşmanlarının ve muhaliflerinin dilinden değil, bizzat kendi dilinden, mücadelesinden, düşünce ve uygulamalarından tanıımaları ve buna göre her türlü etkiden uzak ve bağımsız bir tutum ve yaklaşım sergilemeleridir. Aynı şekilde, TC'nin baskı, zulüm ve

haksızlıklarından uzak, özgür bir ortamda yaşamak için Avrupa'ya iltica eden insanlarımıza karşı daha olumlu bir tavır içinde olmalarıdır.

İSLAM İNKILABINA BAKIŞ VE İLİŞKİLER ÜZERİNE

Hz. Peygamber (s.a.v), son din olan İslam'ın kendisine vahyedilmesiyle, 23 yıllık mücadelesi boyunca kendisine gelen vahyi yaşayarak, tebliğ ederek ve hayatın her alanında pratize ederek insanlık tarihinde benzerine rastlanmayan büyük bir inkılap gerçekleştirip, kamil anlamda bir İslami hükümet ve yönetim sistemi kurdu. Ancak, Peygamberimizin vefatından kısa bir dönem sonra Hz. Peygamber'in (s.a.v) rehberliği altında gerçekleştirilen İslam inkılabıyla kurulan İslami hükümet ve yönetim sisteminden sapmalar başladı. Böylece, tedricen siyaset ve yönetim alanında İslam'ın özünden ve Nebevi yönetim tarzından uzaklaşma süreci başlamış oldu. Tarihi süreç içinde değişik isimler altında Müslümanları yönetenler, İslam'ın yönetim ve hükümet anlayışından uzak uygulamalarıyla bu süreci hızlandırdılar. Bu yönetimlerin bir çoğu, İslami yönetim veya hükümet yapısının temelini oluşturan İslam'ın siyasi ve toplumsal hükümlerini ya tümünden kenara attılar veya kısmen uygulayarak İslam'ı yönetimden ve toplumsal alandan uzaklaştırdılar. Bu yanlış yönetim ve uygulamalar, sonraki dönemlerde ortaya çıkan din-siyaset ayırımının temelini oluşturdu. Bu sürecin sonucu olarak İslam Ümmeti parçalandı, bunun yerine saltanatlar, krallıklar, ulus devletler, kabile devletleri, aile devletleri ve tek parti diktatörlükleri dönemi başladı. Bu dönemle beraber İslam topraklarının çoğuna, baskıcı, diktatör, laik ve despot olan gayr-ı İslami yönetimler hakim oldu. Bu rejimlerin hepsinin

ortak özelliği İslam'a ve İslami halk yönetimlerine düşmanlık olmuştur. Öyle ki, bu rejimlerin hakim olduğu İslam topraklarının tümünde İslam'ın siyasi hakimiyetini istemek en büyük suç kabul edilmiş ve Müslümanlara karşı acımasız bir baskı ve sindirme politikası yürütülmüştür.

İslam Ümmeti içinde ilhadi ideolojilerin yaygınlaştırıldığı ve bu ideolojilerin moda gibi kitlelere sunulduğu, bu ideolojiler sayesinde Müslüman halkların, özellikle genç nesillerin İslamdan uzaklaştırılıp Materyalist ideolojilerin pençesine düşürüldüğü, İslam'ın toplumsal, siyasi, ekonomik, hukuksal ve kültürel sorunlara çözüm getiremeyeceği, günümüzde toplumu idare edebilecek bir yönetim şekli olamayacağı, bin dört yüz yıl önce yaşanmış ve devrini tamamlayıp geride kalmış bir din olduğu, dinin afyon gibi kitleleri uyuşturduğu, bir ütopya ve üst yapı kurumu olup toplumsal ve siyasi hareketlere ve halk devrimlerine öncülük edemeyeceği şeklinde tezler ileri sürülerek, kültür emperyalizmi yoluyla sömürgeci güçlerin İslam'a karşı çok yönlü yoğun bir savaş yürüttüğü, zulmün, vahşetin, küfrün, şirkin ve adaletsizliğin yaygın bir şekilde yaşandığı, Müslümanların çaresizlik ve ümitsizlik içinde bocaladığı yirminci asrın son çeyreğinde, bütün bu fasid ve yanlış düşünceleri yerle bir edercesine Allah'ın yardımıyla, İslam'ın çağlar üstü son ilahi din oluşunun mucizevi ispatı olarak İslam İnkılabı vücuda geldi.

İslam inkılabı, fakih, alim, salih ve muttaki bir şahsın önderliğinde, bin dört yüz yıldır aslından uzaklaştırılarak yanlış bir şekilde kitlelere empoze edilmeye çalışılan İslam'ın özüne ve asli kaynaklarına dayanılarak, tamamen İslami yöntemler ve mücadele tarzıyla ve İslami toplumsal hayatın tüm alanlarına hakim kılmayı hedefleyerek, Asr-ı Saadet örneğinde görüldüğü gibi, İslami temeller üzerine ve

sadece İslam'ın kaynaklık ettiği bir inkılap olarak ortaya çıktı. O güne kadar İslam düşmanlarının yürüttükleri propagandalarının ve ileri sürdükleri tezlerinin tümünü boşa çıkarıp etkisiz hale getirerek, İslam'ı yeniden ihya edip, ilahi ve siyasi bir nizam olarak dünya gündemine yerleştirdi. İslam Ümmetinin o dönemde içinde bulunduğu böylesi kötü bir durum ve böylesine hassas bir zaman diliminde meydana gelen bu derece önemli büyük bir inkılabı ve bu inkılabın İslam Ümmetine kazanımlarını hiçbir Müslüman ve akıllı başında hiçbir insan inkar edemez ve görmezlikten gelemez. İslam İnkılabının İslam ümmetine siyasi, ekonomik, kültürel, düşünsel, psikolojik ve moral kazanımları ile İnkılabın değişik boyutları üzerine söylenecek çok söz vardır. Ancak, burada bu konulara girmiyor, sadece kısaca değinip geçiyoruz.

İslam İnkılabına karşı çeyrek asırdır dünya istikbarının yürüttüğu siyasi, askeri, ekonomik, kültürel ve psikolojik bütün düşmanlık ve komplolara rağmen İnkılap, halen dimdik bir şekilde ayakları üzerinde durmaktadır. Bu süreç içerisinde dünyada meydana gelen birçok önemli siyasi gelişmeye, birçok rejimin sarsılmasına, uzun yıllar boyunca devam eden önemli siyasi blokların yıkılması ve dağılmasına şahit olduk. Ancak İslam İnkılabı, dünya istikbarının bütün savaş taktikleri ve komplolarını boşa çıkararak ve adeta onları bunalım ve çıkmaz içerisine sürükleyerek, İslami hedeflerine ulaşma doğrultusunda kararlı bir şekilde ve inatla varlığını sürdürmeye devam etmektedir. Aynı zamanda, dünyamızın bugüne kadar yabancı olduğu yeni bir yönetim modelini uygulamalarıyla ortaya koymakta ve tecrübe etmektedir.

İnkılap öncesi dönemde Müslümanların yaşadıkları zorlukları ve böyle bir nimetin olmayışının sıkıntısını

yaşamış Müslümanlar olarak inkılabın gerçekleşmesine sevindik ve İslam'ın bu zaferi için Allah'a şükrettik. Böylesine önemli bir olaya ve gelişmeye basit mezhebi veya milli endişelerden dolayı duyarsız kalamazdık. Bu olaya duyarsız kalmayı veya mezhebi ayrılık gerekçesiyle düşmanlık yapmayı İslami ve insani bir tavır olarak görmedik. İslami dünya görüşümüz ve evrensel İslami anlayışımız bize böyle bir anlayış ve yaklaşım tarzı kazandırıyordu. Bu anlayış ve bakış açısıyla ilk günden itibaren olaya ilgi gösterdik ve İnkılabın siyasi hedefleri ve Ümmet düzeyindeki kazanımlarına sahip çıktık. Bugün de bu tavrımız değişmemiş olup bu tutumumuz aynen devam etmektedir. Bu tavır ve tutumumuz İnkılap önderliği ve onun ortaya koyduğu İnkılabi çizgi ve hedefler için geçerlidir. Bu tavır ve yaklaşımımız, İran Devleti veya iş başına gelen hükümetler için geçerli değildir. Eğer İnkılap revize edilir, asli çizgisinden sapar ve değişime uğrasa dahi, bizim İmam ve onun ortaya koyduğu İnkılabi çizgisi hakkındaki bakış ve yaklaşımımız değişmeyecek ve bu şekilde olacaktır. İslam tarihinde İslam'a hizmetleriyle Ümmete mal olmuş, her zaman iyilikle yad ettiğimiz ve örnek aldığımız diğer seleflerimiz gibi İmam Humeyni'yi, onun hareketini ve İslam Ümmetine kazanımlarını her zaman iyilikle yad edeceğiz ve bu kazanımlara sahip çıkacağız.

İlişkilere gelince; Cemaatin kuruluş çalışmaları ve Cemaatlaşma girişimlerimiz İnkılap öncesi döneme dayanmaktadır. Cemaatin faaliyetlere başlaması İnkılabın meydana geldiği tarihle eş zamanlı olabilir. Ancak Cemaat, tamamen bağımsız bir hareket olarak kurulmuş ve faaliyetlerini sürdürmüştür. Cemaatin kuruluşu, ortaya çıkışı, gelişimi ve mücadele seyrinde İran'ın hiç bir fiili girişimi, maddi etkisi veya müdahalesi söz konusu olmamıştır. TC'nin

veya bazı çevrelerin Cemaatı dış destekli göstermek ve karalamak amacıyla, Cemaatın İran'dan askeri ve lojistik yardım aldığı, elemanlarının İran'da askeri eğitim gördükleri ve bu çerçevede ilişkilerin olduğu iddiası tamamen asılsız ve gerçek dışıdır. Böyle bir ilişki ve yardım görme söz konusu olmadığı gibi, İran adına veya İran'ın askeri hedefleri ve çıkarları doğrultusunda hiç bir faaliyetimiz ve eylemimiz de olmamıştır.

İran'ın Cemaat mensuplarına eğitim verdiği ve bu amaçla Cemaat mensuplarının İran'a gidip geldiği konusu tamamen gerçek dışı olup, saptırma ve karalama amaçlı bir propagandadır. Değişik tarihlerde, farklı saiklerden dolayı; gezme, meraktan dolayı gidip yerinde görme veya tahsil amacıyla İran'a gidip gelmeler olmuştur. Ki bu gidiş gelişlerin çoğu normal yollarla olup TC'nin pasaportuyla gerçekleşmiştir. Bu da tabii ve normal bir durumdur. Cemaat mensuplarının İran'a gidip askeri eğitim aldıkları hususuyla ilgili iddia edilen söz konusu tarih, Cemaatın askeri eylem ve silahlı çatışmalarının başlamasından çok önceye dayanmaktadır. Eğitim aldıkları iddia edilen söz konusu fertlerin bazılarının, Cemaatın askeri faaliyet ve silahlı çatışmalarının başlamasından çok önceleri Cemaatle hiçbir ilişkileri kalmamıştır. Geriye kalan fertlerin hiçbirisi silahlı hiçbir eylem içinde yer almadığı gibi, Cemaatın askeri kanadında da hiçbir görev ve sorumlulukları olmamıştır. Söz konusu edilen bu insanların yaş ortalamasına bakılacak olursa, bunların tümünün orta yaşın üstünde ve askeri faaliyetler için uygun bir yaşa sahip olmadıkları görülecektir. TC'nin eline geçen arşivimiz ve ortaya çıkan sonuç bu durumu net olarak ortaya koymakta ve bu söylediklerimizi doğrulamaktadır. İşin gerçeği böyle olduğu için bu açıklamayı yapıyoruz. Eğer böyle bir ilişki olsaydı, bunun

İslam'a aykırı veya utanılacak bir tarafının da olmadığına inanıyoruz. Çünkü, aynı çizgide, ortak düşünce ve hedefler için mücadele eden dünyanın her yerindeki Müslüman güçler ve kurtuluş hareketleri arasında birçok konuda ilişki ve yardımlaşmanın olması çok tabii olup, İslam'ın istediği ve gerekli gördüğü bir durumdur.

Türkiye genelinde bir zamanlar sözde İranlı ve İnkılabî geçinen fert ve grup enflasyonu yaşanıyordu. Bu durum, İslami camiada tatsız olaylara ve tartışmalara, töhmet ve ithamlara ve Müslüman halkta kafa karışıklığına ve yanlış anlamalara yol açıyordu. Bu olumsuz durum, dolaylı veya dolaysız Cemaatı da etkiliyor ve zarar veriyordu. Bu olumsuz duruma ilaveten, maalesef bugüne kadar Cemaat olarak, İranlı geçinen kişi ve grupların şiddetli saldırı ve düşmanlıklarına maruz kaldık ve bundan da önemli zararlar gördük. Mücadele tarihimizde karşılaştığımız birçok önemli sorunun kaynağı ve yaşadığımız çatışmaların önemli bir kısmı söz konusu gruplardan kaynaklanmıştır. Hatta bu konuda, genel olarak İran'ın politika ve ilişkilerinin Cemaatın politikalarıyla uyuşmadığını ve çıkarlarına uygun düşmediğini ve bundan Cemaatın önemli derecede zarar gördüğünü de söyleyebiliriz. Bu durumu gören ve bilen bazı çevreler, Cemaatın İnkılabî bakışının olumsuz yönde değişeceği beklentisi içerisine girmişlerdir. Bütün bu olumsuzluklara rağmen, Cemaatın İslam İnkılabına bakışı ve tavrında hiçbir değişiklik olmadığını gören bu çevreler, bu duruma hayret etmiş ve şaşkınlıkla karşılamışlardır.

Birçok konuda olduğu gibi, İslam İnkılabı ve Türkiye'ye yansımaları, bu konu etrafında Müslümanlar arasında yaşanan sorunlar, yapılan hata ve yanlışlıklar ile Cemaat olarak bu durumla bağlantılı yaşadığımız sorun ve sıkıntılar üzerine yazılacak ve söylenecek çok şey vardır. Ancak,

bugüne kadar Cemaatle ilgili ortaya atılan iddialar ve yürütülen propaganda kampanyalarına cevap olması açısından şimdilik bu kadarlık açıklamayla yetiniyoruz.

17 OCAK 2000 OPERASYONUNUN DEĞERLENDİRİLMESİ

17 Ocak 2000 tarihinde İstanbul Beykoz'da gerçekleştirilen ve Cemaat rehberinin şehid edilmesi ile sonuçlanan büyük operasyonla ilgili bugüne kadar değişik kişi ve çevreler tarafından ortaya atılan iddialara ve ileri sürülen senaryolara cevap olması ve bu konu etrafında oluşturulan şüphe ve istifhamların giderilmesi için bu konuyu müstakil bir başlık altında ele alıp değerlendirmede fayda vardır. Operasyondan bu yana geçen süre içinde ortaya çıkan durum ve elde edilen bilgiler ışığında bu operasyonu tahlil ederek, operasyonun nasıl ve nereden kaynaklandığı hususunda bir neticeye ulaşma imkanına sahibiz. Bu tahlil ve değerlendirme neticesinde kesin olarak şu sonuca varıyoruz ki; bu operasyon direkt Cemaat merkezi ve merkezle irtibatlı elemanlardan herhangi birisinin takibi sonucu gerçekleşmediği gibi, Cemaat merkezi ve rehberiyle irtibatlı üst sorumlular arasına TC'nin sızması da olmamıştır. Bunu ispatlayan ve bu kanaatimizi destekleyen akli ve mantıki delillerimiz ile tecrübi gerekçelerimizi aşağıda maddeler halinde sıralayacağız;

1-Gerek kendimizin yaşadığı, gerekse de okuduğumuz, duyduğumuz ve gördüğümüz, TC'nin polis operasyonları şu şekilde yapılmaktadır; Operasyon öncesinde geniş bir istihbarat çalışması yapılır. Bu istihbarata dayanarak bu işin yetkilisi olan uzman şahıslar operasyonu planlarlar. Operasyon öncesinde, hedeflere yönelik keşif çalışması yapılır. Bütün bu işler bir program dahilinde yürütülür. Operasyonun başlangıç tarihi ve bitiş tarihi, operasyona katılan güçler, bu güçlerin sayısı, operasyonda kullanılacak araç, gereç ve silahlar önceden tespit edilir. Operasyonun önemine göre bazen önceden tatbikat dahi yapılır. Aynı

zamanda, çevre güvenliği ve diğer ihtiyaç duyulan ilave tedbirler alınarak operasyon başlatılır. 17 Ocak 2000 tarihli Beykoz operasyonunda böyle bir durum görülmemektedir.

2-Hem Cemaate yönelik şu ana kadar gerçekleştirilen binlerce operasyonun ve hem de Cemaat dışındaki bütün örgütlere karşı yapılan operasyonların gündüz gözü ile öğle saatlerinde yapıldığı görülmemiştir. Hatta şu ana kadar Cemaat sempatzanısı olan memur, işçi, esnaf veya öğrencilere yönelik yapılan polis operasyonları dahi gündüz yapılmamış, sürekli olarak gece saatlerinde yapılmıştır. Sadece siyasi suçlulara yönelik değil, adli suçlu insanların yakalanması için yapılan birçok operasyon dahi aynı şekilde gece yapılmaktadır.

3-17 Ocak 2000 tarihinde, öğlen saatlerinde Beykoz'daki eve biri kameralı üç kişilik bir polis ekibi, arabaları ile evin önüne kadar gelip evin zilini çalıyorlar. Perdenin kenarından dışarıya bakan arkadaşlar, gelenlerin polis olduğunu ve birisinin elinde de kamera olduğunu fark ediyorlar. Israrla zile basmaya ve kapıyı vurmaya devam ediyorlar. İçeriden kimse cevap vermeyince duvardan atlayıp bahçeye giriyorlar. Kendisi de içeride olup bütün bu olanları gören şehit rehber, "Bunlar polistir ve eve girmeye çalışıyorlar" diyerek eline keleş alıp polislere ateş ediyor ve böylece çatışma başlıyor. Polislerin bu şekilde gelmesi bunun planlı bir operasyon olmadığını gösterdiği gibi, herhangi bir operasyon için gerekli olan operasyon timleri de söz konusu değildir.

4-Bu üç kişilik polis timinin operasyon timi olması düşünülemez. Olsa olsa keşif ve araştırma için gelen bir timdir. Bu üç kişilik polis ekibinin bu şekilde ve o saatte gelmesi bunun o gün için önceden planlanmış bir operasyon olmadığını gösteriyor. Çünkü operasyon öğle saatinde üç kişi

ile yapılamaz. Çatışma başladıktan sonra bu polisler kendi telsizleri ile merkezlerinden yardım istiyorlar. Cemaate yönelik yapılan operasyonlarda polis, uzun süredir telsiz kullanmıyordu. Çünkü, Cemaatın telsizleri dinlediğini kesin olarak biliyordu. Bu gelen polisler ise telsizle konuşarak yardım istiyorlar. Bütün basın kuruluşları polis telsizlerini dinleme imkanına sahip olduğundan, polisin yardım kuvvetleri olay yerine ulaşmadan, basın mensupları olay yerine ulaşıyor. Bütün bunlar o gün gelen polislerin operasyon için gelmediklerinin kesin delilidir. O zamanın İstanbul emniyet müdürü, olay günü basına yaptığı açıklamada giden polislerin keşif ve istihbarat toplama amacıyla gittiklerini, ancak ileriki günler için birçok evi kapsayan bir operasyon düşündüklerini söyledi.

5-Beykoz'daki eve operasyondan dokuz gün önce yerleşilmişti. Bu ev ile Cemaat sorumlularının kullandığı iki ev arasında hemen hemen her gün akşam saatlerinde gidiş gelişler oluyordu. Eğer bu operasyon önceden planlanan bir operasyon ve önceden devam eden bir takip neticesinde gerçekleşseydi, böylesine önemli Cemaat sorumlularının bulunduğu diğer iki eve de polisin operasyonla eş zamanlı gitmesi gerekirdi. Oysa ki, bu iki eve Beykoz operasyonu ile eş zamanlı baskın yapılmamış, arkadaşlar evleri terk ettikten 10 gün sonra polis bu evleri basmıştır.

6-Önceden planlanmış ve programlanmış bir operasyonda, operasyon başlar başlamaz eş zamanlı olarak operasyon planı içerisinde yer alan bütün hedeflere baskın düzenlenir. Ancak, 17 Ocak 2000 tarihinde Beykoz'da basılan evin dışında İstanbul'da Cemaatın kullandığı hiçbir eve baskın yapılmamıştır. Evde ele geçirdikleri doküman ve adresler sayesinde bir sonraki geceden başlamak üzere Cemaat mensuplarına ait evlere baskınlar yapılmaya

başlandı. Bu da bu operasyonun önceden planlanmadığını, kesin bir istihbarata veya takibe dayanmadığını gösteriyor.

7-Beykoz'daki eve yeni yerleşildiğinden, evin eksikliklerini ve ihtiyaçlarını gidermek amacıyla bazı arkadaşlar bu dokuz gün boyunca eve girip çıkmışlar. Operasyon günü dahi öğleden önce iki sefer eve giriş çıkışlar olmuş. Eğer bu operasyon önceden o gün için planlanmış bir operasyon olsaydı, bu arkadaşların ya yakalanması veya takip edilmesi gerekirdi. Oysa ki, hem yakalanmamışlar ve hem de irtibatlı oldukları ve yanlarına gittikleri arkadaşlara yönelik 17 Ocak günü operasyonundan dolayı bir şey bulaşmamıştır. Hatta şu ana kadar da bu arkadaşlardan bazıları yakalanmamıştır.

TC, operasyon öncesinde gerek Cemaatin İstanbul'daki faaliyetlerinin yoğunluk kazanmasından, gerekse polisin yakalayıp sorguladığı Cemaat mensuplarından ve gerekse de Cemaate yönelik çalışan ajan ve muhbirlerinden aldığı bilgiler sayesinde Cemaatin faaliyetlerinin İstanbul'da yoğunlaştığını hissetmiş ve bu konuda bazı ipuçları ele geçirmişti. Hepsinden önemlisi, o dönemde İstanbul'da bazı insanlar kaybolmuş ve bu insanların Cemaat tarafından kaçırıldığı hususu medyada uzun süre haber yapılmış ve gündemde tutulmuştu. Bütün bu nedenlerden dolayı ve kaybolan insanların bulunması amacıyla polis, İstanbul'da Cemaate yönelik faaliyetlerini yoğunlaştırmıştı. Kaybolan bu insanların bazılarının Anadolu yakasında oturmaları, bu insanlarla ilgili Anadolu yakasında ipuçlarının elde edilmesi ve kaybolan bu insanların apartman dairelerinde değil, müstakil evlerde tutulabileceği ihtimalini göz önünde bulunduran polis, Anadolu yakasında büyük bir araştırma ve istihbarat çalışması başlatmıştı. Bu amaçla, Anadolu yakasında son dönemde satılan veya kiralanan müstakil

evlerin listesini ve adreslerini belediye, tapu idaresi ve emlakçılardan alıp geniş bir araştırma yapıyordu. Bu doğrultuda polisin yaptığı bu çalışmalar basında da yayınladı. Beykoz'daki ev hem müstakil, hem son dönemde alınmış ve hem de tapusu Kürdistanlı bir şahsın adına olduğundan, polisin listesini çıkardığı ve araştırdığı evlerden birisi olma ihtimali büyüktür. Bu evin listede bulunması ve dikkat çekmiş olmasından dolayı, 17 Ocak günü eve uğrayan polislerin istihbarat ve keşif için bu eve uğramış olmaları çok normal ve mantıktır. Bütün bunlar, operasyon öncesinde bir istihbarat ve keşif çalışmasının olduğunu, ancak o ev hususunda polisin net bir bilgisinin olmadığı açık kanıttır.

Kısacası, 17 Ocak 2000 tarihinde değil, sonraki günlerde tespit edilen ve şüpheli olan evlere yönelik bir operasyon düşünülmüş olabilir. Nitekim İstanbul Emniyet Müdürü de bu doğrultuda açıklamada bulundu. Beykoz'daki ev de, ileriki günlerde yapılması düşünülen operasyonun kapsamı ve hedefi içinde ele alınmış olabilir. Ancak, kesinlikle 17 Ocak 2000 tarihinde eve gelen polisler o ev hakkında net bir bilgiye sahip değildiler ve operasyon için gelmemişlerdi. Hatta çatışmanın devam ettiği saatlerde dahi emniyet yetkilileri ve televizyon kanalları, bu evin Hizbullah'a ait olabileceği ihtimalinden bahsediyor, ancak hiçbir yetkili bu evin kime ait olduğu ve içeridekilerin kim olduğuna dair kesin bir şey söyleyemiyordu.

Cemaat Rehberinin İstanbul'a yerleşmesiyle burada Cemaat faaliyetlerinin yoğunluk kazanması, tam bu esnada bazı insanların kaybolması ve bunlardan Cemaatin sorumlu tutulması, Beykoz'daki eve de tam o dönemde yerleşilmesi, bugünlere denk gelen polisin Anadolu yakasındaki yoğun faaliyetleri ve ev araştırmaları yapması gibi birçok olay ve

sebeup bir araya gelince, beklenilmeyen bir zamanda böyle bir hadisenin tevafuken meydana gelmesine sebebiyet verdi. Böylece, her ne kadar bu olay tevafuken meydana gelmişse ve TC'nin kesin bilgilere dayalı planlı bir operasyonu değilse dahi, Cemaatın büyük zararlar görmesiyle neticelendi.

Yukarıda belirttiğimiz sebep ve ihtimalleri daha da çoğaltabiliriz. Ancak, ihtimal ve sebepler ne kadar çok olursa olsun bu gerçeği ve vardığımız neticeyi değiştirmez. Bizim için burada önemli olan, bu operasyonun TC'nin kesin bilgi ve istihbaratı sonucu gerçekleşmediğidir. Ayrıca diğer önemli bir nokta ve gerçek ise, TC'nin Cemaat merkezine ve üst sorumluları arasına sızamadığı ve bu operasyonu Cemaat merkezi ile irtibatlı şahısların takibi sonucu gerçekleştirmedir. Bugüne kadar bunun aksini gösterecek hiçbir delil ve bilgiye ulaşılmamıştır.

Her ne olursa olsun, takdiri ilahi bu şekilde tecelli etti. Bu bizim için Rabbimizin bir imtihanı olup, bundan ders ve tecrübe almamız gerekir. Kadir-i mutlak olan Allah'a sığınıp tevekkül ederek ve İslami davamıza olan bağlılığımızı daha da güçlendirerek mücadelemize ve yolumuza devam edeceğiz. En gizli sırlar dahil, her şeyin hakikatini en iyi bilen ve gören Allah-u Teala'dır.

SON SÖZ

Özellikle 11 Eylül 2001’de ABD’de meydana gelen olaylardan sonra dünya genelinde Müslümanlara karşı baskılar arttı ve İslami hareketlerin çalışma alanları daraltılarak faaliyetleri engellenmeye çalışılıyor. Adeta bütün Müslümanları terörist görürcesine birçok ülkede İslam’a hizmeti amaçlayan Müslümanların ekonomik ve kültürel faaliyetlerine darbe vurularak sekteye uğratılmak isteniyor. Dünya Emperyalizmi ve Siyonistler, 11 Eylül olaylarını bahane ederek dünyanın her tarafında İslam ve Müslümanlara karşı büyük bir savaş başlattılar. Uzun süredir hazırladıkları ve hayata geçirmeye çalıştıkları plan ve stratejilerini bu olayları bahane ederek uygulamaya koydular. Ümmet coğrafyasındaki askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel amaçlarına ulaşmak için terörizmle mücadele adı altında İslam topraklarının bazı noktalarını fiilen işgal edip yerleştiler. Bunun İslam dünyasına karşı başlatılmış bir Haçlı savaşı olduğunu gizlemeye ihtiyaç duymadan söyleyerek, dinler ve medeniyetler arası çatışmaya sebep olabilecek tehlikeli bir süreci başlattılar. Böylece, Emperyalist ve Siyonist güçlerin önderliğinde, bazı ülkelerin işbirliği ve yardımıyla, bütün ümmet coğrafyasını içine alan kapsamlı ve uzun süreli bir savaş başlatılmış bulunmaktadır.

Emperyalist-Siyonist cephenin içinde yer alarak gönüllü hizmet ve uşaklığa soyunan bölge ülkelerinden birisi de Türkiye’dir. TC, kendisine biçilen rolün gereği olarak ABD ile İsrail’in güçlü desteğini arkasına alarak, bölgede Emperyalizmin jandarmalığını ve ileri karakolu görevini üstlenmiş bulunmaktadır. TC, sadece kendi sınırları içerisinde değil, Emperyalist işgalci güçlerin İslam topraklarındaki amaç ve hedeflerine hizmet edecek bölgesel

rol ve görevler de üstlenmiştir. Bu görevinin icabı ve rolünün gereği olarak Afganistan, Orta Asya, Kafkasya ve Ortadoğu alanında Emperyalist işgalci güçlere önemli katkılar sunmaktadır. Uzun vadede kendi çıkarına da ters düşen bu yardımlarını sadece İslam'a olan düşmanlığından ve İslam'ın bu coğrafyalarda hakim olacağı korkusundan yapmaktadır. Çünkü, İslam'ın bir yönetim sistemi olarak tekrar Müslümanların toplumsal hayatına girmesini ve hakim olmasını, kendi laik rejimi için tehlike olarak görmektedir.

TC, 17 ocak 2000 tarihinde Cemaate yönelik gerçekleştirdiği operasyonla büyük bir başarı kazandığı vehmine kapıldı. İçine girdiği zafer sarhoşluğuyla, yaş ve kuru demeden ve hiçbir ayırım yapmadan, birçok Müslümanın canını yakan operasyonlar gerçekleştirdi. Operasyonlarını Cemaatle sınırlı tutmayıp, ele geçirdiği fırsatları çok namertçe kullanarak, bütün İslami grup ve şahsiyetlere karşı yoğun bir baskı ve sindirme kampanyası başlattı ve halen bunu sürdürmektedir. Özellikle, Cemaatı etkisiz hale getirmek ve halk desteğinden yoksun bırakmak için yaptığı polisiye operasyonlarla yetinmeyip, geniş kapsamlı psikolojik, ekonomik, siyasi ve kültürel bir imha savaşı yürütmektedir. Bu doğrultuda elindeki bütün imkanları ve psikolojik savaş araçlarını kullanarak, yürüttüğü propagandayla Cemaatı, halk desteği olmayan ve etkisiz hale getirilmiş bir terör örgütü şeklinde gösterip, Müslüman halkı, Cemaatin bittiğine ve faaliyet yapamaz duruma geldiğine inandırmaya çalışmaktadır.

TC, bugüne kadar Cemaatı yok etmek için yürüttüğü kampanyalarından bir netice alamayıp hedefine ulaşamadığı gibi, bundan sonra da ulaşamayacaktır. Hizbullah-PKK çatışmasının sırtından kazandığı geçici başarı ve yalancı zafere fazla ümit bağlamamalı ve sevinmemelidir. Çünkü, bu

geçici bir durum olup, bu yalancı zafer sevincini kursağında bırakacak önemli fırsatlar halen mevcuttur. Cemaatin gördüğü maddi zararları kısa sürede telafi etmesi ve özellikle şehit verdiği değerli insanlarını geri getirmesi mümkün değildir. Ancak, Kürdistan özelinde ve Türkiye genelinde Müslümanların güvendiği ve umut bağladığı, İslami bir hareket olarak halen önünde duran ve kendisini bekleyen görev ve sorumluluklarının bilincindedir. Müslüman halkından aldığı destekle, halkının haklı İslami ve insani taleplerinin savunucusu olmaya ve mücadelesini vermeye devam edecektir.

İslami ve insani sorumluluklarımızı yerine getirip hem bu dünyada mutlu bir hayat yaşamak ve hem de Allah’a karşı olan kulluk görevimizi yerine getirip ahirette kurtuluşa ermek ve Allah’ın azabına düşer olmamak için mücadele ediyoruz. Allah’ın kelamı en üstün olsun, yer yüzünde şirk ve zulüm olmasın dediğimiz için Tağutların hışmına ve saldırılarına maruz kalıyoruz. Zalimler, bu zulümleriyle dünya hayatımızı karartabilir, bizi esir alabilir veya öldürebilirler, ancak inancımızı, düşüncemizi ve haklı davamızı hiçbir zaman ortadan kaldıramayacaklardır. Bize zulmeden zalimler şunu çok iyi bilsinler ki, eğer bu işten el çekmezlerse, onların çok sevdikleri ve taparcasına bağlı oldukları tek ve biricik dünya hayatlarını zehir edip cehenneme çevireceğiz. Bize zulmeden zalimler hiçbir zaman bu dünyada rahat bir hayat sürdüremeyecektir.

Adaletsizlik, zulüm, küfür ve şirk var oldukça, Müslümanlar kendi topraklarında insanlık dışı baskı ve muameleye tabi tutulup esaret ve zillet içinde bir hayat yaşamaya mahkum edildikçe, İslami inançlarını öğrenme, yaşama ve tebliğ etme hakkından mahrum bırakıldıkça İslami mücadele var olacak ve devam edecektir. Cemaatin

mevcut varlığı son bulsa veya yok edilse dahi, bu mücadeleyi onların çocukları ve onlardan sonra gelen nesiller devralıp bu yolu devam ettirecek ve zulüm rejimi hiçbir zaman rahat yüzü görmeyecektir İnşallah.

“Ey müminler, içinizden kim dininden dönerse bilsin ki yakında Allah öyle bir grup ortaya çıkaracaktır ki, Allah onları sevdiği gibi, onlar da O’nu severler. Bunlar müminlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı onurlu davranırlar. Allah yolunda cihad edeler. Hiç kimsenin yergisinden ve kınamasından çekinmezler. Bu Allah’ın başıdır, dilediğine verir. Allah’ın lutfu geniştir. O her şeyi bilir.

Sizin dostunuz ancak Allah, O’nun peygamberi ve namaz kılan, zekat veren, rükûya varan müminlerdir.

Kim Allah’ı, peygamberi ve müminleri dost edinirse bilsin ki galip gelecek olan yalnız Hizbullah’tır.”

(Maide: 54-56)